

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீ ராமா நுஜன் 19

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாய தத்துவங்களை யுணர்த்த
மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகை.

[மதராஸ் ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசந ஸபையின் வெளியீடு]

ஆசிரியர் : ஸ்ரீகாஞ்சீ. பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்.

10-4-1950 விரோதிநு பங்குனிமீ

எம்பெருமானாரும்—திருவரங்கத்தமுதனாரும்

உலகுக் கெல்லாம் ஒருரீராய் ஆரியர்கட்கெல்லாம் ஆரியரான எம்பெருமானார் கிஷ்
யத்தில் கவிபாடின புலவர்கள் பலர் இருந்தாலும், அவர்களுள் திருவரங்கத்தமுதனா டென்னு
மாகிரியர்க்குண்டான ஏற்றம் ஒப்புயர்வற்றதாகும். மணவாளமாமுனிகளின் திருவடி
களைப்பணிந்து உய்த்தவரான எறும்பியப்பாவின் பெருமையைச் சொல்வவந்த ஒருச்லோகம்
உலகில் ப்ரஸித்தமானது ; அதாவது--

“சடரிபுரேக ஏவ கமலாபதிதிவ்யகவி:
மதுரகவிர் யதா ச சடஜிக்குகிமுக்யகவி:
யதிசுலபுங்கவஸ்ய புவி ரங்கஸுதாகவிராட்
வரவரயோகிநோ வரதராஜகவிச் ச ததா.”

என்பதாம். இதன் பொருள்யாதெனில், திருமகள் கொழுநனை ஸர்வேச்வரனைக் கவி
பாடி துதித்தவர்களுள் நம்மாழ்வார் எப்படி கிறப்புப் பெற்றவரோ, அந்த நம்மாழ்வாரைக்
கவிபாடித் துதித்தவர்களுள் ஸ்ரீ மதுரகவிகள் எப்படி கிறப்புப் பெற்றவரோ, எம்பெரு
மானாரைக் கவிபாடித் துதித்தவர்களுள் திருவரங்கத்தமுதனார் எப்படி கிறப்புப்பெற்றவரோ,
அப்படியே மணவாளமாமுனிகளைக் கவிபாடித் துதித்தவர்களுள் எறும்பியப்பா கிறப்புப்
பெற்றவர்—என்பதாம்.

உண்மையில், எம்பெருமானாருடைய திருக்குணங்களைப் புகழ்ந்து பேசப்பிறந்த தூல்
களுள் திருவரங்கத்தமுதனார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இராமானுசு நூற்றந்தாதிக்கு இணை
யானது எதுவுமில்லையென்று சபதமிட்டுரைப்பர் பெரியோர். சொல்நோக்கும் பொருள்
கோக்கும் தொடைநோக்கும் நடைநோக்குமாகிய எந்நோக்கும் மிக அற்புதமாகவன்றோ
நூற்றந்தாதியில் அமைந்துள்ளது.

அமுதனாருடைய வரலாற்றைப்பற்றிச் சிறிது பேசுவோம். இவர் பங்குனித் திங்களில் ஹஸ்த நட்சத்திரத்தில் மூங்கிற்குடியென்னும் சிறந்த திருவம்சத்தில் தோன்றித் திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் இருந்துவந்தார். பெரியகோயில் கம்பி பென்று முதலில் இவர்க்குப் பரவித்தி இருந்துவந்தது. அஷ்டப்பிரபந்தம் செய்தருளினவரும் பட்டர் திருவடிகளில் ஆசாயித்து உய்ந்தவருமான பிள்ளைப்பெருமானையங்கார்க்கு இவர் திருத்தகப்பனாரென்று சிலரும் பாட்டனாரென்று சிலரும் சொல்லுவார்.

இவர் கைல சாஸ்திரங்களையும் அதிகரித்து மஹா திபுணராய்த் தமக்குக் குலக்ரமமாகக் கிடைத்த ஸன்னிதி புரோஹித வ்ருத்தியையும் புராணம் வாசிக்கும் கைங்கர்யத்தையும் பெற்று ஸாமாந்யராய் வாழ்ந்தவரும் நாளிலே, எம்பெருமானார் தமது இயற்கையின்னருளாலே இவரைத் திருத்திப்பணி கொள்ளத் திருவுள்ளம்பற்றிக் கூரத்தாழ்வானுக்கு சியமித்தருள, ஆழ்வானும் அவரை அநுவர்த்தித்து ஞானச்சுடர்கொளுத்தி எம்பெருமானார் திருவடிக்கீழ் கொண்டுவந்து சேர்க்க, எம்பெருமானாரும் அவரைக்குளிர்க்கடாக்ஷித்தருளி ஆழ்வான் பக்கலிலேயே ஆசாயிக்கும்படி சியமித்தருள, அப்படியே அவர் ஆழ்வானிடத்தில் திருவிஸ்சினை [சங்கசக்கரங்கனம்] பெற்று, தத்வஹித புருஷார்த் தங்களை நன்குணரப்பெற்று ஆத்ம ஆத்மீயங்களை அந்த ஆசார்யன் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்துப் பரமப்ரவணராயிருந்தார்.

இப்படியிருக்கையில், ஸ்வாசார்யரான ஆழ்வானுடைய திருவுள்ளவுகப்புக்காகப் ப்ராசார்யரான எம்பெருமானார் விஷயமாகச் சில பிரபந்தங்கள் இயற்றவேண்டுமென்னும் அவர் இவர்க்கு உண்டாக, ஒன்றிரண்டு பிரபந்தங்களைச் செய்து அவற்றை எம்பெருமானார் ஸன்னிதியிலே கொண்டுவைத்தார். எம்பெருமானாரும் அவற்றை அகிழ்த்துக் கடாக்ஷிக்க, அவை தம் திருவுள்ளத்திற்கு இசைத்திராமையாலே உபேக்ஷித்திருந்தார். அப்படி ஸ்வாமி திருவுள்ளத்தில் வெறுப்பு உண்டானதற்கு யாது காரணமென்று இவர் கிமர்சிக்கையில், தாம் இயற்றிய பிரபந்தம் ஸ்வாமி திருவுள்ளத்திற்குப் பாங்காக அமைந்திலது என்று தெரிந்து கொண்டார். ஸ்வாமி கற்ற கல்சிகளின் கிரிவையும் அவர் பாஹ்யகுத்திருஷ்டிமதங்களைக் களைத்தொழித்து வெற்றி பெற்ற வரலாறுகளையும் பாக்கப் பேசியிருந்தாராம் அப்பிரபந்தத்தில். ஆழ்வார்கள் பக்கலிலும் அவர்களது நரசர் சொற்களிலும் ஸ்வாமிக்கு இருந்த ஈடுபாடு மிகவும் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டிருந்ததாம். இத்தகைய துதிவகையில் ஸ்வாமி திருவுள்ளம் சிறிதும் உகப்புக் கொள்ளவில்லைமென்று தெரிந்த பின்னர், அவர்தம் திருவுள்ளத்திற்குப் பாங்காக வேறொரு பிரபந்தத்தைப் பணித்துத் திருவடி வராத் தில் கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்தார். இப்போது அநுஸந்தானத்திலுள்ள இராமாநுசநூற்றத்தாதியே அத.

ஸ்வாமி அதனைக் கடாக்ஷித்தருளிப் புன்முறுவல் கொண்டிருந்தார். அப்போது ஆழ்வான் ஆண்டான் எம்பார் முதலான அந்தாங்கசிக்ஷயங்கள் யாவரும் அப்பிரபந்தத்தை உற்று நோக்கி, அதில் ஸ்வாமியின் திருவுள்ளவுகப்பையும் சிசேஷித்தறிந்து மிக்கருதுஹலக் கொண்டு. "இப்பிரபந்தம் ஆழ்வார்களின் திவ்யப்ரபந்தங்களோடொக்கப் பரிக்காற்றயமாய் படி சியமித்தருளவேணும்" என்று திருவடிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு பிரார்த்திக்க, ஸ்வாமி அதற்கு ஸஹை இசைத்தருளவில்லை. ருசலவங்கன்படின ஸ்ரீராமாயணத்தை இராமபிரான் கேட்டருளி மிகவுமுகந்து "மமாயி தத் பூதிகாம்" என்று கொண்டாடின வரலாற்றை எடுத்துரைத்து அனைவரும் கிரப்பந்திக்க, இத்தனை பேருடைய குதுஹலத்திற்கு நாம் பங்கம்

வினக்கவாராதென்ற ஸ்வாமி திருவுள்ளம்பற்றி, அழகியமணவாளனுடைய சியமனத்தையும் பெற்ற அப்படியே சியமித்தருளினார். ஸ்வாமி எழுந்தருளியிருந்த காலத்திலேயே இப்பிரபந்தம் என்னிதிகளிலும் திருமாணிகைகளிலும் ஸேவிக்க உபவ்யமமாயிற்று. திருக்கார்த்திகைக்குப் பிறகு அகத்யபகவ்யம் திவ்யப்பிரபந்தங்களுக்குப் போலவே இந்த நூற்றந்தாதிக்கும் அன்று தொட்டு எங்கும் நிகழ்ந்து வரக் காண்கையாலே இதற்கு திவ்யப்பிரபந்தத் தொகு ஸர்வாத்மகர வாய்யம் பூர்வாசார்ய ஸம்மத மாயிற்றென்பது அறிபத்தக்கது.

உபதேச ரத்தினமாடையில் கண்ணினுண்டிற்றுத்தாம்பையும் ப்ரஸ்தாபித்து * வாய்த்த திருமத்திரத்தின் மத்திமமாம் பதம்போல், சீர்த்தமதூகவி செய்கலையை—ஆர்த்தபுகழ் ஆரிபர்கள் தாங்கள் அருளிச் செயல் நடுவே, சேர்வித்தார் தாற்பரியத் தேர்ந்து * என்றருளிச் செய்தமணவாளமாமுனிகள் இராமானுச நூற்றந்தாதிசையப்பற்றி ஒன்றுமருளிச் செய்யாததேன்? திருவரங்கத்தமுதனார்க்கு நார்பாட்டும் பணிக்கவிலியே, ஏன்? என்று சிலர் கேட்பதுண்டு.

நூற்றந்தாதிக்கும் அமுதனார்க்குமாகவே உபதேச ரத்தினமாடையில் * இன்றுலகீர் சித்திரையிலேய்த்த திருவாதிசை நான் * என்று தொடங்கி மூன்று பாசுரங்கள் அருளிச் செய்தது. திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளை, நஞ்சியர், பெரியவாச்சான்பிள்ளை, வடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளை, பிள்ளை லோகாசார்பர் முதலான ஆசார்யர்களைப் பற்றியும் உபதேச ரத்தினமாடையில் ப்ரசம்ஸையிருந்தாலும் அவர்கள் அவதரித்தமாதமோ நகூந்தமோ அதில் பேசப்படவில்லை. நாலாயிரத் திவ்யியப் பிரபந்தங்கள் பணித்தவர்களுக்குமாதிரிமே * மாதங்கள் நான்கள்தமை மண்ணுல கார்தாமறிய நதென்று சொல்லியுள்ளார். அந்த வரிசையில் “ சித்திரையில் செய்ய திருவாதிசை ” என்று நார்பாட்டு அமைத்திருப்பதை ஆழ்ந்து நோக்கவேணும். திவ்யப்பிரபந்தமருளிச் செய்யாத எம்பெருமானார்க்கு, மதூகவிக்கட்கடுத்தபடியாக நார்பாட்டு அமைத்தது இராமானுச நூற்றந்தாதிக்காகவே யென்பது சொல்லவும் வேண்டுமோ? இங்கு, ப்ரபந்தவத்தாவைக் காட்டிலும் ப்ரபந்த ப்ரதிபாத்யர்க்கு ஏற்றம் ஸர்வஸம்ப்ரதி பந்தமாயிருக்கையாலே அமுதனாருடைய ஸ்தானத்தில் ஸ்வாமி தம்மையே அமைத்தது ஒளசியசாலியே யாம்.

நாலாயிரத்திற்கும் சியாக்கியானஞ் செய்தருளின பெரியவாச்சான் பிள்ளை நூற்றந்தாதிக்கு ஏன் சியாக்கியானஞ் செய்தருளவில்லை யென்று சிலர் சிமர்சிப்பதுண்டு. ஸ்தோத்ராத்தந்திற்கு சியாக்கியானஞ் செய்தருளினவர் பஞ்சஸ்தவாதிகளுக்கு சியாக்கியானஞ் செய்தருளவில்லை யென்பதனால் ஒரு குறையில்லையே, அதுபோலவே யிங்குமென்று ஸமாஸிதாசலாம். அமுதனாருடைய திருவம்சத்திலொருவர் நூற்றந்தாதிக்கு சியாக்கியான மிட்டிருந்தாரென்றும், அது லோபித்ததனால் மணவாளமாமுனிகள் சியாக்கியானித்தருளின என்றும் கேட்டிருந்ததுண்டு.

நூற்றந்தாதிவின் திருவவதாரத்தைப்பற்றி மற்றொருவிதமான ஐதிறையமும் பெரியார் பக்கலில் கேட்டிருந்ததுண்டு; எங்ஙனே யெனின்; அமுதனார் இப்பிரபந்தம் இட்டருள்வதாக அடையவணைந்தான் திருமதிலுக்கு இவ்வருகேயிருந்த ஒரு தென்னஞ் சோலைத் திருமண்டபத்தில் வீற்றிருந்து பட்டோலை கொண்டிருக்கும் போது எம்பெருமானார் கூர்த்தாழ்வான் முதலான சில அந்தஸ்து ஸிஷ்யர்களோடு அவ்விடத்தே யெழுந்தருளினாராம்; அப்போது * செழுந்திரைப்பாற்கடல் என்கிற நூற்றைத்தாம் பாசுரம் தலைக்கட்டி * இருப்பிடம் வைருத்த மென்கிற பாசுரம் எழுத வேண்டிய தருணமாயிருந்ததாம்; அது முத

லான மூன்று பாசுங்களும் எம்பெருமானார் திருமுன்பே தொடுக்கப்பட்டனவாம். பிறகு அரக்கக்கேற்றியானபின் " இந்த விசேஷத்திற்கு ஸ்மாரகமாக இப்பிரபந்தத்திற்கு மாத்திரம் சாற்றுப்பாசுங்கள் மூன்றாயிருக்கட்டும் " என்று ஆழ்வான் டியமித்தருளிஞராம். ஆனது பற்றியே மற்றைப் பிரபந்தங்களுக்கு இரண்டு பாசும் சாத்துப்பாசு மாயிருப்பது போலல்லாமல் இப்பிரபந்தத்திற்கு மூன்று பாசும் சாத்துப்பாசுமாக ஸம்பந்தாயம் சிகழ்கின்றது—என்று. இவ்வைநிறையம் * இருப்பிடம் வைகுந்தமென்கிற பாட்டின் ப்ரமேயத் திற்கு யிகவும் பொருந்தியிருக்கும்.

இந்த நூற்றந்தாதி போல் மற்றும் பல பிரபந்தங்களும் ஸ்வாமி விஷயமாகத் திருவவதரித்திருந்தன வென்பது இதைன்னில் ஆரூவது பாசுத்தினால் அறியலாகிறது; " இயலும் பெருஞாயிசையத் தொடுத்த நன்கவிகளன்பால் மயல் கொண்டு வாழ்த்து யிராமானுசனை " என்றது காண்க. அப்படிப்பட்ட பிரபந்தங்களெல்லாம் பகல்விளக்கும் மின்மினியுமாகி இப்பிரபந்தமொன்றே சிறப்புற்று விளங்குவதற்குக் காரணம் இதிலுள்ள சப்தகாம்பிரயமும் அர்த்த புஷ்டியுமாகும்.

ஸ்வாமிகாலத்திலே ஸ்வாமி டியமனங்கொண்டே கருட வாஹனபண்டிதர் பணித்த திவ்யஸூரிசரித்தத்தில் பதினெட்டாம் ஸர்க்கத்தில் (51.)

" ஸ்ரீராமாநுஜகவிராம ராமிஷயதய: தஜிஷ்ஷோ யதிவதிவெவ்வாநு-வாலு !
ஸனாதிஷ் டியமிரா ஹொபூவஸஸம் மாஷாநாஷாநகூ-அரம் ய-கூ-ஸகெத " "

" ஸ்ரீரங்காமருதகவிராம ரங்கிப்பருத்ய: தச்சிஷ்யோ யதிபதிவைபவாநுபந்தம்,
அந்தாதித்ரமிடகிரா மஹாப்ரபந்தம் காநாநாம் அம்ருதமுசாம் யுதம் சதேக. "

என்னும் ச்லோகத்தில் இப்பிரபந்தத்தின் பெருமை பேசப்பட்டுள்ளது. இதன் பொருளாவது, திருவரக்கத்தமுதனார் அமுதப்பெருக்கான தமிழ்மொழியாலே எம்பெருமானருடைய லாவபவங்களைப் பேசுகிற நூற்றந்தாதிப்பிரபந்தத்தை யருளிச் செய்தாரென்பதாம்.

இந்நூற்றந்தாதியில், ஸ்வாமிக்கு ஆழ்வார்கள் பக்கலிலும் ஆசாரியர்கள் பக்கலிலுமிருந்த ப்ராவண்பாதிசயம் மிக அற்புதமாகப் பேசப்பட்டிருக்கின்றது. பாசும் தொடங்கும்போதே * மாறாநடி பணித்தயந்தவன் * என்றும், உடனே * குறையல்பிரானடிக் கீழ் விள்ளாதவன்பனிராமானுசன் * என்றும் அருளிச் செய்தது ஸ்வாமியின் உண்மையான வைபவத்தை விளக்குகின்றது. பொய்கையார் பூதத்தார் முதலான ஒவ்வோராய்வார் திறத்திலும் ஸ்வாமிக்கிருந்த பக்தியின் கனம் பல பாசுங்களினால் பேசப்பட்டிருக்கின்றது. விசேஷித்து, ஸ்மாரிவார் பாசுங்களையும் திருமங்கையாழ்வார் பாசுங்களையும்கொண்டே ஸ்வாமி வாழ்த்தருளிஞரென்பது இப்பிரபந்தத்தில் அடிக்கடி காட்டப்படுகிறது. (19.) * உறபெருஞ் செல்வமும் * (29) * கூட்டும் கிதி யென்று கூடுங்கொலோ * (46) * கூறஞ்சமயங்களாறுங்கூலைய * (54) * காட்டிய நீச்சமயங்கள் மாண்டன * (64) * பண்டருமாறன் பசுந்தமிழ் * (88) * கலியிக்க செக்கெல் கழனிக்குறையல் * என்கிற பாசுங்கள் விசேஷித்து நோக்கத் தக்கன. ஸ்ரீமந்தாதமுனிகள், ஆளவந்தார் முதலான பரமாசாரியர்கள் திறத்தில் ஸ்வாமிக்கிருந்த பக்திப் பெருக்காதல் 20, 21 முதலான சில பாசுங்களில் பேசப்பட்டது. கோயில் திருமலை பெருவாள்கோயில் முதலான திவ்ய தேசங்களிலுண்டான ஆதாரதிசயம் 31, 35, 42, 47, 49, 76, 81, 91, 106 முதலான பாசுங்களில் பேசப்பட்டுள்ளது. இதிறாஸச்சேஷ்டமான ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் இருந்த

அபிரிமிதமான ஸ்டொபாடு (37) * படிக்கொண்ட கீர்த்தியிராமாயண மென்றும் பத்தி வெள்ளம்* என்கிற பாசுரத்தில் பகரப்பட்டது. தோபாஷ்யம் முதலான திவ்யகர்த்தகளை யருளிச் செய்த பாசமயப்பொருள்களைப் பாறவடித்தபெருமை பல பாசுரங்களிற் பேசப்பட்டது. ஸ்வாமியின் கைகலாவல்லபத்வம் (44) * சொல்லார் தமிழொரு மூன்றும் கருதிகள் கான்றும் எல்லையில்லாவறநெறி யாவுந் தெரிந்தவன் * என்பது முதலான பாசுரங்களிற் கூறப்பட்டது.

மிகவும் ஸாரமாகச் சில பாசுரங்கள் அமைந்துள்ளன ; அவற்றையெடுத்துச் சிறிது விவரிப்போம். (41.) [* மண்மிசை யோனிகள் தோறும்பிறந்து. *] எம்பெருமானுடைய அவதாசத்திற்காட்டிலும் எம்பெருமானுடைய திருவவதாசம் மிகச் சிறப்புற்றதென்கிற ரீதியில். * அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே * என்றும் * உயிரளிப்பான் எங்கின்ற யோவியுமாய்ப் பிறந்தாய் இமையோர் தலைவா * என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமான் பல பல யோனிகளில் பலவகைப் பிறவிகள் பிறந்து கண்காண வந்து தின்று உபதேசாதிகளாலே ஸ்வஸ்வரூபத்தைக் காட்டிக்கொடுத்த கிடத்திலும் யாரும் அவனைப் பொருள் படுத்தவில்லை ; * அவனாந்தி மாம் மூடா : * [மூடர்கள் என்னை அவமானப் படுத்துகிறார்கள்] என்று தானே சொல்லிவருத்தவேண்டியதாயிற்று. ஆகவே பகவானுடைய அவதாசம் ஸம்ஸாரிகளினுடைய தெள்ளறிவுக்கு உறுப்பாகவில்லை. ஸ்வாமியின் திருவவதாசமோ வென்னில், மிக்க பயன் பெற்றது. இவர்தாம் திருவவதரித்தவுடனே எல்லாவுகத்தாரும் ஆச்சரியமான ஞானத்தைப் பெற்று உஜ்ஜீவித்தார்கள்—என்பது இப்பாசுரத்தின் கருத்து.

(60) * உணர்ந்தமெய்ஞ்ஞானியர் யோகந்தோறும் திருவாய்மொழியின் மணந்தருமின்னிசை மன்னுமிடந்தோறும்* இப்பாதி. ஸ்வாய்யெழுந் ருளியிருக்குமிடங்கள் சொல்லுகிற இப்பாட்டில். ஞானம் தலையெடுத்த மஹான்களின் தீள் எங்கெக்கிருக்கிறதோ அங்கெல்லாமெழுந்தருளியிருப்பர் ; திருவாய்மொழியின் பரமபோக்யமான இசை எங்கெக்கு நிகழ்வுன்றதோ அங்கெல்லாம் வேலை ஸாதிப்பர் ; ச்ரிய: பதியான ஸர்வேச்வரன் கோயில் கொண்டிருக்கும் திவ்யதேசங்கள் தோறும் புகுத்து நிற்பர்—என்கிறதே இது. “ திருவாய்மொழியின் மணந்தருமின்னிசை மன்னுமிடந்தோறும் ” என்றது இதில் பரமார்த்தமான வார்த்தையாகும். ஸ்வாமி திருவுள்ளமுகந்த பேச்சுக்களில் இது தலையானது.

(66) * ஞானங்களிந்த கலங்கொண்டு. * இப்பாட்டு மிகமிக இன்சுவையுடையது. அடியார்களுக்கு மோசஷமளிக்கிற அதிகாசம் எம்பெருமானுக்கு முண்டு, எம்பெருமானுக்கு முண்டு. ஆனால் எம்பெருமான் மோசஷமளிப்பது மிகவும் சிவம்ப்படுத்தியே ; எம்பெருமானார் அளிப்பது தம்முடைய கிர்ஷேதுக கிருபையினாலே—என்கிறது இதில். இப்பாட்டின் திவ்யார்த்ததீபிகையுரையில் அடியேன் விரித்துரைத்துள்ளதையும் ஈண்டெடுத்தக்காட்ட சிறும்புநின்றேன். (அதாவது) மோசஷமென்கிறவொரு சாக்கு எம்பெருமானாகிற கடையிலும் எம்பெருமானாகிற கடையிலும் கடைக்கக் கூடியது; உலகில் கடைகளுக்கு மூன்று விதமான அனைகரியங்கள் இருக்கக்கூடும். அவையாவன—சாக்கின் விலையை மிகவும் ஏற்றிச்சொல்லாதல், அந்த விலையில் சிறிதும் குறைக்க இடம்தராமல் ‘கரூர் விலை’ என்று கட்டளைப் படுத்துதல்; ‘அதிகவிலையும் கரூர்விலையுமாயிருந்தாலும் தற்காலம் கடனாகக் கொடுத்தால் சில நாட்களில் விலை கொடுத்துகிடுவோம்’ என்றால் அதற்கும் இசையாமல் ‘கடன்கட்டில்லை, கைமேல் விலைகொடுத்தாகவேண்டும்’ என்று வற்புறுத்தல்—

என்பனவாம். இவற்றுக்கெதிர்த்தட்டாக மூன்றுவகையான ஸௌகரியங்களுமுண்டு; லகுவான விலைக்கு விற்பல், கரூர் விலையென்மைப் பேரம்பேச இடங்கொடுத்தல், கடனாக வுங்கொடுத்தல் என்பனவாம். முன்னே சொன்ன அஸௌகரியங்கள் நிரம்பியகடையின் ஸ்தானத்தில் எம்பெருமானைக் கொள்ளவேணும். பின்னே சொன்ன ஸௌகரியங்கள் நிரம்பிய கடையின் ஸ்தானத்தில் எம்பெருமானைக் கொள்ளவேணும். எங்ஙனையெனின்;

எம்பெருமான் மோக்ஷமாகிற சர்க்குக்கு விலையை அபரிமிதமாக ஏற்றி விதித்த வையத்தான்—* ஞானங்கலிந்த நலங்கொண்டு நாடொறும் கையவேண்டுமென்கையாலே இந்த விலை எல்லாரும் எளிதாகச் செலுத்த முடியாதாகையால் விலை அபரிமிதமென்பது தெரிந்தது. இதில் சிறிது குறைத்துக்கொள்ளலாமோ? என்றால் இசைகிறானில்லை; ஞானங் கலிந்த நலங்கொண்டு நாடொறும் கையவர்க்கே வானங்கொடுப்பே நென்கிறான்; ஆகவே பேரம்பேச முடியாத தன்மையாயிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட விலைமை இவ்விரந்தருமா ஞாலத்திலுண்டாவது அருமையாதலால் 'எங்களை முன்னாடி மோக்ஷத்திற்கு அனுப்பிவிடு, அங்குப்போய் இந்த விலையைச் செலுத்திவிடுகிறோம்' என்று கடன் வேண்டினால் அதற்கும் இசைகின்றிலன்; இங்கேயிருந்து ஞானங்கலிந்த நலங்கொண்டு நாடொறும் கையவர்களைத் தான் மோக்ஷத்திற்கனுப்புவே நென்கிறான். ஆகவே எம்பெருமானாகிற கடை மூன்று வகைப்பட்ட அஸௌகரியங்களும் நிரம்பியதென்பது தேறிற்று. எம்பெருமானாகிற கடையில் இவ்வகையான அஸௌகரியம் சிறிதுமில்லை. மோக்ஷமென்னும் சர்க்குக்கு அவர் விலை விதிப்பதேயில்லையாதலால் அதிக விலையென்றாவது கரூர்விலையென்றாவது கைவிலையென்றாவது சொல்லக்கூடிய கஷ்டங்களுக்கு இங்குப் ப்ரஸத்தியே யில்லை. கேவலம் தம்முடைய நிர்ப்பேதகக்ருபையினாலேயே நிருத்தி முமுக்ஷுத்வத்தை யுண்டாக்கி மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யமும் அளித்தருளுகிறார். ஆனபின்பு, முமுக்ஷுக்களே! நீங்கள் மோக்ஷார்த்தமாக எம்பெருமானைப்பணிந்து வருந்தாமல் எம்பெருமானைப்பணிந்து ஸுகப்படுங்கள்—என்று இப்பாட்டால் உபதேசித்தாராயிற்று.

மோக்ஷப்ரதத்வமென்பது எம்பெருமானொருவனுக்கே அளாதாரணமானதன்றே; வேறு யாருக்கும் அது கிடையாதென்பது வேதாந்த வித்தார்த்தமாயிருக்க, எம்பெருமானார் மோக்ஷமளிக்கிறாரென்றறிவிது பொருந்துமோவென்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும்; தேசிகன் ஸ்யானுதலகத்தில் * உத்தேராயி ஹிஜலி வடிம் ஷெயிகாஷெயகாஷி—தத்தே ரங்கி சிஜமபி பதம் தேசிகாதேசகங்கு* என்று, எம்பெருமானும் ஆசார்ய சியமனத்தை எதிர்பார்த்தே நிருநாட்டைத்தருகின்றார் என்று சொல்லியிருக்கையாலே அவ்வர்த்தமே இங்குத் திடமாகக் கப்பட்ட தென்றணங்க.

இனி, (75) * செய்த்தலைச் சங்கம் செழுமுத்தமீனும் * என்கிற பாட்டிலும், (76) * சின்றவண்கீர்த்தியும் சீர்புனலும் * என்கிற பாட்டிலும்—ஸ்வாமியிடத்தில் * தேவுமற்றறி யாத பத்திப்பெருங்காதல் தமக்குள்ளமைவைய அற்புதமாக வெளிவிடுகிறார் அமுதனார். எம்பெருமான் தனது விலக்ஷணமான அழகைக் காட்டிக் கொண்டுள்ளது என் கண்ணெ திரே நின்றாலும் என்னை விடாதே வலியப் பற்றினாலும் அவனுடைய அழகில் நான் மோஹிக்கப்பெறுவதில்லை, தேவரீருடைய நிருக்குணங்களே அடியேனை வீடுபடுத்துகின் றன—என்றார் முந்தினபாட்டில். இப்படி அமுதனார் தம்முடைய பாம்பக்தியை விண்ணப் பம் செய்யக்கேட்ட எம்பெருமானார் மிகவும் உகத்தருளி 'இவ்வளவு அன்புமொண்ட இவர்க்கு நாம் எதைச்செய்வோம்!' என்று தெருடாடியிருக்க—அதைக் கண்ட அமுதனார்,

'ஸ்வாமி' அடியேனுக்கு தேவரீர் வேறெதவும் செய்தருளவேண்டா; அடியேனுக்கு ஸர்வஸ்வமாகிய இந்தத் திருவடித்தாமரைகளைத் தந்தருள வேணுமென்கிறார் * சிந்தனை கீர்த்தியுமென்றொபாட்டில். இப்பாட்டின் சரியொருகூறச் சிறிது கிவரிப்போம்; திருமலையும் திருநாடும் திருப்பாற்கடலுமாகிய இத்தலங்களெல்லாம் ஸ்வாமித் தேவரீருக்கு எப்படிப்பட்ட ஆனந்தத்தை கிளைக்குமோ அப்படிப்பட்ட ஆனந்தத்தை அடியேனுக்கு தேவரீருடைய திருவடிகள் கிளைக்கும். * தெழிஞ்சாலருயித் திருவேங்கடத்தெழில்கொள்சோதியெந்தைதந்தை தந்தைக்கு ஒழிவில்காலமெல்லா முடனாய்மன்னி வழுவிவாவடிமை செய்ய வேண்டுநாம் * என்று கம்மாழ்வார் பாரித்தாப்போலத் திருமலையப்பனுக்குக் கைக்கரிபம் பண்ணவேணுமென்று அடியேன் கிரும்பவில்லை; கம்மாழ்வாருகந்த விஷயமென்று தேவரீருகந்திருக்கலாம். * மாகவைருந்தம் காண்பதற்கு என்மனமேகமெண்ணு மிராப்பகலினறியே * என்று ஆழ்வார் கிரும்பின திருநாட்டிலும் அடியேனுக்கு கிரும்பவில்லை; அதையும் ஆழ்வாருகந்த திருநாடென்று தேவரீருகந்திருக்கலாம். * பொங்கிய பாற்கடல் பள்ளி கொள்வாளைப் புணர்வதோராசை * என்று ஆண்டாள் கிரும்பினாப்போலே திருப்பாற்கடல் நாறலேடு அணையவேணுமென்கிற கிரும்பமும் அடியேனுக்கில்லை; அதனையும், கம் தங்கையுக்கந்த விஷய மென்று தேவரீருகந்திருக்கலாம் : உண்மையில் அடியேனுக்கந்த விஷயம் எது வென்றால் 'எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்' என்பதொன்றேயாம். ஆண்பின்பு அடியேனுக்கு இத்திருவடிகளையே சேமவைப்பாகத் தந்தருளவேணு மென்று பிரார்த்தித்தாயிற்று.

இப்படிப்பட்ட இன்சுவை மிக்க பொருள்களைக் கொண்ட பாசங்கள் நிறைந்த இந்நூற்றந்தாதிக்கு பாபங்காயந்ரி யென்று பெரியார் இட்ட திருநாமம் மிகப் பொருந்தும்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

பிருந்தாவனம் ஸன்னிதி.

வடநிசை மதுரைக்கடுத்த பிருந்தாவனத்தில் விச்வப்ரஸித்த வைபவசாலியான ஸ்ரீமத் கோவர்த்தனம் ஆத்ய. ரங்காசார்ய ஸ்வாமியால் திருப்பதிஷ்டை செய்கிக்கப்பட்ட ரங்கஜீ மத்திர மென்று ப்ரஸித்தமான ரங்கமன்னார் ஸன்னிதியானது நாளது ஆனிமாதத்தோடு ஒரு நூளுண்டு முடியப் பெறுகின்றது. அந்த ஸமயச்சேஷத்தில் ஸ்ரீ. ஸன்னிதியில் விசேஷக் கொண்டாட்டத்தை மிகவும் கிமரிசையாக கடைபெறுத்திக் களிக்கவேணுமென்று ஸன்னிதி சிர்வாஹகர்கள் ருதுஹலம் கொண்டிருக்கின்றதென்ற தெரியவருகின்றது நாற்பது வருஷங்களுக்கு முன்பு அறுபதாண்டு கிறைவுகிரா விசேஷ வைபவமாக நடத்தப்பட்டதென்று கேள்விப்படுகிறோம். அதிற்காட்டிலும் அதிக வைபவமாக இப்போது நடத்தப்படுமென்று தெரியவருகிறது. முன்பு ஆனிமாத தேவதியில் ஸ்ரீ. ஸன்னிதி திருப்பதிஷ்டை நடந்தேறின படியால் இப்போதும் வரப்போகிற ஆனிமாத. தேவதிக்குச் சார்பாகவே சதாப்த பூர்த்திக் கொண்டாட்டம் கடைபெறு மென்று கேள்விப்படுகிறோம். ஸ்ரீ. கொண்டாட்டத்தை எவ்விதமாக நடத்துவதென்று ஸன்னிதி சிர்வாஹக ஸமிதியார் ஆலோசித்திக் கொண்டிருப்பதாகவும், லோகோத்தமான வைபவங்களுடன் ஒரு ப்ரஹ்மோத்ஸவம் நடத்துவது நன்

தென்ற ஒரு அபிப்பாய மிருத்த வருகிறதாகவும் தெரிகின்றது. இது மிகவும் உத்தமமான ஆலோசனை.

சமது தென்னாட்டினர் பெரும்பாலும் பிருத்தாவனம் ஸன்னிதியை ஸேவித்திருப்பார்கள், ஸேவிக்கப் பெருதவர்களும் பலர் இருக்கக்கூடும். வடகாட்டில் அப்படிப்பட்ட ஆச்சரியமான ஸன்னிவேசமமைந்த தேவாலயம் வேறு எங்கும் கிடையாது. தென்னாட்டுத்திருப்பதிகளின் ஸன்னிவேசம்போலவே அற்புதமாகப் பொலிந்துள்ளது. கோபுரங்களும் பிராகாரங்களும் திருவிதிகளும் திருமாளிகைகளும் புஷ்கரினியும் சித்யாராதன வைகரிகளும் சித்யநைமித்திகாதி உத்தவ வொழுங்குகளும் கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயிலென்னும் திவ்யதேசங்களின் தோரணையாகவே அமைந்திருக்குமழகு அவ்வர்கள் ஸாக்ஷாத்கரித்தே அறியத்தக்கது.

இந்த ஸன்னிதியின் ப்ரதிஷ்டாபகரான கோவர்த்தனம் ஸ்வாமி ஒரு அவதார புருஷரென்றே மதிக்கத் தக்கவராயிருந்தார். அவர் காஞ்சி ஸம்பத்தில் அகரம் என்கிற அக்ஷராரத்தில் அவதரித்தவர். ஸம்ஸ்கிருத சாஸ்த்ரங்கள் வாசிப்பதற்காக வடதேசம் சென்று வாசித்து மஹா சித்வானுகி ப்ருத்தாவனத்திற் கெழுந்தருளினார். அப்போது அவ்விடத்தில் கோடீஸ்வரனா யிருந்த ராதாக்ருஷ்ணஸேட் இவருடைய தேஜோவிசேஷத்தைக் கண்டு வியந்து திருவடிகளில் ஆச்சரித்துத் தன்னுடைய ஸர்வஸ்வத்தையும் இவரின் மாக்கின வரலாற்றைப் பெரியோர்கள் வெகு ஆச்சரியமாகச் சொல்லுகிறார்கள். அப்போது கோவர்த்தனம் ஸ்வாமி ப்ரஹ்மசர்யாச்சரமத்தில் தான் எழுந்தருளியிருந்தாராம். அவருடைய திருவுருவப்படத்தை ஸேவிக்கையில் அவரது சிலக்ஷணமான தேஜஸ்ஸு எப்படிப்பட்ட வர்களையும் பரவசமாக்கும். வடகாட்டில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதப் ப்ராரம் செய்தவர்களில் இந்த ஸ்வாமி தலைமை பெற்றிருந்தார். சம்முடைய ஸ்ரீவசகபூஷணாதி சஹஸ்யகந்தங்கனையும் மற்றுமுள்ள ஸம்பிரதாயகந்தங்களையும் ஹிந்தியிலும் ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் அந்நாட்டில் விசேஷமாகப் பரவச் செய்த மஹாநுபாவர் இவர்.

சம்முடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்திற்கு சிரோதிகள் அளவற்றவர்கள், அன்னவர்களது உபல்லவங்கள் எப்போதும் எவ்விடத்திலுமுண்டு. ஸ்ரீகோவர்த்தனம் ஸ்வாமியின் காலத்திலும் வடகாட்டில் அது விசேஷமாகத் தலையெடுத்திருந்ததாம். அப்போது ஸ்வாமி வ்யாமோஹவித்யாவணம் என்றொரு பெரியகந்தமியற்றி அச்சிட்டு ப்ரதிபக்ஷங்களை வென்று பெரும்புகழ் படைத்தா ரென்றும் பெரியார் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோம்.

ப்ருத்தாவனம் ஸன்னிதியில் இந்த மஹாநுடைய திவ்யமங்கள சிங்ஹமும் ப்ரதிஷ்டைசெய்யப்பட்டு சித்யாராதன விசேஷோத்தஸாதி வைபவங்களுடன் பொலிகின்றது. இந்த மஹாநுடைய சாச்வத கீர்த்திஸ்தம்பமாகவே ஸெடி ஸன்னிதி சிளங்குகின்றது. இதற்கு சதாப்தபூர்த்தி மஹோத்தஸவக் கொண்டாட்டம் வெகுசிறப்பாக நடைபெற வேண்டியது மிக அவசியமே.

ஸ்ரீகாஞ்சி. ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி.
அழகிய மணவாள ராமாநுஜஜீயர் ஸ்வாமி
(ஷஷ்டஜீயர் ஸ்வாமியென்று ப்ரஸித்தர்)
(வைகுண்டவாஸி.)

ஸ்ரீ:

பொதுவாக ஸ்கால் லிஷ்ணுவாலயங்களினுடையவும், சிறப்பாக ஸ்ரீ காஞ்சி
தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதியினுடையவும் பெருமைகளைத்
தேரிலிக்கும் சிறுநூல்

**விஷ்ணு கோவில்களும் ::
:: விசேஷநர்ம பரிபாலனமும்.**

ஸ்ரீ காஞ்சி. P. B. அண்ணங்கராசாரியர் எழுதியது

[ஸ்ரீ ராமநாஜன் வெளியீடு.]

இதனில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள விஷயங்களின் ஸாரம்.

1. விஷ்ணுகோவில்களுக்கு திவ்யப்பிரபந்தங்களினாலேயே பெருமைபென்பதும்,
2. தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதியின் பிராசின நவீன இத்தொடரங்களும்,
3. ஷே. தேவஸ்தானத்தில் அநாதியாக நடந்துவரும் காரியங்களெல்லாம் திவ்யப்பிரபந்தங்களுக்கே ஆதிக்யங்கொடுத்து நடந்துவரும் வைபவமும், இதில் மிக விரிவாக விருதிக்கப்பட்டுள்ளன. வைகாசியுத்தவ வரஹஸைவைகளெல்லாம் திவ்யப்ரபந்த ஸேவையை அநுஸரித்தே ஏற்படுத்தப்பட்டன வென்பதை விரிவாக விருதித் திருப்பது இந்நூலின் உயிரானபாகம். அது 26-வது பாராமுதல் காணத்தக்கது.

இது கிடைக்கும் இடம் :-

கரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சிபுரம்.

வி ஷ ய ஸி சி கை .

(லக்கம்—பாராக்களின் எண்.)

1-4. வேதம் பாஞ்சராதர்ம் இதிலாஸ்புராணங்கள் ஸ்மிருதிகள் திவ்யப்பந்தங்கள் ஆகிய இவ்வைந்து ப்ரமாண வர்க்கமும் முறையே எம்பெருமானுடைய பரவ்யூஹவிபவ அந்தர்யாமி அர்ச்சாவதார கிலைகளுக்கு உரியவை என்பதை உபபத்திகளுடன் விளக்குதல்.

5. திவ்யப்பந்த மில்லையாயின் திவ்யதேசங்களின் உத்ஸவங்கள் பாழ் என்று கம்பர் கூறியதைக் காட்டுதல்.

6. வ்யாஸ பராசரவால்மீகிகளுக்கு எங்குங்கானாத சிக்ரஹப்ரதிஷ்டை ஆழ்வார்களுக்கே எங்குமுள்ளதற்குக்காரணதிரூபணம்.

7. பகவானுடைய பாடகைக்கு நம்மாழ்வாருடைய பெயரையிட்டு ஸ்ரீ சடகோபனென்று வழங்கிவருவதன் காரணத்தைப் பாதுகாஹஸ்தர்தில் திருபிக்கின்ற தேசிகர் ஆழ்வார் ஸம்பந்தமில்லாதவர்களுக்கு ஸத்தகதியிட்டுமென்று விளக்கியதை விவரித்தல்.

8. சிஷ்ணுவாலயங்களுக்கு ட்ரஸ்டிகளாக வருமலர்களின் முக்கியமான கடமை.

9-11. முன்ஸீப் கோர்ட்டு முதல் பார்ஸிமெண்டு வரையிலுமுள்ள நீதிபதிகள் யாவரும் திவ்யப்பந்த மேன்மையை உணர்ந்த சிதம்.

12. இந்த வியாஸமெழுதப் புருத்த காரணத்தை விளக்குதல்.

13. திவ்ய தேசங்களில் எம்பெருமான்கள் ஆழ்வார்கள்சாத்தின திருநாமங்களையே உகந்திருக்கும்படியை விளக்குதல்.

14-19. காஞ்சிபுரம் தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதியின் ஸ்கீம் கேஸ் இதிலாஸங்கள் ஸாராம்சதிரூபணம்.

20. முன்னேயிருந்த டிரஸ்டிகள் செய்திருந்த செயல்செய்ச் சுருங்கச் சொல்லுதல்.

21, 22. அவர்கள் பல திவ்ய தேசங்களில் தங்களுக்கிருந்த விசேஷ மரியாதைகளை யிழந்த காரணம்.

23. ஷே தேவஸ்தானத்தில் ஆழ்வாராசாரியர்களின் உத்ஸவாதிகளை வியாஜ்ஜியங்கள்செய்தே ஸ்தாபித்தக்கொண்ட வாலாறுகளும், 17-3-41 முதல் நடந்துவருவதும்.

24. தற்கால ட்ரஸ்டியவர்களுக்கு மிக அவசியமான தெளிவைப் பிறப்பித்தல்.

25. ஷே தேவஸ்தானத்தில் அநாதியாக நடந்துவரும் காரியங்களெல்லாம் திவ்யப்பந்த கோஷ்டிக்கு ஆதிக்யங்கொடுத்தே நடந்துவருவதை விளக்குதல்.

26-38. வைகாசியுத்ஸவத்தில் ஒவ்வொரு வேளையிலும் நடந்துவருகிற வாலாறு ஸேவைகளானவை அந்தந்த வேளைகளில் நடந்துவருகிற திவ்யப்பந்த ஸேவைகளுக்குப் பொருத்தமாகவே பார்த்து ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருப்பதை யாவரும் இசையுப்படி சிரிவாக திருபித்தல்.

39, 40. இப்படி திவ்யப்பந்தங்களின் ஏற்றமே பொலியுமிந்த தேவஸ்தானத்தில் டிரஸ்டிகள் நடந்து கொள்ளவேண்டிய முறையை வினைப்பூட்டி சிகமித்தல்.

வி ஷ ய ஸி சி கை முற்றிற்று.

விஷ்ணுகோவில்களும் விசேஷதர்மபரிபாலனமும்.

1. எம்பெருமான் பஞ்சபாகா விசிஷ்டனாக சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்படுகிறான். பரம்பூத விபவ அந்தர்யாமி அர்ச்சாவதாரங்க ளென்னுமிவை பஞ்சபாகாங்களென்று ப்ராஸித்தம். ப்ரமேயங்களில் தலையான எம்பெருமான் தன்னை இங்ஙனே ஐந்து வகையாக வகுத்துக் கொண்டதுபோல ப்ரமாணங்களில் தலையான வேதமும் இவ்வவந்த ப்ரகாசங்களுக்குச் சேர தன்னை யும் ஐந்துவகையாக வகுத்துக் கொண்டது. இதனைச் சிறிது விவரிப்போம்.

2. எம்பெருமான் பரமபகத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் கிலை(1)பரத்வம் எனப்படும். கர்நா ப்தியில் வாஸுதேவ ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்க அந்ருத்தருபேண வகுப்புண்டு நிற்கும் கிலை(2)வ்யூ ஹம் எனப்படும். ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணாதிருபேண அவதரித்து நிற்கும் கிலை (3) லிபவம் எனப்படும். * கர்த்தெங்கும் பரந்துளன் * என்று உள்ளே பதித்து நிற்கும் கிலை (4) அந்தர்யாமித்வம் எனப்படும். கோவில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் * தமருகந்த தெவ்யருவமவ்யருவமாய் நிற்கும் கிலை (5) அர்ச்சாவதாரமெனப்படும். இவை, ப்ரமேயபூதனான பகவானுடைய பஞ்சபாகாங்கள்.

3. இனி, ப்ரமாணத்தின் பஞ்ச ப்ரகாசங்களைக் கேண்மின்; வேதம் பலவிடங்களிலும் எம்பெருமானுடைய பரத்வகிலையைப் பேசுகையாலே பரத்வத்திற்குச் சேர்ந்த ப்ரமாண கிலை வேதம். (2) எம்பெருமானுடைய வ்யூஹாவஸ்தையின் குணம் ரூபம் க்ருத்யம் முதலானவற்றைப் பேசுகைக்காக வேதமே பஞ்சபாகாமாக வடிவெடுத்த தாகையாலே, பகவானுடைய வ்யூஹாவஸ்தைக்குச் சேர்ந்த ப்ரமாணகிலை--பாஞ்சராத்தர்மம். (3.) எம்பெரு மானுடைய அந்தர்யாமித்வமானது அக்ஷி இத்திரான் வருணன் முதலான தேவதை கள் பக்களிலே யுள்ளது; அவ்வோ தேவதைகளைக் குறித்து காம் பண்ணுகிற கருமங்கள் அந்தர்யாமியான எம்பெருமானைச் சேருகின்றன வென்பது வேதாத்திகளின் கொள்கை. ஆகவே எம்பெருமானுடைய அந்தர்யாமித்வம் கருமானுஷ்டானத்திற்கு உரிய தென்று தேறிற்று. அப்படிப்பட்ட கர்மசலாபங்களை விவரிக்க மறுஸ்மிருதி முதலான தரும சாஸ்த்ரங்களாக அந்த வேதமே அவதரித்த படியாலே, அந்தர்யாமித்வத்திற்குச் சேர்ந்த ப்ரமாண கிலை--ஸ்மிருதிகள். (4.) அப்பெருமானுடைய ராமக்ருஷ்ணாதி விபவாவதார சேஷ்டிதங்களைப் பேசுவதற்காக அந்த வேதமே ஸ்ரீராமாயணம் மஹாபாரதம் முதலிய இத்திராணங்களாக ஆவிர்ப்பவித்ததாகையாலே எம்பெருமானுடைய விபவத்திற்குச் சேர்ந்த ப்ரமாணகிலை--இத்திராணபுராணங்கள். (5) விபவாவதாரங்களால் சாஸித்தருளு மெம்பெரு மான் அவதாரத்திற்குப் பிற்பட்டவர்களும் இழுவாதபடி மிகவும் ஸுலபமாக அர்ச்சாவ தாரமானவளவில் அதன் பெருமையைப் பேசுவதற்காக அந்த வேதமே தானும் ஸர்வ ஸுலபமாய் ஸர்வாதிகாரமாகக் குறுப்பாகத் தமிழ் வடிவாய்க் கொண்டு ஆழ்வார்கள் பக்களிலே திவ்யப்ரபந்தமாகத் திருவவதரித்தது.

4. ஸ்ரீராமாயண பாராயணம் செய்பவர்கள் யாவரும் * வேதவேத்யே பரே பும்ஸி ஜாதே தசாதாத்தமஜே, வேத: ப்ராசேதஸாதாஸீத் ஸாக்ஷாத் நாமாயணத்தமகா * என்கிற ச்லோகத்தை அநுஸந்தித்து வருவது கிரீர்வாதம். வேத ப்ரதிபாத்தயனை பரம புருஷன் சர்வவர்த்தி திருமகனாய் அவதரித்தவளவில் அபௌருஷேயமான வேதமும் ஸ்ரீவாஸ்மீத்

பகவானிடத்தில் நின்றும் ஸ்ரீராமாயணமாகத் திருவவதரித்ததென்று இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இதை ஒரு ந்யாய சிஷ்யபாகக் கொண்டு நம்முடைய பூர்வாசார்பர்கள் நிர்வஹித்த கட்டணையை நாம் கீழே விவரித்தோம். ப்ராமானிகர்கள் இதில் ஸந்தேஹிக்கவோ ஆசேஷிக்கவோ இடமில்லை. பராத்பரண எம்பெருமானுடைய பரத்வப்பெருமைகளை நாம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமானால் வேதத்தைக்கொண்டே தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். அப்பெருமானுடைய வ்யூஹாவஸ்தையில் விசேஷங்களைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமானால் பாஞ்சராத்திரத்தைக் கொண்டே தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். சிபவாவதார வ்ருத்தாந்தங்களைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமானால் இதிஹாஸபுராணங்களைக் கொண்டே தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். அந்தர்யாம்யாராதரூப கர்ம கலாபங்களைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமானால் மநுஸம்ருதி முதலிய தர்மசாஸ்த்ரங்களைக்கொண்டே தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். அர்ச்சாவதாரப் பெருமைகளைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமானால் ஆழ்வார் ஸ்ரீ ஸூக்திகளாகிய திவ்ய ப்ரபந்தங்களைக் கொண்டே தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ஆகவே திவ்ய ப்ரபந்தங்கள் அர்ச்சாவதார வேத மென்றே குலாவப்பட்டு வருகின்றன. உண்மையில், ராமகிருஷ்ணாதியவதாரங்களுக்குப் பிற்பட்டவர்களான நமக்குத் தஞ்சமான கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில் முதலான திவ்ய தேசங்களின் [நூற்றேட்டுத் திருப்பதிகளின்] அனுபவம் நமக்கு திவ்யப்ரபந்தங்களாலல்லது வேறென்றினாலும் ஸாத்யமன்றே. ஆழ்வார்களோ திவ்ய ஸூரிகள். அவர்கள் பாடின நூல்களோ திவ்ய ப்ரபந்தங்கள். அப்பிரபந்தங்களுக்கு விஷயமோ திவ்ய தேசங்கள். இப்படி எல்லாம் திவ்யமாக அமைந்த அமைப்பு யாத்வா?

5. ஆழ்வார் திவ்யப்ரபந்த மருளிச்செய்யாதிருந்தால் விஷ்ணுவாலயங்களில் நடைபெறும் உத்ஸவங்கள் அந்தோ! அழகிழந்து கிடக்குமே யென்று கம்பர் சடகோபர்தாநியில் * அந்த மிலா மறையாயிரத்தாழ்ந்த அரும் பொருளைச் செந்தமிழாகத் திருத்திலனேல் நிலத் தேவர்களும் தந்தம் சிழாவு மழகு மென்றும் * என்கிற செய்யுளினால் கல் வெட்டாகக் கூறுகின்றார்.

6. வ்யாஸ பராசா வால்மீகி ப்ரப்ருதிகளான மஹர்ஷிகள் இதிஹாஸ புராணங்களை மிகவும் விசேஷமாக இயற்றியிருந்தும் அவர்களை எந்த இடத்திலும் எந்த கோவிலிலும் சிக்ரஹ ப்ரதிஷ்டை செய்து ஆராதிப்பது காண்கின்றிலோம். விஷ்ணு கோவில் ஒன்று தப்பாமல் ஆழ்வார்களையும் ஆசாரியர்களையும் சிக்ரஹ ப்ரதிஷ்டை செய்து பகவானுடைய வைபவத்திற் காட்டிலும் அவர்களுடைய வைபவமே ஒங்கும்படி செய்திருப்பதைக் காண்கின்றோம். இப்படி ஆழ்வார்களை ப்ரதிஷ்டை செய்து ஆரதிக்குமிக் காரியம் ஏதோ ஸமீப காலத்தில் ஏற்பட்டதோ வென்று சங்கிக்க இடமில்லாதபடி ஸ்ரீராமாநுஜர் காலத்தில் அவதரித்த நூல்களில் இது பொறிக்கப் பெற்றுள்ளது. ஒன்றே எடுத்துக் காட்டுவோமியற்கு. கூரத்தாழ்வானுடைய திருக்குமாரான பட்டர் உடையவர்காலத்தில் திருவவதரித்த உடையவர் ஸ்தானத்தில் அபிஷி க் த ர் என்பது நுகத்த்ப்ரஸித்தம். அவர் தாம் அருளிச் செய்த ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் காற்பத்தோராவது ச்லோகத்தில் * வராங்க-பரா ௧-தீர பூயலே வ-ராவலொ திஷ்டிவாவலொ ௧-பர ௨-௦ ௧-யெரநு--பராக்ருசாத்யர : ப்ரதமே புமாம்னோ நிஷேதிவாம்னோ தச மாம் தயோக் * என்றுள்ளது. சந்திர புஷ்கரிணியின் கீழ்த்திசையில் ஆழ்வார்கள் பதின்மரும் ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்டு எழுந்தருளியிருப்பதாக இதனால் நன்கு விளங்கு கின்றது. ஆகவே ஆயிரமாண்டுகட்கு முன்னமே ஸ்ரீரங்கம் கோவிலில் ஆழ்வார்கள் ப்ரதிஷ்டை பெற்றுக்கொள்வதாயே பேர்க்கவும் போரதபடி.

யுள்ளது. கீழே நாம் விரிவாக திருப்பணம் செய்தபடி அர்ச்சாவதார வேதமாகிய தீயப் பரபந்தங்களுக்கே ஏற்றமானது பற்றியே விஷ்ணு வாலயங்களில் ஆழ்வார்களுக்கு இவ்வளவு வைபவம் அமைந்தது.

7. பெரியார்கள் ஆழ்வார்களின் பாடல் பெருத விஷ்ணு கோவில்களில் பிரவேசிக்கத் தயங்குவது போலவே, ஆழ்வார்களின் விகாரைப்பதிஷ்டையும் தீயப்பரபந்தாதுண்தான முயில்லாத கோவில்களில் பிரவேசிக்கவும் தயங்குவார்கள். ஆழ்வார்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளில் பிரவேசயில்லாதவர்களுக்கு மோசடிமே கிடையா தென்படாத ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகள் பாதுகாஸூரணத்தில் கூசாது கூறுகின்றார். ஒரு ச்லோகமே இங்கெடுத்துக் காட்டுகின்றேன்;—“**பு. திரொவகிஷ்ணுவெஸஸபலமதூ நவி றுஷீரணைய ரொவரிஷிதம=தாரி** டோபரிஷிர்சிவேச ஸூர்யாகபி லக்ஷ்மீரமணய ரோசயிஷ்யத்” என்பது. இந்த ச்லோகத்தின் தாற்பரிய மென்னவென்றால், ஆழ்வார் ஸ்ரீ ஸூக்திகளில் பிரவேச பாக்கியில்லாதவர்களைத் திருவுள்ளம் பற்றுவுதல்கையென்று எம்பெருமான் விரதம் கொண்டிருப்பவனும், இப்படியிருந்துவிட்டால் இவ்வுலகில் பலபல பேர்கள் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ள வுகப்பை இழந்தே போகவேண்டிவரும். ஏனென்றால், ஆழ்வார் ஸ்ரீ ஸூக்திகள் தமிழ்ப்பாஷையில் அவதரித்திருப்பதாலும் அந்தப் பாஷையை அறியாதவர்களே உலகில் அதிகஸங்க்யையாக இருப்பதாலும் அவர்களெல்லாரும் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ள வுகப்பைப் பெறுவதற்குப் பரபந்தியில்லையாய் விடுகிறது. உலகில் ஒருவர் தப்பாமல் எல்லாருமே எம்பெருமானுடைய இன்னருளுக்கிலக்காகி உயல் பெறவேண்டுமென்று விசாலமான திருவுள்ளங்கொண்ட நம்மாழ்வார் ஒரு உபாயம் செய்தாராம். அவர் பகவானுடைய பாதுகையில் ஆவேசித்த சடகோப னென்றும் சடாரியென்றும் தம்முடைய திருநாமத்தையே பாதுகைக்கு ஆக்கி, பெருமானருகே வருகிற எல்லாருடைய தலையிலும் ஏறி வீற்றிருந்து, இவ்வழியிலே எல்லாரும் ஒருவாறு ஆழ்வார் ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களாகி உஜ்ஜீவிக்ஞும்படி செய்துவிட்டாராம். இப்படியிருளிச் செய்தவர் வேதாந்தவாசிரியர். இதனால், ஏதேனுமொருவிதமாக ஆழ்வாருடைய ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களுக்கே ஸத்தியுண்டென்றும் அது பெருதவர்களுக்கு ஸத்திகிடையாதென்றும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ பரமாசார்யர்களின் ஸித்தாந்தம் கல்வெட்டாக இருந்ததென்று யாரும் காணலாம். எம்பெருமானுடைய திருவடி நிலைக்கு ஆழ்வார் திருநாமன்றோவுள்ளது.

8. இப்படி ஆழ்வார்களாலும் ஆழ்வார் ஸ்ரீ ஸூக்திகளாலும் மேன்மை பெற்ற விஷ்ணுவாலயங்களில் தர்ம பரிபாலனம் செய்யும்திகாரபதவியை ஆளுமவர்கள் முக்கியமாக கவனிக்கவேண்டிய விஷயம் எது வென்பதை இனி நாம் விவரிக்கவேண்டிய அவசியமுண்டோ? ஆழ்வார்களின் திருநகர்தர்பரிபாலனதிகள் செவ்வனே கடைபெறுகின்றனவா? என்பதையே முக்கியமாக முன்னம் கவனிக்கவேண்டும். அவ்வாழ்வார்களின் ஸ்ரீ ஸூக்திகளை ஒதுமதிகாரம் பெற்ற பெரியார்களைப் புரஸ்கரிக்கவேண்டிய முறைகளில் வழுவொன்றும் நேராதபடி கவனித்துக் கொள்ளவேண்டியதும் மற்றொன்று. இப்போது விஷ்ணு வாலயங்களில் பெரும்பாலும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களல்லாத ஸ்மார்த்தர்களும் மாத்வர்களும் எக்ஸிஸ்டிங்குயிட் டிராஸ்டி பதவியில் நியமனம் பெறுகிறார்கள். உண்மையில் இவர்கள் விஷ்ணுத்வேஷ மற்றவர்களாயும் விஷ்ணு பக்தியுத்தர்களாயுமிருப்பதால் விஷ்ணுவாலயங்களில் தர்ம பரிபாலக பதவிக்கு உரியவர்களேயாவர். ஆனால் இவர்கள் தங்களுடைய உரிமையை முழுது முணர்ந்து செவ்வனே செலுத்தாதல் வேண்டும். ஆழ்வார்களிடத்திலும் ஆழ்வார் ஸ்ரீ ஸூக்திகளிடத்திலும் ஸ்ரீ ஸூக்தி வல்லவர்களிடத்திலும் இவர்களுக்கு ஸ்வத: பக்தியிருக்கக்

காரணமில்லை. ஆனாலும் ஆலய தர்ம பரிபாலனஞ் செய்ய சம்பளம்பெற்று வந்துகிட்ட படியால் அந்தந்த ஆலயங்களின் சிபந்தனைகளுக்குப் பணிந்து ஒழுங்கான முறையில் கடக்க வேண்டியது கடமையாகும். ஒரு பெண் ஒருவர்க்கு இரண்டாவது மனைவியாக வாழ்க்கைப்படுகிறாள். இறந்துபோன மூத்தமனைவிக்குச் சில மக்கள் இருந்தால் அந்தப் ப்ரணைகளின் போஷணையும் இப்பெண்ணுக்கே கடமையாகிறது. உண்மையில் அந்தப் ப்ரணைகளிடத்தில் இப்பெண்ணுக்கு அன்புதான் அஸம்பாவிதமானாலும் கைப்பிடித்த கணவனது முகமலர்ச்சிக்காக அந்தப் ப்ரணைகளிடத்தில் மிக்க அன்பு காட்டிக் கணவனோடொப்ப அக்குழந்தைகளையும் போஷித்து நல்ல புகழ் பெறுகின்றாள். அதே முறைமையை இங்கும் ஆவாஹனம் செய்துகொள்ளவேண்டும்.

9. பிராமானிகர்களாய் கம்பிரப்சுருதி வாய்ந்தவர்கள் தாம் ஏற்றுக்கொண்ட பதியைச் சிறிதும் பழிப்புக்கிடயில்லாதபடியே யசஸ்கரமாக நடத்திக்கொண்டுவருகிறார்கள். ஒரு சிதர்சனம் காட்டுகிறோம். ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கே அஸாதாரணமான தீவ்யப்ரபந்தப் ப்ராயணம் முதலிய சிலவிஷயங்களில் வழக்குகள் உண்டாகி நியாயாலயங்களுக்குப் போக நேர்ந்திருக்கிறது; முன்ஸீப் கோர்ட்டு ஜில்லாகோர்ட்டு ஹைகோர்ட்டு பார்லிமெண்டு என்னப்படுகிற எல்லா நீதி மன்றங்களிலுமே ஓடி வழக்குகள் சென்றிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு நீதிமன்றத்திலும் வழக்குகளைப் பரிஷ்காரம் செய்தவர்கள் பெரும்பாலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவரல்லாதாரும் பிராமணரல்லாதாரும். அவர்களெல்லார்க்கும் தீவ்யப்ரபந்தங்களில் அப்யதிபத்தியும் சிப்யதிபத்தியும் பரிபூர்ணமாகவுண்டு. கோவில்களில் தீவ்யப்ரபந்தப் ப்ராயணங்களை அறவே நீக்கியிடவேணுமென்கிற அப்யப்ராயமுடையாரது வகுப்பில் சேர்ந்தவர்களே அவர்கள் பெரும்பாலும்.

10. ஆயினும், நீதிபதி ஸ்தானத்தை வலிக்கின்ற நாம் சியாயப்பமுதாக நடந்து கொள்வது கூடாது என்கிற தருமத்திற்குக் கட்டுப்பட்டே அவர்கள் தீவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு விஷ்ணுவாலயங்களிலுண்டான கௌரவத்தைச் சிறிதும் போக்காமல் அநாதியான வழக்கங்களை உண்மையான சிகார்டுகளினாலும் பல முகார்த்தங்களினாலும் தெரிந்துகொண்டு நீதி ரன்னெறியையே செலுத்தியுள்ளார்கள். தீவ்யப்ரபந்தப் ப்ராயண விஷயமாக கோர்ட்டுகளில் வழக்கு உண்டாகப்பெறாத விஷ்ணுவாலயங்கள் மிகச் சிலவேயாகும். உண்டான வழக்குகளைத் தீர்த்தவர்கள் ஸ்மார்த்தர்களும் மாத்வர்களும் ஹூணர்களும் யவனர்களும் கிறிஸ்தவர்களும் பெரும்பாலுமாவர். அவர்கள், தங்களுடைய சொந்தக் கொள்கைக்கு மதிப்புக்கொடுத்து நீதி ரன்னெறியில் சிலகி ஜட்ஜ்மெண்டுகள் எழுதியிருந்தார்களாகில் தீவ்யப்ரபந்தங்கள் மறைந்தே போயிருக்கும். அவ்வதிக்காரிகள் யாவரும் தீவ்யப்ரபந்தமே அர்ச்சாவதாரவேதமென்கிற உண்மையை உள்ளபடி உணரப்பெற்று உள்ளளவும் நியாயசிபீதம் செய்யாமல், தங்களுடைய சொந்தக் கொள்கையை வெகுதூரத்தில் சிலக்கி உண்மையான நீதிபதிகளாய் நடந்து கொள்ளவேதான் தீவ்யதேசங்களில் தீவ்ய ஸூரிகளின் பெருமைகளும் தீவ்யப்ரபந்தங்களின் பெருமைகளும் "படிக்குப்பாதி" என்கிறமுறையிலாவது விளங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன.

11. அப்படிப்பட்ட ஆலயங்களுக்கு தர்ம நிர்வாஹகர்களாய் சியயிக்கப்பட்டு வந்து வேலை பார்க்கின்ற டிபஸ்டிகளும் அந்த சியாயத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு அந்தப் பெருமைகளுக்குச் சிறிதும் குறை ஏற்படாதபடிக்கு தர்ம பரிபாலனஞ் செய்தபோகவேண்டியதே கடமையாகும்.

12. இவ்வளவு விரிவாக காம் இப்போது இந்த வியாஸம் எழுதவதற்கு ஏன் ன் ன் ப்ரக்ஷணத்தின்பென்று சிலர் கிமர்சிக்கக் கூடும். அதையும் காமே தெரிவிக்கிறோம். திவ்ய தேசங்களுக்கு மிகமுக்கியமான திவ்யப்ரபந்த பாராயணம் ஆங்காங்கு மலினமாகி வருகின்றதால் உபபத்தி குறைவான தேவஸ்தானங்களில் எது எப்படி கடந்தாலும் விசாரமில்லை. எல்ல உபபு பத்தியுள்ள ஸன்னிதிகளில் விசேஷகாலங்களில் ஆபிரக்கணக்கில் செலவு செய்து காதஸ்வரக் கச்சேரி பென்றும் பாட்டுக்கச்சேரியென்றும் கடத்தி வீண்டம்பங்கள் செய்யப் பார்க்கிற அதிகாரிகள் " விஷ்ணு வாலயங்களுக்கு முக்கியமான நிறப்பு திவ்யப்ரபந்த பாராயண மாயிற்றே, அதனையன்றே காம் முதன் முதலாகக் கவனிக்கவேண்டும்; அந்த ஸம்ருத்திக்குப் பிறகல்லவோ மற்ற ஸம்ருத்திகளைப் பார்க்கவேண்டும் " என்று சிறிதும் கிணையாமல் அதை அடியோடு மறந்து, பாமாவெனகிகர்கள் தலையாட்டுவதற்கு வேண்டிய வழிகளில் விண்ணுடம்பச் செலவுகளைச் செய்துவருகிறார்களே பென்கிற பரிதாபம் இந்த வியாஸமெழுதத் தாண்டிற்று.

13. அன்றியும், சில திவ்ய தேசங்களில் வந்து சேருகிற டிராஸ்டிகள், கீழே காம் விரிவாக விவரித்த நீதிகளிலே சிறிதும் மறி செலுத்தாமல், தங்களுடைய இயற்கைக் கொள்கைக்கே மதிப்பு கொடுத்து " திவ்யப்ரபந்த மென்பது தமிழ்ப்பாட்டுத்தானே " என்று ஸாமான்யமாக நினைத்து அதனிடத்திலும் அதையோதுமவர்களிடத்திலும் அநாதம் காட்டுமது கண்டு அவர்களுக்கு உண்மையான தமிழ்வேதப் பெருமைகைக் காட்டவேண்டியும் இந்த வியாஸம் எழுதப்படுகிறது. திவ்ய தேசங்களுக்குக் கீழே விவரித்த பெருமைகள் தவிர மற்றொரு பெருமையும் இங்குத் தெரிவிக்கிறோம். ஆங்காங்கு கோவில்களில் எம் பெருமான்களுக்கு வழங்கிவரும் திருகாமங்கள் பெரும்பாலும் ஆழ்வார்களின் திருவாக்கி லிந்து அவசரித்தவைகளை அன்று தொடங்கி ஆதரிக்கப்பட்டு வருகின்றன. ஒரு பெரு மானை (திருக்குடந்தையில்) ஆராவழுதே! என்று ஆழ்வார் விளித்தார். இந்தத்திருகாமம் ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூகத்திவிய வேறெங்குக் கிடையாது. இதவே அந்த பகவானுக்கு உகப்பாகி இந்த ஸம்ருத்திப்படுத்தி அபாயாப்தாம்ருதமென்கிறார்கள். ஆழ்வார் காகைப்பட்டன் மென்கிற திருகாகைக்கு எழுந்தருளி அவ்வூர்ப்பெருமானுடைய அழகிவேயீடுபட்டு அச்சே வோருவர் அழகியவா! என்று ஒரு காலக்கு ஒன்பதின் கார சொன்னார்; இதைக்கொண்டே அப்பெருமானுக்கு ஸௌகந்த்யராஜனென்று திருகாமமிட்டனர். ஆழ்வார் திருப்புக்குழி பெய்பெருமானைப் பாடுகையில் "புட்குழியெய் போரேற்றை" என்றார்; போரேறு என்கிற தமிழ்த் திருகாமத்தையே வடமொழியில் ஸமரபுங்கவ! என்றாக்கினர். மலையாளத்தில் திருச்சிற்றாறு என்கிற திவ்யதேசத்தில் சென்று பெருமான் திருகாமம் என்னவென்று போத்திகளைக் கேட்டால் "இமையவாப்பென்னப்பன்" என்று உங்கள் ஆழ்வார்கள் பாடின திருகாமத்தான் என்கிறார்கள். திருக்கண்ணமங்கையிற் சென்று பெருமான் திரு காமமென்னவென்று கேட்டால் ப்ருஹத்பறலிஸ்ஸித்துநாதன் என்கிறார்கள்; பெரும்புறக்கடலை என்று திருமங்கையாழ்வார் திருவாக்கில் வந்ததையே வடமொழிப்படுத்திவிட்டார்கள். இந்த வகையில் தெரிவிக்கவேண்டிய விசேஷங்கள் பலபலவுண்டு. கம் தேவப்பெருமா னுக்கு வழங்கிவரும் போருளான நென்னவத் திருகாமமும் ஆழ்வார் திருவாக்கில் வந்தது பற்றியே கொள்ளப்பட்டது.

14. ப்ரஸங்காத், காஞ்சிபுரம் ஸ்ரீ தேவராஜ ஸ்வாமி தேவஸ்தானத்தைப் பற்றிச் சிறிது பேசுகிறோம். இந்த தேவஸ்தானத்தில் சில காலம் ஏகதேசமாக தர்ம கர்த்து

பதவியை வறியிட்டு வந்த தாதாசார்ய வம்சஸ்தர்கள் தம் பரிபாலனங்களை ஒழுங்கு பாடாகச் செய்வதில்லைமென்றும் அவர்களை விடக்கூடியாயம் செலுத்தவேண்டுமென்றும் சுமார் 40 வருஷங்களுக்கு முன் சிபவஹாரம் (ஸ்கீம்கேஸ்) ஆரம்பமாபிற்று. அது முப்பது வருஷங்களுக்குமுன் சென்னை ஹைகோர்ட்டாசவர்களால் ஒருவாறு முடிவு செய்யப்பட்டது.

15. தாதாசார்ய வம்சஸ்தர்களில் ஐந்து பேர்கள் தம்மகர்த்தாக்களாக யிருக்க வேண்டுமென்றும், ஒவ்வொரு வருஷத்தில் ஒவ்வொருவர் எக்ஸிக்குடிவ் டிஸ்ட்டியாக இருந்து அதிகாரம் செலுத்தவா வேண்டியதென்றும், இவர்கள் அநீதியாக நடந்துகொண்டால் அதைப் பரிசீலனை செய்து சிபாயம் செலுத்துவதற்காக இவர்களுக்கு மேல் ஒரு டாஸ்ட்டு போர்ட்டு இருக்கவேண்டியதென்றும், அந்த டிஸ்ட்டு போர்ட்டில் ஒரு தென்கலை ஸ்ரீ வைஷ்ணவர், (தாதாசார்யால்லாத) ஒரு வடகலை ஸ்ரீ வைஷ்ணவர், ஸ்ரீ வைஷ்ணவால்லாத ஒரு ப்ராஹ்மணர் ஆக மூவர் அதிகாரிகளாக இருந்து தணிக்கை செய்யவேண்டிய தென்றும்; அவசியம் கேருங்காலங்களில் இந்த ஸ்கீமை மாறுதல் (மாடிபிகேஷன்) செய்யலாமென்றும் முடிக்கப்பட்டது. அவ்விதமாகவே சுமார் இருபது வருஷகாலம் நடந்து வந்தது.

16. அதிலும் தரும சிர்வாஹங்கள் மிகவும் சீர்கேடாகவேயிருந்ததனால் மறுபடியும் ஸ்கீம் மாடிபிகேஷன் செய்யப்படவேண்டுமென்று (தென்கலை ஸம்பந்தாயஸ்தர்களால்) சிபாஜ்ஜியம் தொடுக்கப்பட்டது. அப்போது ஐந்தாறு வருஷ காலம் டிடி தாதாசார்ய வம்சஸ்த தம்மகர்த்தாக்கள் விடக்கப்பட்டு ஸ்மார்த்த ப்ராஹ்மணசொருவர் டெலீவராக ஜில்லா கோர்ட்டாசால் சிபயிக்கப்பெற்ற தேவஸ்தான பரிபாலனம் நடந்து வந்தது. அந்த சிபவஹாரமானது சிசேஷபலனைப் பெறுசியாமலே முடிந்திட்டதனால் மறுபடியும் டிடி தாதாசார்ய வம்சஸ்தர்களே ஐந்து பேர்கள் தம்மகர்த்தர்களாக இருந்துவா கேர்ந்தது. வாசிகளான தென்கலையார்களால் சென்னை ஹை கோர்ட்டில் அப்பீல் செய்துகொள்ளப்பட்டிருந்தது. அந்த அப்பீல் 17-1-1941 தேதியில் கனம் ஜட்ஜ் வார்ட்டெல்லார்த் துசையவர்களாலும் ப்ராஹ்மஸ்தீ. கனம் ஜட்ஜ் பதஞ்சலீசாஸ்திரியவர்களாலும் பரிஷ்காசமாக முடிவு செய்யப்பட்டது. இந்த முடிவின் ஸாசாய்சங்கலை மேலே சினக்கிக் காட்டுகிறோம்.

17. டிடி தாதாசாரியர்களுக்குண்டான இந்த தம்மகர்த்தருத்தவஹக்கானது பரம் பணா யிராசா? அன்றா? என்கிற ஒரு சிபாஜ்ஜியமும் தனிப்பட நடந்தது. பரம்பணா யிராசா தான் என்று முன்னம் ஜில்லாகோர்ட்டில் முடிக்கிருந்தது. அதன் பேரில் தென்கலையார் ஹை கோர்ட்டில் அப்பீல் செய்து கொள்ள, பரம்பணா யிராசா அல்ல என்று தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கீழ்க் கோர்ட்டுத் தீர்ப்பு வலிதாக மறுக்கப்பட்டது.

18. கடைசியான முடிவு என்னவென்றால்; ஸ்ரீ வைஷ்ணவால்லாத ஒரு ப்ராஹ்மணர் (ஸ்மார்த்தர் அல்லாத மாசுவர்) ஸர்வாதிகா ஸம்பந்தான மாணேஜிங் டிஸ்ட்டியாக தூறு ரூபாய் சம்பனத்தில் சிபயிக்கப்படவேண்டுர். தேவஸ்தான ஸம்பந்தமான ஸௌகிக வைதிக ஸகல அதிகாரங்களும் அவசொருவர்க்கே ஆனேம். தாதாசார்ய வம்சஸ்தர்களில் கீழண்டை வகுப்பிலும் மேலண்டை வகுப்பிலுமாக இரண்டு பேர்கள் ஒருவிதமான (அதிகாரமுமின்றிக்கே காமமாந்மான) (ஹாஸாயி) டிஸ்ட்டிகளாக இருக்கவேண்டியது மாணேஜிங் டிஸ்ட்டியின் கடவடிக்கைகளின் மீது தணிக்கை பார்க்கவேண்டிய அதிகாரம் முழுவுதும் சிசீஜியஸ் எண்டாமெண்டு போர்ட்டைச் சேர்ந்தது. டிடி ஸ்கீம் கேஸ் அப்பீல் வாசிகளான ஸ்ரீ காஞ்சி. P.B. அண்ணங்காசாரியர்முதலான (எழு) தென்கலையார்களுக்கு

கோட்டு காட்டு கமர் ரூ. 450 வரையில் தேவஸ்தானத்திலிருந்து செலுத்தவேண்டியது என்பது தீர்ப்பின் ஈராம்சம்.

19. ஷே. தீர்ப்பை கோர்ட்டார் வெளியிட்டவளவில், அப்போது தர்மகர்த்தாக்களாக இருந்த வந்த தாதாசாரியர்கள் "எனது வைகாசி மாதத்தில் கடைபெற வேண்டிய ப்ரஹ்மோத்ஸவம் வரையில் காக்களே யிருந்து அநுபவித்துவிட்டு உடனே கிலகிப் போய் விடுகிறோம்; கோர்ட்டார் தயவு செய்து அந்தப்படிக்கு உத்தரவு அளிக்கவேண்டும்" என்ற கேட்டுக்கொண்டார்கள். அதைக் கோர்ட்டார் சிறிதும் அநுமதிக்கவில்லை. "எனது மார்ச்சு மாதம் 17க்குள் இந்த ஆர்டர் ஆசாயத்திற்கு வரவேண்டியது அவசியம்" என்ற முடிவு செய்திட்டார்கள். அப்படியே அன்று முதலாகவே ஆசாயத்திற்கு வந்து விட்டது.

20. பகவத் ஸ்லிதிகளில் தர்மகர்த்தாக்கள் என்கிற பதவி கிடைப்பது ஈரமான்யமல்ல. ஸ்மர்த்தர ஹைஸர சுற்றவப்பயன் என்னவேணும். அப்படி அலப்ப வராமான பதவியைப் பெற்றவர்கள் உண்மையில் தர்மகர்த்தாக்களாகவே இருந்து வந்தால் ஒரு பங்கமுமடைபாமல் கீடுழி வாழ்வர்களென்பதில் ஐயமில்லை. தர்மகர்த்தாக்களாக சிவமிக்கப்பட்டு வந்து சேர்ந்த அன்றைக்கே தர்மஹர்த்தாக்களாகத் துனியுமவர்களைப் பற்றி நாம் தெரிவிக்க வேண்டியது என்ன இருக்கிறது? ஸ்ரீ காஞ்சி வாதாஜன் தேவஸ்தானமானது பலவகை யிலும் ப்ரஸித்தி பெற்றது. இதற்கு நிகரான திவ்ய தேசம் வேறொன்றில்லையென்றே சொல்லலாம், இப்படிப்பட்ட திவ்ய தேசத்தில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஆலயங்களுக்கு உரிய லக்ஷணங்கள் கெடுகாளாக மிளவும் பங்கமடைந்திருந்தன. ஆழ்வார்களுக்குத் திருக்கூத் திரங்கள் கொண்டாடுவதும், பகல் பத்து, இராய் பத்து என்கிற அத்தயனேதனவத்தை சிபவமாக நடத்தவதும் முதலிபவை விஷ்ணுவாலயங்களுக்கு விசேஷ லக்ஷணங்கள் என்பது நாம் சொல்லவேண்டுமோ? ஆழ்வார்கள் இருக்குமிடம் தெரியாமல் மூடையி லொடுக்கிவைத்திட்டு, அவர்களுடைய ஸ்லிதிகளின் வாசல்களில் மண் சுவடுழுப்பி முள்ளடைத்து.....இப்படியாகச் செய்து வைத்திருந்தார்கள் முன்னே யிருந்த டிராஸ்டிகள். கோஷ்டியின் பெருமைகளே, ஆழ்வாரசார்யோத்ஸவ பரிபாலன வைபவங்களே எல்லாம் ஒருவருப்பினருடையதாகவே யிருக்கின்றனவென்கிற சிர்வேதத்தினால் தேவாலய லக்ஷணங்களை பெல்லாம் சிர்சூலைத்து நடத்தி வந்தார்கள். மணவாளமாமுனிகளில்லாமல் அத்தயனேதனவம் நடத்தக்கூடாதென்கிற சிவ்யாலயத்திர்ப்பு இருந்ததாலே அறுப தெழுபது வருஷ காலம் அத்தயனேதனவத்தையே அடியோடு அடக்கியிருந்தார்கள். இப் படிப்பட்ட ஸிஸிஷமங்கள் பன்னியுரைக்குங்கால் பாரதமாம்.

21. ஆதியில் தாதாசார்யவம்சத்தவர்களுக்கு ஏற்பட்ட பெருமைகளெல்லாம் பண வாள மாமுனிகளிடத்தில் பக்தி ஸம்பந்தினாலேயே என்பது உண்மை. என்றைக்கு இவர்கள் மணவாள மாமுனிகளிடத்தில் பகை கொண்டு நடக்க ஆரம்பித்தார்களோ அன்றைக்கே இவர்களுடைய ஸ்ரீ ஸூயிக்கத் தொடங்கிற்று. ஸ்ரீபெரும்பூதூர் எம்பெருமானார் ஸ்லிதியில் இவர்களுக்கு எப்படிப்பட்ட மரியாதைகள் இருந்தன! காஞ்சி சேஷத்திரத்து ஸகல தேவால யங்களிலும் எப்படிப்பட்ட மரியாதைகள் இருந்தன! அத்தோ! எல்லா முழிந்தன.

22. இவ்வளவுக்கும் யாது காரணமென்பதை ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களல்லாத (ஸ்மர்த்தர் களான) மத்பஸ்த அநிகாரிகள் உள்ளபடியே கண்டறிந்து சிலாசாஸகம் போல் எழுதி வைத் திருக்கின்றார்கள். ஸ்ரீ பெரும்பூதூர் ஸ்லிதி விஷயமாக ஹை கோர்ட்டார் அவதரிப்பித்த ஐட்டிமெண்டில் சிறந்த ஆராய்ச்சியுடன் அழுத்தமாக எழுதிவைத்திருக்கிற வாசகம் அச்சாகி

வெளி வந்திவ்வது. மேலே 21வது பாராகில் காம் எழுதியுள்ளது தான் அதில் ஸாரமாகவும் விபத்த மாகவுமுள்ளது.

23. தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதியை ஆண்டு வந்த பழைய டிராஸ்டிகள் டை ஸன்னிதியில் மணவாள மாமுனிகளுக்கும் மற்றுமுள்ள ஆழ்வாசாரியர்களுக்கும் இழைத்த தீங்குகள் உண்மையாகவே ராமாயணமும் பாரதமும் போன்றது. அவை பல புத்தகங்கள் மூலமாக வெளிவந்திருக்கின்றன. கோர்ட்டு ரிகார்டுகளிலும் ஏற்க்கிடக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட தீங்குகள் அற்றொழியவேணுமென்றே இந்த தேவஸ்தானத்தில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களால் த. பிராமணர்கள் அதிகாரம் செலுத்தும் டிராஸ்டியாக நியமிக்கப்பட்டார்கள். 17-3-41 தேதி முதலாக மேலே குறித்த பிராமணர்களின் அதிகாரத்திலேயே இந்த தேவஸ்தான நிர்வாகம் நடைபெற்று வருகின்றது. ஆழ்வாசாரியர்களின் திருநடவரோத்தஸ பரிபாலனங்களும் அத்யயகோத்தஸமும் மணவாள மாமுனிகளின் திருநடவரோத்தஸமும் இந்த தேவஸ்தானத்தில் பல வருஷங்களாகவே நிறுத்தப்பட்டு அதிலே ஒரு மாமூலாக வந்திருந்தபடியால் மத்யஸ்தர்களான புது டிராஸ்டிகள் நியமிக்கப்பட்டு கூட அநாதிராமமூலபடி உதஸவாதிகளை நடத்த ஸௌகரியமில்லாமல் போகவே அவைகளுக்காகத் தனிகியாஜிபங்கள் நடத்தி அநாதிராமமூலிகள் அநேகமாகப் புதுப்பிக்கப்பட்டன. அவை ஆறு வருஷ காலமாகவே ஒழுங்காக நடந்து வருகின்றன. அவை நடக்க ஆம்பித்தபிறகு தான் இந்த தேவஸ்தானத்தை விஷ்ணுவாலயமென்று நிறுத்திச் சொல்ல அவகாசமுண்டாயிற்று. பரஹ்மஸ்தீ S. காலிம்ஹய்யாவர்களென்பவர் இவ்வாலயத்தில் சில வருஷங்கள் எக்ஸிடியூடிவ் டிராஸ்டியாயிருந்து நல்ல புகழ் பெற்றார். ஆதம்ஸ்தாதி பாசிந்தை முதலான நியுணங்கள் அவரிடம் இடம்பெறாமலிருந்தன. என பக்தர்களும் அவையே அடிக் கடி நனைக்கிறார்கள். சிறக. இதுவரையில் கான்கு டிராஸ்டிகள் வேலைபார்த்து விலகினார்கள். இப்போது ஐந்தாறு மாதகாலமாக சேலத்திலிருந்து பரஹ்மஸ்தீ R. மாதவராவ் அவர்கள் வந்து சேர்ந்து வேலை பார்த்து வருகிறார்களென்பது முன்னமே தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

24. இப்பெரியார்க்கு திவ்யப்ரபந்தங்களிடத்திலும் அவைவல்லரியத்திலும் அபசார புத்தி ஏற்பட்டிருக்கிறதென்பதை காம் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிந்து கொள்ள கோர்ந்தது. இவ்வப்பார்புத்தி இயற்குடைய மதத்திற்கு ஏற்குமானாலும் இவர் வலுவிக்கும் அதிகார பதவிக் குச்சிசிறிதும் ஏற்காத. பொதுவாக விஷ்ணு கோவில்களுக்கு கெல்லாம் திவ்யப்ரபந்தமே உபிர் சிவையாயிருந்தாலும், இந்த தேவஸ்தான ஸ்வாமி தேவஸ்தானத்திற்கு விசேஷித்து அதுவே உபிர் சிவையான தென்பதை இவர் பெரியார்களவாய்க் கேட்டுணர்வேணும். இந்த ஸ்தல விஷயமாகப் பிரபந்தமபடின வேதாந்த தேசிகர் அதன் முடிவில் "தொண்டமண்டல வேதியர் வாழவே நூயதென்மறைவல்லவர் வாழவே" என்று, தமிழ்மறை வல்லவர் யாவரோ அவர்களே தொண்டமண்டலவேதியமென்று நிரூபித்துவாழ்க்கொள்ளார்.

25. இந்த தேவஸ்தானத்தில் அநாதியாக நடை பெற்று வரும் காரியங்களெல்லாம் திவ்யப்ரபந்த கோஷ்டிக்கு ஆதிக்யங் கொடுத்தே நடந்து வருகின்றன வென்பதையும் சிறிது மூதலிக்கிறோம். வைகாசி மாதத்தில் நடைபெறும் வஸந்தோத்தஸவம் எழுநாட் களிலும் தேவஸ்தான திட்டமாக வஸந்தமும் சந்திரமும் விசியேகம் செய்வது வழக்கம். பெருமாள் ஸன்னிதி வீதியெழுந்தருளித் திரும்புகையில் திருவடி ஸன்னிதி வாசலில் திவ்யப் பிரபந்த கோஷ்டி தொடங்கும் போதுதான் அவை விசியேகஞ் செய்வது காண்க்கும் வழக்கம். இதை காம் எடுத்துக் காட்டினே மென்று இனி மேல் இந்த வழக்கத்தை மாறு

படுத்த விவரத்தாலும் இதவே அநாதி வழக்க மென்பதை இன்ன மொரு தூற்றினுடைய வரை விவாத உகை முணர்ந்தே திற்கும். பஞ்சபர்வோதவவங்களில் திருவடி ஸன்னிதி வாச லில் இயல் தொடக்கத்திற்கு அங்கமாகவே கருளமுது திவேதனம் ஏற்பட்டிருக்கிறது ஆண்டாளுடைய மார்கழி தீரட்ட மறோதஸவம் பத்து நாளிலும் இயல் தொடக்கத்திற்கு மரியாதையாகவே ஆண்டாளுடைய திருமுடி மூடலாடையைக் களைவதென்றும் வழக்க மேற்பட்டுள்ளது. அதாவது, மாடவிதிகளெழுந்தருளையில் முட்டாக்கிட்டிருந்து, இயல் தொடக்கும்போது அதைக் களைந்திட்டு அறுகாறுப்பது.

26. வைபவங்கண்ட வைகாசித் திருநாளில் கண்டருளும் வாரஹனங்களுக்கூட இயல் ப்பபந்த ஸேவைக்கு அநுருணமாகவே ஆதிகாலத்தில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அதையும் சிறிது விவரிப்போம். முதல் நாள் காலை வாரஹஸேவை ஒன்றுமில்கலை. திருப்பல்லாண்டு தொடக்கம் கேட்டருள்வதற்காக வாரஹாரோஹணத்தைத் தவிர்த்து ஸேவை ஸாதிக்கிர க்யம். மாலை சிங்கவாரஹனம்; அப்போது பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து ஸேவை; அதில் * என்டொண்டவாய்ச் சிங்கம் வா * என்று எம்பெருமானைச் சிங்க மாக வரும்படியழைத்த பாசரம் வருவதால் அதை நோக்கிச் சிங்கவாரஹஸேவை.

27. இரண்டாந்திருநாள் காலை * ஞானச் சுடர் விளக்கேற்றினேன் * என்று ஞான தூலைக் கொடுப்பதாகத் தொடங்கி * மறைபாங்கென வுரைத்த மாலை * என்று எம்பெரு மானும் ஜ்ஞான ப்ரதானம் பண்ணினதைச் சொல்லுகிற இரண்டாந்திருவந்தாதி ஸேவை யாகையாலே, அன்னாாய் நூல் பயந்த அருளாளனுக்கு அன்னவாரஹஸேவை அமைக் கப்பட்டது. அன்றியும், முதல்நாளிலு பெரியாழ்வார் திருமொழி ஸேவை முடிவுபாகத் தில் * பின்னிவ்வுலகினில் பேசிருளீயீங்க, அன்று அன்னமதானானே * என்று வருதலால் அதைக் கொண்டும் உடனே ஹம்ஸவாரஹ ஸேவை மிகவும் பொருத்த மாயிற்று. அன்று மாலை பெரியாழ்வார் திருமொழி இரண்டாம்பத்து ஸேவையில் * அரவணையாயயேதே அம்முணர்ணத் தயிலெழையே—இன்னு முச்சி கோண்டதாலோ * என்று ஸூர்யோதய ப்ரஸ்தாவம் பண்ணிக் கண்ணலை யெழுப்புகிற பாசரம் வருகையாலே ஸூர்யப்பாயை வாரஹனம் அமைந்தது.

28. மூன்றாந்திருநாள் காலை மூன்றாந்திருவந்தாதி ஸேவையில் * பொலிந்த கருடன் மேல்கொண்ட கரியான் கழலே * என்று வருதலால் கருடவாரஹஸேவை அமைந்தது. அன்றிலு பெரியாழ்வார் திருமொழி மூன்றம்பத்து ஸேவையில் * அடங்கச் சென்றி ல்க்கையை யீடழித்த அனுமன் புகழ்பாடி * என்றும் * சோருத் திறலனுமன் தெரிந்துரைத்தவனடயாளம் * என்றும் சிறிய திருவடி ப்ரசம்ஸை வருதலால் சிறியதிருவடி வாரஹ ஸேவை அமைந்தது.

29. நான்காந்திருநாள் காலை நான்குமுகந்திருவந்தாதி ஸேவையில் * ஆய்காரவாமது கேட்டு அமுதியுமும் பூங்காரவணையான் * என்றும் * சிரித்துரைத்தவென் நாகத்துணை * என்றும் ஆதிசேஷனுடைய ப்ரஸ்தாவம் வருதலாலும் * வைகுந்தச் செல்வனார் சேவடிமேல் பாட்டு * என்று வைகுண்டநாதன் திருவடிகளில் அவ்வாழ்வார் பாசரம் பாடினதாகச் சொல்லுகையாலும் சேஷவாரஹனத்தில் பரமபதநாதன் திருக்கோலஸேவை அமைந்தது. அன்றிலு பெரியாழ்வார் திருமொழி நான்காம்பத்து ஸேவையில் * களிர்மா மதியைச் செஞ்சுடர்நாவணக்கும் * என்று சந்திரனுடைய ப்ரஸ்தாவம் பண்ணியிருக்கையாலே சந்த்ர்ப்பாயைவாரஹ ஸேவை ஆயிற்று.

30. ஐந்தாந்திரகாள் காலை திருவிருத்தம் ஸேவை. ஆழ்வார் தாமான தன்மையை விட்டு நாச்சியார் திருக்கோலம் பூண்டு அநுவிச்செய்த திவ்யப்பந்தமதுவாகையாலே அகற்குச் சேர நாச்சியார்திருக்கோலம் பூண்டு பேராளான ஸேவைநாதிக்கிறபடி. திருவிருத்தம் என்பதற்கு; திரு—நாச்சியாருடைய, திருத்தம்—வருத்தாந்தம் என்று பொருள். நாச்சியார் திருக்கோலம் பூண்ட ஆழ்வாருடைய செய்திகளைச் சொல்லும் ப்ர பந்தமென்றபடி. இதற்கு மிகவும் பொருத்தமாகவே அன்று நாச்சியார் திருக்கோலம் அமைந்தது. வேறு காரணமில்லை. அன்றாவு யானிவா ஹனஸேவை ஏற்பாடு செய்திருக்கிறவர்களின் அபிப்பிராயத்தை ஆழ்ந்து பார்க்கையில் வெகு ஆச்சரியமுண்டாகிறது. திவ்யப்பந்தங்களில் ஆளியைப்பற்றின பேச்சுக்கள் சிலவிடங்களில வருகின்றன. எங்கு வருகின்றன வென்று பார்த்தால் பெரிய மலைகளை வருணிக்கு மிடங்களிலதான் வருகின்றன. அஹோபிலம் திருவேங்கடம் திருமாலிஞ்சேலை பதரிகாச்சம் என்னுமித்தலங்களை வருணிக்கும்போதுதான் யானிகளைப்பற்றிப் பேசுவது வழக்கம்; * நன்மணி வண்ண னார் ஆளியுங் கோளரியும் * செங்கணுள் விட்டிற்றஞ்சும் * இத்தாதி பாசுங்கள் காண்க. ஐந்தாந்திரகாளிவு திவ்யப்பந்த ஸேவையில் பதரிகாச்சம் மார்க்கத்தினுள்ள தேவப்பாகையென்கிற கண்டமென்னுங் கடிசகர்ப் பாசுங்களும், * துக்கச் சுழலையைச் சூழ்த்துகிடத்த * என்று தொடங்கித் திருமாலிஞ்சேலைப் பாசுங்களும் * சென்னியோங்கு தன் திருவேங்கடமுடையான் பாசுங்களும் ஸேவிக்கப்படுவதால் அந்த திவ்யதேசங்களுக்கும் யானிக்குமே ஸம்பந்தமுள்ளதென்று கொண்டு யானிவா ஹனஸேவையை அப்போது ஏற்படுத்தினார்கள். இவ்வளவு ஆழ்ந்து ஏற்பாடு செய்தவர்களின் புத்தி சாதரியம் மிகவும் மெச்சத்தக்கதாக உள்ளது.

31. ஆறாந்திரகாள் காலை திருச்சந்தவிருத்தம் ஸேவை. அதில் * ஒன்றிரண்டு தீயுமாகி ஆயனாயமாயனே * என்றும் * ஆயனாகி ஆயர்மங்கைவேயதோள்விரும்பினாய் * என்றும் * ஆணைகாத்தொரணிகொன்று அதன்றியாயர்யின்னையாய் ஆணைமேய்த்தி ஆனெயுண்டி * என்றும் * ஆதியாகி ஆயனாய மாயமென்ன மாயமே * என்றும் கொள்ளை கொள்ளையாக கோபாலக்குஷணப் பாசுங்களை வருதலால் அதற்குச் சேர கோபாலக்குஷணன் திருக்கோலம் பூண்டு ஸேவை நாதிக்கிறபடி, அன்றிவு யானிவா ஹனஸேவை. அது நாச்சியார் திருமொழியினைவைக்கு மிகவும் பொருத்தமாக அமைந்தது. நாச்சியார் திருமொழியில் * மங்கலவிதி வலஞ்செய்து—அங்கு ஆணைமேல் * என்கிற பாசுங்க ஸேவிக்கப்படுவதற்குப் பொருத்தமாகவே இது அமைந்தது. இதில் மற்றொரு விசேஷமும் கவனிக்கவேண்டும்; அதாவது—ஆணைவா ஹனப் பாசுமாக மேலேயெடுத்துக்காட்டின பாட்டில் * குக்குமம்பிக்க குளிர்சாந்தம் மட்டித்து * என்று குர்ணபிலேகம் சொல்லியிருக்கையாலே இதவும் அன்று காலை வைதிகச் சடங்காக நடத்தப்பட்டுவருகிறது.

32. ஏழாந்திரகாள் திருத்தேர். திருமங்கையாழ்வார் திருத்தேர்ப் பிரபந்தமாகத் திருமொழுகூற்றிருக்கை நாதித்தது உலகமறிபும். அது உத்பந்தத்தில் அமைந்தது. அந்த திவ்யப்பந்த ஸேவைக்குச் சார்பாக ரதோத்தலவும் வெகு பொருத்தமாக அமைந்தது. திருத்தேர் கிணை சேர்த்தபின்பு பெருமாள் என்னிதிக்கு எழுந்தருளுகையில் திருமடல் முடிந்தபின் நாச்சியார் திருமொழியில் சேஷம் ஸேவிப்பது வழக்கம். * கருப்பூயம் நாறறோ * என்கிற ஒரு பதிகம் ஸேவித்து முடிப்பார்கள். அதில் * செங்கண்மால் தன்னுடைய வாய்த் தீர்த்தம் பாய்த்தாடவல்லாய் * என்கிற பாசுங்க வருவதை கோக்கி அன்று பகலில் திருப்பாய்த்தாடித் திருமுஞ்சனமென்று நடத்தப்பட்டு வருகிறது.

33. அன்றிவு பெரியதிருமொழி திவ்யப்பந்தத் தொடக்கம். அவருடைய சரிதை விஷ்ணுபெறிகதைக்கு அதுகுணமாகவே பாதிவழியில் திருமங்கையாழ்வாரை யெழுந்தருளப்பண்ணி அவர்க்கு மரியாதைச்சிறப்புகள் நடத்தி திவ்யப்பந்தத் தொடக்கம் செய்வதாகாண்க்கும் வழக்கத்திலுள்ளது. ஆடல்மாவலவன் ஊரிகன்றிக்காகவே பெருமாளும் ஆடல்மா வென்னும் குதிரைவாஹனம் கண்டருள்வது.

34. திவ்யப்பந்தங்களில் ஆழ்வார்களுடைய அநுபவப் பகரங்களில், காச்சிமார்க்கள் எம்பெருமானை வெறுத்துத் தள்ளுதல் [மட்டையடி] என்பது ஒரு விஷயமுடையவம். நம்மாழ்வார், குலசேகராழ்வார், திருமங்கையாழ்வார் ஆகிய மூவரும் இதுவிஷயமாக மூன்றடிபதிகங்கள் பாடியுள்ளார்கள். இவ்வநுபவம் ஒன்பதாகாள் காலையில் ஒரு நாடகமாக அபிஷயம் செய்யப்பட்டு வருகிறது. பெருமாள் தனியே யெழுந்தருளிப் பட்டிமேய்ந்து வருவதும், காச்சிமார்க்கள் இவரை உள்ளே புகுவொட்டாமல் தடுப்பதுமாக நடந்துவருவது ஆழ்வாருபவமேயாகும்.

35. மறநாள் திருவாய்மொழி ஆயித்தையும் கேட்டருள்வதற்காகப் பன்னிரண்டு திருவாராதனங்கள் கண்டருளி இவ்வு இராமானுச நூற்றந்தாதிக்காக சிசிரோபசாரப் புறப்பாடு கண்டருளி உதவலமைப்பியாகிறது. ஆக இப்படிக்கூட ஊன்றினோக்குமளவில் திவ்யப்பந்த ஸேவை யெழுந்தருளித் தேவாஹனப் புறப்பாடுகளில் சிவநி ஏற்பட்டிருக்கின்ற தென்பது கல்வெட்டாகத்தேறும்.

36. இப்படி நாம் சிறுபணம் செய்வதைக் காண்கின்ற பிறர் ஸஹஸா ஒரு வார்த்தை சொல்லி விடக்கூடும்; பெருமாள் வாஹனஸேவைகள் கொண்டருளுகிறபடிக்குத் தகுதியாக இவர்கள் திவ்யப்பந்த ஸேவைகளை அமைத்துக் கொண்டார்களே யல்லது, திவ்யப்பந்த ஸேவைகளுக்குத் தகுதியாக வாஹனஸேவை ஏற்படுத்தப்படவில்லை—என்று.

37. இது பொருத்தமான வார்த்தையாகாது; திவ்யப்பந்த ஸேவை இஷ்டமானபடி பொறுக்கிப்பொறுக்கி யெடுத்த அமைத்திருக்கவில்லை; காலவேளைகளில் இயற்பாஸேவை வரிசையாகவும், மாலை வேளைகளில் பெரியாழ்வார்திருமொழிஸேவை வரிசையாகவும் நடந்து வருவதால், வாஹனஸேவைகளுக்குத்தக்கபடி பாசாஸேவையை அமைத்துக்கொண்டதாகச் சொல்வதற்கு அவகாசமேயில்லை. இது திவ்யநேசங்களில் வாஹனக்ரமங்கள் வேறு வேறுசிறமாக இருப்பினும், தேவப்பெருமாள் ஆழ்வார்ஸ்ரீஸூக்திக்கென்றே இட்டுப் பிறந்தவாதலாலும், அந்த ஸ்ரீ ஸூக்தியில் சிவாமோஹம் காணமாகவே உடையவரையும் இழந்தவாதலாலும் இத்தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதி ஸம்பந்தப்பட்டவரையில் காமிக்கு சிறுபித்த திவ்யப்பந்தப் பொருத்தங்களும் ஏற்றங்களும் அசைக்கமுடியாதவை.

38. தினப்படியாக நாலாவிக்காமமான ஸேவை யென்பது பூலோகத்திற்குள் தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதியொன்று தவிர மற்றெல்லாவிடத்திலும் கிடையாது. தேவப்பெருமானுக்குண்டான திவ்யப்பந்த வ்யாபாரஹத்திற்கு சிஜ்யத்வஹமன்றே இது. இவ்வனே நாம் சிறுபித்தவேண்டியவை பலபலவுமுன். இங்கே கூறுவதுச் சொன்னபடி.

39. இந்த தேவஸ்தானத்தில் தம்ம சிர்வாஹத்திற்கு வரும் மஹான்கள் தங்களுடைய ஜன்மஸித்தமான வெறுப்பு சிறுப்புகளை வெகு தூரத்தில்தள்ளி, இவ்விஷயங்களை யெல்லாம் நன்கு கிமர்சித்தும், செடுங்காலம் தவறாக நடத்தியவர்களை கிவக்கி சியாயப்படி நடத்துவதற்கன்றே நாம் சியமிக்கப்பட்டிருக்கிறோமென்பதை ஒவ்வொருகாரும் ஸூப்பாதத்தில் ஹந்தய பூர்வமாக கினைத்தும் ருஜுவான வழியில் நடந்துகொள்வதே கலம்.

40. ஒரு சிறு விஷயத்தோடு இந்த வியாஸத்தை முடிக்கிறோம். தேவப்பெருமாள் என்னிதிலில் வருஷத்தோறும் மூன்று திருக்கலியாணங்களுண்டு. (1) மாகழி முடிவில் போகிபண்டிகை ஆண்டாள் திருக்கலியாணம். (2) பங்குனிபுத்தரம் மலையாள நாச்சியார் திருக்கலியாணம். (3) திருவாடிப்பூரம் ஆண்டாள் திருக்கலியாணம். ஆக இம் மூன்று திருக்கலியாணங்களிலும், தேவஸ்தானத்தில் மரியாதைச் சிறப்புள்ள தீர்த்தகாரர்கள் யாவரும் வேதமோதிப் பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பணை செய்வது அநாதிகால வழக்கம். முதலில் சீவகர மமரவந்த்யம் ரங்கநாதஸ்ய ஸாசனாந் * என்று போற்றப்பட்ட பெரியாழ்வாருடைய ஸமர்ப்பணை. பிறகு தாததேசிக வம்சஸ்தர்கள் தாங்கள் ஸமர்ப்பணை செய்ய ஆய்ந்திற்று அடைவே ஸகல தீர்த்தகாரர்களும் ஸமர்ப்பணைசெய்து மல்லி மரியாதைக்காக ஸ்ரீமத்பரம ஹம்ஸ ஆத்தான்ஜீயருடைய ஸமர்ப்பணை வரையில் செய்வது வழக்கம், அதன் பிறகு தர்ம கர்த்தாவின் ஸமர்ப்பணையும் செய்வதுண்டு. வர்த்தமான ஈக்ஷிக்யூஷ்வ டிர்ஸ்டி வந்தபின் இரண்டு திருக்கலியாணங்கள் நடந்தன. ஸமீபத்தில் நடந்த பங்குனிபுத்தரத் திருக்கலியாணத்தன்று ஸ்ரீ ஆத்தான் ஜீயருடைய ஸமர்ப்பணைக்கு முன்னாடியே தன்னுடைய ஸமர்ப்பணையென்று செய்து அதிலும் சில கல்பணையான தம் பிருதுகளைச் சொல்லிக்கொண்டதாக பத்தவர்க்கங்களின் முறையீடு வலிதாகவுள்ளது. இல்லாத சிறப்புக்களைப் புதிதாகத்தாம் ஸம்பாதிக்க ஆசைப்படுகிறவர்கள் அநாதிகாலமாகப் பிறர் ஸம்பாதித்துப் பலபரிசீரமைகளும் பட்டுப் பாதுகாத்து வருகின்ற சிறப்புக்களைப் புரஸ்கரிக்க மனங்கொள்ள வேண்டியது மிக முக்யம்-என்று சொல்லி இவ்வளவோடு சிற்போயிப்போது.

ஹைதராபாத் நகரத்தில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணவின் விசேஷங்கள்.

சென்ற மாதப் பத்திரிகையில் வெளியிட்டிருந்தபடி டக்கன் ஹைதராபாத் மஹா நகரத்தில் 19-3-50 தேதி முதலாகப் பத்துநாள் விசேஷவைபவமாக ஸ்ரீராமகிருஷ்ண கடை பெற்றது. காஞ்சிபுரம் ஸ்ரீ பெரும்புதூர் திருப்பதி திருக்குடத்தை வானமாமலை முதலான தகவிலை திவ்ய தேசங்களிலிருந்து வித்வான்களும் வேத வேதாங்கப்ரவீணர்களும் அறுபது திருநாமங்களுக்குமேல் எழுந்தருளியிருந்தார்கள். ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ, பரகாலமடாதிபதி ஸ்வாமிகளும் ஸ்ரீமதஹோபிஷ மடாதிபதி ஸ்வாமிகளும் சிவயித்துச் சில திருநாமங்கள் எழுந்தருளியிருந்தார்கள்.

அவரவர்களுடைய ஸௌகரியப்படி போஜன வஸதிகள் வெகு ஸௌக்கியமாகப் பலமிடங்களில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தன. தெலுங்கு தேசத்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் மற்றும் பலநாட்டு பிராஹ்மண பண்டிதர்களும் ஆஹூதர்களாயும் அநாஹூதர்களாயும் விசேஷமாக வந்திருந்தார்கள். நூற்றொட்டு ஸ்வாமிகளைக் கொண்டு 108 ஸ்ரீராமாயண பாச்யணம் சிறப்பாக நடத்திவைக்கப்பட்டது. உபயவேதபாச்யணங்களும் உரிய முறையிற் நடந்தன. ஸ்ரீ விஷ்ணுபூரண ஸ்ரீ பாகவத ஸ்ரீ பாஷ்ய பாகவத விஷயாதி பாச்யணங்களும் ஸ்ரீமதஷ்டாஷ்டாஜபாதிசங்களும் ஹோமங்களும் செவ்வனே கடைபெற்றன.

தினப்படியாக மாலை வேளைகளில் ஹிந்தியிலும் தெலுங்கிலும் உபயாஸ கோஷ்டிகள் கடைபெற்றன. பகலில் 1-மணி முதல் 3-மணி வரைக்கும் நடத்துவந்த வித்வத்தஸ்பை சிவ ஏறக்குறைய முப்பது வித்வான்களின் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷணங்கள் நடந்தன. முடிவில் யாவர்க்கும் பரமதருப்திகாமாக ஸக்காயங்கள் செய்யப்பட்டன. ஸேட்டுகளில் ராஜாபஹ தூர் பன்னொலால் ஸேட் என்பவரும் பரமபாதப கண்பாலால்பீதி என்பவரும் பொறுப்பாகக் காரிபக்களை சிர்வஹித்தார்கள். அவ்வூரில் பிரமுகராக எழுந்தருளியிருக்கின்ற பிரபல அட்வொகேட் ஆராவமுதய்யங்காரவர்கள், இன்ஜினியர்ஸ் கம்பெனித் தலைவர் மு. ஸௌந்த ராஜினியங்காரவர்கள், அட்வொகேட் ராமஸ்வாமி ஐயங்காரவர்கள் முதலான மஹான்களின் ஒத்தழைப்பினால் இந்த ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மிடவும் சிறப்பாகவே கடைபெற்றதென்று யாவரும் ஸமகண்டமாகச் சொல்லிக் கொண்டபடி.

காஞ்சிபுரியில் மதராஸ் கவர்னர் விஜயம்.

மேன்மை தங்கிய சென்னை கவர்னர் பவ்நகர் மஹாராஜா அவர்கள் 7-4-50 வெள்ளிக்கிழமை காலை 10-மணிக்குமேல் சின்ன காஞ்சிபுரம் ஸ்ரீ தேவராஜஸ்வாமி தேவஸ்தானம் தரிசனம் செய்ய விஜயம் செய்திருந்தார்கள். முன்னாடியே ஸகல விதமான ஏற்பாடுகளும் ஒழுங்காகச் செய்யப்பட்டிருந்தன. கனம். செங்கற்பட்டு ஜில்லா கலெக்டர்வர்கள் [ஸ்ரீமான் ராஜகோபாலையங்காரவர்கள்] போலீஸ் அதிகாரிகளுடன் அன்று காலையில் தேவஸ்தானத்திற்கு விஜயம் செய்து நடத்தவேண்டிய ஒழுங்குகளை தேவஸ்தான டிரஸ்டிகளுக்கும் - மற்றுமுள்ள மிராச்தாரர்களுக்கும் திட்டஞ் செய்திருந்தார்கள். அப்படியே எல்லாம் முறைமுறை நடைபெற்றன.

கவர்னர்வர்கள் 10 20 a. m. கோபுரவாசலுக்கு விஜயம் செய்தார்கள். அங்கு முன்னாடி வந்திருந்த சென்னை எண்டோமென்ட் போர்டு கமிஷனர் ஸ்ரீமான் கஜபதி நாயகர் அவர்கள் கவர்னர்வர்களுக்கு மாலையிட்டு வரவேற்று ஷே தேவஸ்தான அத்தியாபக மிராச்தாரரும் தீர்த்த மிராச்தாரருமான ஸ்ரீமான் மஹா வித்வான் P. B. அண்ணங்கராசாரியர்ஸ்வாமிகளை கவர்னர்வர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி ஸ்ரீஸ்வாமிகள் ஸமஸ்க்ருத பாஷையில் இயற்றியிருந்த வரவேற்புச் ச்லோகமாலிகையை வாசிக்கும்படி சொல்ல, ஸ்வாமிகள் அங்குக் கூடியிருந்த ஸகலரும் களிக்க இன்விசையுடன் வாசித்து கவர்னர்வர்களின் கைத்தலத்தில் கொடுத்தார்கள். அவர்களும் வந்தனோபசார மொழியுடன் பெற்றுக் கொண்டார்கள். பிறகு தேவஸ்தானடர்ஸ்டிகள் வேதகோஷத்துடன் பூர்ணகும்பமளித்து மாலையிட்டு வரவேற்றார்கள். பிறகுராஜமரியாதைகளுடன் ஆலயத்தினுட் சென்று பெருமானையும் தாயாரையும் சேவித்துத் தகுந்த மரியாதைகளைப் பெற்று ஆனந்தமாகத் திரும்புகையில் நூற்றுக்கால் மண்டபத்தில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்து பெருமானுடைய விலையுயர்ந்த நிஷ்யாபரண பீதாம்பரங்களைக் கண்ணோக்கிக் களித்தும், டிரஸ்டிகள் ஆங்கிலத்தில் வாசித்துக் கொடுத்த வரவேற்புப் பத்திரத்தைப் பெற்றுக் கொண்டும் 11-மணிக்குப் பெரிய காஞ்சிபுரம் நோக்கி விஜயம் செய்தார்கள்.

ஸ்ரீ அண்ணங்கராசாரியர்ஸ்வாமிகள் வாசித்த
வரவேற்புச் ச்லோக மாலிகை—பொழிப்புரையுடன்.

श्रीमन् भो विजयीभव प्रचुरसद्दिव्यातिभूष प्रभो !
श्रीमच्छुण्णकुमारसिंहसुमहासंज्ञाश्रित श्रीनिधे ।
विद्यावारिनिधे ! प्रभावमहित ! प्रेमाशुधे ! जृभताम
ऐश्वर्यं च यशश्च ते वरदराड्दिव्यानुकम्पावलात् ॥१॥

மிக்கபெரும் புகழணிந்த திருவுடை மன்னர் பெருமானே! ஸ்ரீக்ருஷ்ண குமார லிம்ஹஜீ என்னும் சிறந்த பெயர் வாய்ந்த செல்வனே! கல்விக்கடலே! மேன்மை தங்கிய மன்னவா! அன்புக் கடலே! தேவப் பெருமானுடைய திருவருள் மிகுதியினால் உமக்குச் செல்வமும் புகழும் மல்குக! ... (1)

मद्रास्मण्डलमण्डनायितमहामान्याभगाप्यप्रभो !
श्रीमन् भव्यमहानगर्यदिपते प्राचीनविद्यानिधे ।
काञ्चीमद्य महाप्रमोदभरितां कर्तुं गजाद्रीधर-
श्रीपादाब्जसिसेविषामपदिशन्नत्रागत ! सागतम् ॥२॥

சென்னை மாகாணத்திற்கு அலங்காரமாக அமைந்த மஹாப்ரபுக்களுக்குள் முன்னணியில் நிற்கும் கோமானே! பவ்மஹா நகரத்திற்கு அரசனே! மேனுட்டுக்கல்விகளுக்குக்

களஞ்சியமே! இன்று ஸ்ரீதேவராஜ ஸ்வாமியைத் திருவடி. தொழ வேணுமென்கிற வியாஜங்கொண்டு இக்காஞ்சிமா நகரிலுள்ளாரைக் களிப்புறச் செய்வதற்காகவே இங்கு விஜயம் செய்திருக்கும் பெருமானே! வருக வருக. ... (2)

प्रजाकुशलकाक्षिणे प्रबलसत्यदस्थायिने
प्रकृष्टगुणशालिने प्रचुरकीर्तिविद्योतिने ।
महाविभवभागिने भवपुराधिराजाय ते
वयं विनयपेशं विरचयामहे स्वागतम् ॥३॥

குடி மக்களின் நன்மையைக் கோருகின்றவரும் மிகச் சிறந்த பதவியை அலங்கரித்திருப்பவரும் நற்குணங்கள் நிரம்பியிருப்பவரும் உலகம் நிறைந்த புகழாளரும் மிகுந்த செல்வம் மல்கியவரும் பவநகர்த் தலைவருமாகிய உமக்கு நாம் வணக்கமுடன் நல்வரவு கூறுகின்றோம். ... (3)

क्षोणीमण्डलमण्डनायित विभो विद्यानिपघात्मक !
श्रीमन् सिंहमहोदय ! प्रगुणितं वात्सल्यमस्मासु ते ।
दर्शदर्शनमन्दनन्दधुमरं चित्ते वहन्तो वयं
हस्यद्रीशपदारविन्दसविधेऽद्याशासहे मङ्गलम् ॥४॥

இந்நிலவுலகுக்குத் தலைமைய விளங்கும் பெருமானே! கல்விக்குக் களஞ்சியமே ஸ்ரீகிருஷ்ண குமாரஸிம்ஹஜீப்ரபுவே! இப்போது உமக்கு எம்மிடத்துத் தோன்றியுள்ள அன்பை மிகவுங்கண்டு அளவுகடந்த ஆனந்தமெய்தியுள்ள நாங்கள் ஸ்ரீதேவராஜ ஸ்வாமி திருவடிவாரத்தில் உமக்கு மங்களா சாலனம் செய்கின்றோம். ... (4)

महादेवी लक्ष्मीर्विददयिता ते प्रभुवर !
प्रदद्यादैश्वर्यं विपुलमनघां धर्मविषणाम् ।
भवान् राज्यक्षेमप्रगुणनविधौ बद्धकुतुको
धरित्रीं शास्तामित्यनिशमभियाचेमहि हरिम् ॥५॥

பிரபுக்களிற் சிறந்த பெரியோரே! ஸ்ரீதேவராஜ ஸ்வாமியின் திவ்ய மஹிஷி யாகிய பெருந்தேவித் தாயார் உமக்கு மிகுந்த செல்வத்தையும் அறநெறியில் நல்ல ருசியையும் தந்தருளவேணும். நீர் நமது ராஜ்யத்திற்கு நன்மையை வளர்ப்பதில் குதா ஹலம் பிக்கவராதி நீண்டகாலம் இந்நிலவுலகை ஆண்டு கொண்டு விளங்க வேணுமென்று பகவானிடத்து வேண்டிக் கொள்ளக் கடவோம். ... (5)

काञ्चीवादिभयङ्करवंशीयाण्कार्यविदुषैवम् ।
मद्रासुमाय्यावर्नरप्रभुवरसुस्वागतं न्यवेदि मुदा ॥६॥

ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கர குலத்தில் தோன்றிய அண்ணங்கராசாரியர் சென்னை கவர்னரென்றும் மன்னர் பெருமானுக்கு இங்ஙனம் மகிழ்ந்து நல்வரவு கூறினர். (6)

ஐய விஜயிப்பவ னறாப்போ!.

நல்லப்பா. ஜீயப்பங்கார் B. A.

ஸன்னிதி லீதி, சின்ன காஞ்சீபுரம்.

Sri

An English rendering of the welcome address presented in the form of sanskrit slokas by Maha Vidwan P. B Annangaracharya Swami on the occasion of the visit of His Excellency Sri Krishna Kumar sinhaji, Mahārāja of Bhavanagar, the Governor of Madras to Sri Varadaraja-swamy Temple Kancheepuram on 7-4-1950.

May it please your Excellency! Pray accept this humble address of welcome presented most heartily by P. B. Annangaracharya of Prathivadi Bhayankaram descent.

Thou art the most adored king of kings: Thy good name, Sri Krishna Kumar sinhaji! rebounds in every door: prince of princes, pride of learning, ocean of love! May Lord Varadha bless thee with health, wealth and fame ever more.

As our lord of lords thou shineth in Madras; as Bhavanagar Maharaj, as a pillar of culture thou cometh to-day as a pilgrim of Varadha to bow to His blessed feet, but we of the great city of kanchi take it that thou cometh to grant us thy Dharsan alone and are proud to extend our hand of welcome to thee.

It is the good of the common man that thou hast at thy heart; and rightly thou hast been chosen to adorn the highest throne: with thy wealth overflowing, thy virtues shining, thy fame far reaching, thou cometh to us: Bhavanagar Maharaj! we welcome thee most humbly to our midst and pray for thy prosperity.

As a bright star of our land dothy our Excellency shine: from thee spring all culture: Krishna Kumar Sinhaji! overjoyed at thy unbounded love towards us we welcome thee, not to ask any favour, but only to sing hail, hail to thee at the holy feet of Lord Varadha!

May Perundevi (the great goddess) shower on thee Her bounties limitless: may Lord Varādha bless thee with long life and happiness, that thou mayest tread the path of righteousness and rule our land long with ever swelling love and gladness.*

எம்பெருமான் ஆராதனைக் கௌரியன்.

पत्रं पुण्यं फलं तोयं यो मे भक्त्या प्रयच्छति ।

तदहं भक्त्युपहृतमभ्यामि प्रयतात्मनः ॥

பதாம் புன்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி,
ததஹம் பக்த்யுபஹ்ருதமச்சாம் ப்ரயதாத்மஃ.

இது கீதையில் (9-26.) உள்ளதொரு ச்லோகம். எம்பெருமான் ஆராதனைக்கு எளியன் என்பது இதன் பரமதாற்பரியம்.

இதர தெய்வங்களிற் காட்டில் எம்பெருமான் எத்தனையோ விதங்களால் நெடு வர்சி பெற்றிருப்பது போலே இவ்வகையாலும் நெடுவாசி பெற்றிருக்கிறான். 'ஆடு பவி கொடு' கோழி பவி கொடு' என்று அருந்தேவைகளை யிட்டு மஹா பரிசீரம் ஸாத்யங்களான ஆராதனைகளை அபேக்ஷித்திருக்கும் தேவதாந்தரங்கள். எம்பெருமான் படியா அப் படியன்று; நாம் இட்டது கொண்டு த்ருப்தியடைவதே அவளது ஸ்வரூபம்.

எம்பெருமானுக்கு நாம் சில பொருள்களை ஸமர்ப்பிப்பதானது அவனுக்கு ஏற்கெனவே யில்லாத வொரு பூர்த்தியை உண்டாக்குவதற்காகவா? நாம் ஸத்தை பெறு வதற்காகவா? என்று ஆராயவேண்டும். அவனோ அவாப்த ஸமஸ்த காமன். அன்ன வன் நாமிட்டது கொண்டு பூர்த்தி யடைகிறானென்பது அஸம்பாவிதம். கடலிலே மேகம் வர்ஷிப்பது கடல் நிரம்புவதற்காக வன்றே. "वर्षिन्दोरिवाशौ संव्यात् स्वात्मलभः—வார்ஷ பிந்தோரிவார்ப்தௌ ஸம்பந்தாத் ஸ்வாத்மலபஃ" என்று (ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில்) பட் டர் அருளிச் செய்தபடியே மேகம் தான் ஸத்தை பெறுவதற்காகவே கடலிலும் வர்ஷிக் கிறதென்பது பரமார்த்தம். அது போலவே ஸ்வத: பரிபூர்ணான பரம புருஷன் நிறத் தில் நாம் சில பொருள்களை ஸமர்ப்பிப்பது நமது ஸ்வரூபம் நிறம் பெறுவதற்கே யன்றி அவனை நிரப்புவதற்கன்று என்பது வெளிப்படை. ஆகவே, நாம் சிறந்த பெரும் பொருள் களைத் தேடி ஆராதிக்க வேணுமென்பதில்லை; இடுவிற பொருள் எதுவாயினும், இடுவது ப்ரேம் பூர்வமாக வேணுமென்ப தொன்றிலேயே நியதியுள்ளது.

திருமங்கையாழ்வார் "கள்ளார் துழாயும் கணவலரும் கூவினையும், முள்ளார் முள்ளியும் ஆம்பலு முன் கண்டக்கால், புள்ளாய் ஒரேன்மர்ப்பு புக்கிடந்தான் பொன்ன டிக்கென்று உள்ளாதாருள்ளத்தை உள்ளமாக கொள்ளோமே" என்று பெரிய திரு மொழியில் (11-7-6) அருளிச் செய்கிறார். திருத்துழாய் முதலிய எந்த வஸ்துவைக் கண் டாலும் இது எம்பெருமானுக்குச் சாத்தத் தக்கது' என்று அத்வவலாயம் கொள்ளர் தாருடைய நெஞ்சை நெஞ்சாகக் கொள்ள மாட்டோமென்று உரைக்கின்ற இப்பாட்டில் எம்பெருமானுக்கே உரித்தான திருத்துழாயோடு விஜயிய வஸ்துக்களும் கூட்டி யெடுக் கப்பட்டிருத்தலால், எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பிக்க வேணுமென்கிற சுத்த பாவத் துடனே கொள்ளுகிற புஷ்பம் எதுவாயிருந்தாலும் குற்றமில்லை; "செண்பகமல்லிகை யோடு செங்கழுநீர் இருவாட்சி" என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகிற புஷ்பங்களாகவே யிருக்க வேணுமென்கிற நியதியில்லை; ஏதேனுமொரு புஷ்பமாக இருக்கலாமென்பதும் பக்திப் பெருங்காதலே முக்கியமானது என்பதும் தோற்றுவிக்கப்பட்டன.

பதாம் புன்பம் என்று மேலே யெடுத்த கீதாச்லோகமும், 'இடுகிற பொருளில் வாசி பார்ப்பதில்லை; இடுகிறவன் நெஞ்சில் ஈரமுள்ளதா? என்பதொன்றையே பார்ப்பேன்' என்று ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டுகின்றது. இதில் பக்தி சப்தம்இரண்டு தடவை விழுந்திருப்பது நோக்கத்தக்கது.

ஸம்ஸ்க்ருத ஸாஹித்ய ஸாகரத்தில் அரும்பெரு மணிகள் போன்ற சுவீலாகங்கள் ஸுபாஷிதங்களென வழங்கப் பெற்றுப் பல்லாயிரமுள்ளன. அவைகளில் சில கேள்யின்.

जीवन्मृते नमः गृहीत्वा पुनरन्ताः ।

किं कनिष्ठाः किमु ज्येष्ठा घटीयन्त्रस्य दुर्जनाः ॥

ஜீவந்மரணே நமரா: க்ருஹீ த்வா புநருந்நதா:,
கிம் கனிஷ்டா: கிமு ஜ்யேஷ்டா கடியந்நரஸ்ய துர்ஜநா:.

1

ஏற்றச்சாலுக்குக் கடியந்தர மென்று பெயர். துஷ்டர்கள் ஏற்றச்சாலுக்குத் தம்பி களோ தமையன்களோ என்று ஸந்தேஹிக்கிறாள் கவி. ஏனெனில்; குணத்தில் ஒற்றுமை யைப் பற்ற.

ஜீவந மென்கிற வடசொல் தண்ணீருக்கும் ஜீவிகைக்கும் வாசகம், ஏற்றச் சாலா னது தண்ணீரை மொண்டு கொள்வதற்காகத் தாமும்; தாழ்ந்து ஜீவநம் பெற்றவாறே தாழ்ச்சி யொழிந்து தலையேறி நிற்கும். துர்ஜந ஸ்வபாவமும் இங்ஙனே யாகும். தமக்கு ஜீவிகை வேண்டும்போது தாழ்ச்சி காட்டிக் காலைப்பிடித்து நிற்பர்கள். ஜீவிகை பெற்ற வாறே மார்பு நெறித்து வணங்காமுடி மன்னராய்ச் செருக்குற்றிருப்பார்கள்—என்றவாறு.

இந்த சுவீலாகத்தில் பூர்வார்த்தத்தைப் பலகால் ஆவ்ருத்தி செய்யவேணும். ஏனெனினில் தாழ்ந்து நிற்பதும் தலைதாக்கி நிற்பதும் ஏற்றச் சாலுக்கு மாறிமாறி நடத்தலால். துர்ஜநங்களுக்கும் இதுவே நித்ய யாத்திரையாகும். ... (1)

करिष्यामि करिष्यामि करिष्यामीति वादिमिः ।

मरिष्यामि मरिष्यामि मरिष्यामीति विस्मृतम् ॥२॥

கரிஷ்யாமி கரிஷ்யாமி கரிஷ்யாமிதி வாதிமி:
மரிஷ்யாமி மரிஷ்யாமி மரிஷ்யாமிதி விஸ்மர்தம்.

2

நல்ல காரியங்களைச் செய்ய நினைப்பவர்கள் “गृहीत इव केरेषु मृत्पुना धर्ममाचरेत्— க்ருஹீத இவ கேசேஷு ம்ருத்யுநா தர்மமாசரேத்” என்கிறபடியே தங்களுக்கு மரணம் ஸந்திவிதம் என்று நினைத்து அந்த நல்ல காரியங்களைக் காலதாமதமின்றிச் செய்து முடிக்கவேண்டுமே யல்லது “பார்ப்போம், செய்யோம்” என்றிருக்கலாகாது என்றவாறு.

प्रथितं पातकिवर्गं कृतम् एको हि कृत्स्नमतिशेते ।

तमिमं क्रियमाणम् तमपि दुरात्मा करिष्यमाणम् ॥३॥

ப்ரதிதம் பாதிவர்க்கம் க்ருதக் ஏகோஹி க்ருத்ஸநமதிசேதே,
தமிமம் க்ரியமாணக்க: தமபி துராத்மா கரிஷ்யமாணக்க:.

3

“எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டா முய்வில்லை, செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு” என்பது திருக்குறள். க்ருதக்கே னாஸ்தி நிஷ்க்ருதி: என்பர் வடமொழியாளரும்.

பிறர் செய்த உபகாரங்களை மறப்பவன் பஞ்ச மஹா பாதகிகளுள் சிறந்தவன். பிறர் செய்து கொண்டேயிருக்கிற உபகாரங்களை மறப்பவன் அவனிலும் சிறந்தபாபி.

“ இவர் நாளைக்கு நமக்கு ஓர் பெரிய உபகாரம் செய்யப் போகிறார் ” என்று தெரிந்து கொண்டு முந்தியே அப்பெரியோர்க்குத் திங்கிழைக்குமவன் ஸர்வோத்தக்ருஷ்டப்பாபி. [இது ஸங்கல்பஸூர்யோதயத்திலுள்ளது] ... .. (3)

आवद्धकृत्रिमसटाजटिंसाभिः आरोपितो मृगपतेः पदवीं यदि धा ।

मत्तेभकुम्भतटपाटनलम्पटस्य नादं करिष्यति कथं हरिणाधिपस्य ॥

ஆபத்தக்குத்ரிமஸடாஜடிஸாஸித்தி:

ஆரோபீதோ ம்ருகபதே; பதவீம் யதி ச்வா,

மத்தேபதும்படடபாடநலம்படஸ்ய

நாதம் கரிஷ்யதி கதம் ஹரிணாதிபஸ்ய ?

4

உலகத்தில் சிங்கம் முதலிய உயர்ந்த ஜந்துக்களும் நாய் முதலிய நிவீர ஜந்துக்களும் பகவானுடைய ஸ்ருஷ்டியில் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஒன்றினால் ஆகத் தக்க காரியம் மற்றொன்றினால் ஆகாது. சிங்கத்தின் உணமயிர்களை நாய்க்கு ஏறிட்டு [அதர்வது நாய்க்கு சிங்கக்கோலய்போட்டு] அந்த நாயை சிங்கம் வீற்றிருக்க வேண்டு மிடத்தில் உட்காரவைப்பதில் கஷ்டமில்லை; இதை எளிதாகச் செய்துவிடலாம். ஆனால் உண்மையான சிங்கம் செய்யக் கூடிய காரியத்தை அந்த நாய் செய்ய முடியுமா? என்பதுதான் ஆராயத்தக்கது. “ மாரிமலைமுழஞ்சில் மன்னிக்கிடந்துறங்கும் சிரியு சிங்க மறிவுற்றுத் தீவிழித்து, வேரிமயிர் பொங்க எப்பாடும் பேர்ந்துதறி மூரிநியிர்ந்து முழங்கிப் புறப்பட்டுப் போதரும் ” என்கிற இயல்வு க்ரித்திரிம ஸிம்ஹமாகிய க்ராம ஸிம்ஹத்திற்கு ஒருநாளும் வாய்க்காது என்றபடி. ஒரு மஹாராஜ ஸபையில் ஆஸ்தான வித்வானியிருந்த ஒரு மஹா பண்டிதனைத் தள்ளி அந்த ஸ்தானத்தில் ஒரு யதாஜாதனைப் பண்டிதக்கோலம் செய்து பட்டுப் பீதாம்பரங்கள் போர்த்து உட்காரவைக்க முடியுமானாலும் கம்பீரமாக வாய் திறந்தொன்று பேசமுடியுமோ? என்பதுபோன்ற பல விஷயங்களுக்கு இது அந்யாபதேசம். ... .. (4)

हेमः खेदो न दाहेन छेदेन कषणेन वा ।

एतदेव महद्दुःखं यद्गुणासमतोलनम् ॥

ஹேமஃ கேதோ ந டாஹேந சேதேந கஷணேந வா,
ஏததேவ மஹத் து:க்கம் யத் குஞ்ஜாஸமதோலநம்.

5

பொன்னைத் தீயிலிட்டுச் சுடுகிறோம்; உளியையிட்டு வெட்டுகிறோம்; உரை கல்லிலே யிட்டுக் கனக்க உரைக்கிறோம்; இன்னமெத்தனை ஹிம்ஸைகள் செய்யினும் அவற்றால் பொன் சிறிதும் வருந்தமாட்டாது. வருத்தமில்லையென்பது மாத்திரமே யன்று; அந்த ஹிம்ஸைகளெல்லாம் தனக்குப்பரமபோக்கியமே என்பது தோன்ற ஒளியை மிகுத்துக் காட்டுதலும் செய்யும். பொன்னைத் தீயிலிட்டுச் சுடும்போதும் உளியையிட்டு வெட்டும்போதும் உரைகல்லிலுரைக்கும் போதும் அதற்கு ஒளிமிகுதலைக் காண்கின்றோமன்றோ. ஆனால் அந்தப் பொன்னுக்கு ஒரு வருத்தம் மாத்திரம் சால வுண்டு. அஃது என்னென்னவில, ‘மிக அற்பமானதொரு குன்றுமணியோடொக்க நம்மை நிறுப்பதே!’ என்கிறவிதுவே அதற்கு மிக்க வருத்தமாம். தராசின் ஒருதட்டில் குன்று மணியையும் மற்றொருதட்டில் பொன்னையுமிட்டு நிறுக்கக்காண்கிறோமன்றோ, பொன் என்று போற்றப்படுகின்ற நமக்கு கடைகெட்ட குன்றுமணிதானா ஈடாகவேணும் என வருந்தி மிகவும் குன்றிப்போகா நின்றதாம்.

இதன் ஸ்வாபதேசார்த்தமாவது — பகவான் தூதனுப்பப்பெறுகை, தாம்பினால் கட்டுண்கை—முதலானவற்றால் சிறிதும் வருத்தமுறன்; அவற்றால் மிக்க முகமலர்ச்சி

யும் பெற்றிருவான். பாண்டவதூதன் என்றும் தாமோதரன் என்றும் சந்தோஷமான திருநாமம்! வலித்து விளங்கவும் காண்கிறோம். * ஒத்தார் மிக்காரை யிலையாய மாமாய கைய தன்னை அதிகுந்தாவஸ்துக்களான சிலவற்றோடே ஒப்பிடுகிறார்களே! என்பதுதான் துக்க ஹேதுவாம். "ஒட்டுரைத்திவ் வுலகுன்னைப் புகழ்வெல்லாம் பெரும் பாலும் பட்டுரையாய்ப் புற்கென்றே காட்டுமால் பரஞ்சோதி!" என்றார் நம்மாழ்வாரும்.

प्रयत्नः खलु कर्तव्यः मार्जारस्तदिदर्शनम् ।

जन्मप्रभृति गौर्नास्ति पयः पिवति नित्यशः ॥

ப்ரயத்ந: கலு கர்த்தவ்ய: மார்ஜாரஸ்த்நிதர்ஸகம்,
ஜன்மப்ரப்ருதி கௌர் நாஸ்தி பய: பிபதி நித்யச:..

85

"முயற்சியுடையார் (உ)கழ்ச்சியுடையார்" என்றபடி முயற்சிசெய்து கொண்டே யிருந்தால் அவசியம் பலன் கிடைத்தே தீரும். இவ்விஷயத்திற்குப் பூணையே சான்றும். பூணையானது விலைகொடுத்துப் பசு வாங்குவதில்லை; புல் சமையும் வாங்குவதில்லை, ஆனாலும் விடாமுயற்சியினால் அது பால் குடியாத நாளில்லை. ... (6)

ख्युस्समतुलारुढो धधरीकुरुते गुरुम् ।

अत्र मध्यस्थजिह्वैव तारतम्यपरीक्षिणी ॥

[லகுந் ஸமதுலாரூடோ ஹ்யதரீகுருதே குரும்,
அத்ர மத்யஸ்தஜிஹ்வைவ தாரதம்யபரீக்ஷிணி.]

உலகத்தில் அல்பானை ஒரு மனிதன் மிக்க பெரியானோடு ஸமமாகக் கலந்து பழக ஆரம்பித்து உடனே அப்பெரியானைக் கீழேதள்ளித் தான் மேலேறி நிற்க ஆசைப்படுவது இயல்பு. இவ்விஷயத்தை நாம் திராசு தட்டில் காணலாம், ஒரு தட்டில் மிகவும் கனத்ததான பொருள் இருக்கின்றது; லேசான [அற்பமான] ஒரு பொருளானது அந்த கனத்த பொருளோடு ஸமமாகத் தானும் அதற்கிடான மற்றொரு தட்டில் ஏறி யிருந்துகொண்டு உடனே என்ன பண்ணுகிறதென்றால், அந்த கனத்தபொருளைக் கீழே யிறக்கிவிட்டுத் தான் மேலேறி நிற்கின்றது. (கனமுள்ள பொருள் தாழ் இழிவது இயல்பு.) ஆக இப்படி அல்பவஸ்து மேலேறி நிற்கவும் அது கனத்தவஸ்துவைத்தாழ்மைப் படுத்தவும் நேர்ந்தாலும் எந்தவஸ்து உண்மையில் உயர்ந்ததோ, எந்த வஸ்து உண்மையில் தாழ்ந்ததோ இவ்வுயர்த்தறி தாழ்வுகளை உள்ளபடி காட்டுவதற்கு ஒருவஸ்து இருக்கின்றது; அது எது என்னில்;

[மध्यस्थजिह्वा = மத்யஸ்தஜிஹ்வா] இதற்கு இரண்டுபொருள். (1) நடுவிலே இருக்கின்ற நாக்கு. (2) நிஷ்பக்ஷபாதிகளாய் மத்யஸ்தர்களாய் இருக்கின்றவர்களுடைய நாக்கு. துலாக்கோலில் நடுவிலே யிருக்கின்ற நாக்கைக்கொண்டு தாரதம்யம் அறிகின்றோம். மத்யஸ்தர்களாயுள்ளவர்கள் 'இன்னான் அல்பன், இன்னான் கனவான்' என்பதை அநாயாஸமாகச் சொல்லி விடுவார்கள் என்றபடி. 7

तृणाद्युतरस्तूलः तूलादपि च याचकः ।

वायुना किं न नीतोऽसौ मामयं प्रार्थयेदिति ॥

த்குணத் தலுதாஸ்தூலஸ்தூலாநபி ச யாசக:
வாயுநா கிம் ந நீதோஸௌ மாமயம் ப்ரார்த்தயேதிதி.

புல்லைக் காட்டிலும் பஞ்சு லேசு; பஞ்சைக்காட்டிலும் யாசகன் லேசு—என்று ஒருவர் சொன்னார். அவரைப் பார்த்து மற்றொருவர்கேட்டார்—நீர் சொல்வது உண்மையானால் காற்றானது புல்லையும் பஞ்சையும் அடித்துக் கொண்டு போகிறாப்போலே யாசகனையும் அடித்துக் கொண்டு போகவேண்டுமே! அப்படி எங்கும் காணவில்லையே! ஏன்? என்று.

அதற்கு அவர் பதில் சொல்லுகிறார்—[மாம் அயம் ப்ரார்த்தயேத் இதி] காற்று யாசகனையும் அடித்துக்கொண்டுபோகத்தடையில்லை; ஆனால் அதற்கு ஒருபயம்; இந்த யாசகன் அதைக்கொடு இதைக்கொடு என்று யாரையும் பிடுங்கித்தின்பதையே இயல்வாகவுடையனாதலால் நம்மையும் பிடுங்கித்தின்பன் என்று அஞ்சியே காற்றானது யாசகனைக் கொண்டுபோவதில்லை, ... 8

कुम्भः परिमितम्भः पिवति, पौ कुम्भसंभवोऽम्भोधिम् ।

आतिरिच्यते सुजन्मा कथिज्जनकविजेन चरितेन ॥

[தும்பு: பரீயிதமம்ப: பிபதி, பபௌ தும்பஸம்பவோம்போதிம்,

அதிரிச்யதே ஸுஜன்மா கச்சித் ஜககார் நிஜந சரீதேந.

9

உலகத்தில் சிலபேர்கள் தாங்கள் தம் தந்தையிற் காட்டிலும் அதிசயித்த செய்கை யுடையவர்களாக ஆவதுண்டு. இதற்கொரு த்ருஷ்டாந்தம் காணலாம். குடமானது ஒரு மரக்கால் அல்லது இரண்டு மரக்கால் ஜலத்தையே கொள்ளக்கூடியது; குடத்தில் நின்று பிறந்தவரான அகத்திய முனிவரோ வென்னில், கடல் முழுவதையும் பருகவல்லவரானார். ஜநகமான குடத்தின் செய்கையிற் காட்டிலும் தஜ்ஜந்யரான முனிவரின் செய்கை மிக அதிசயித்ததாயிற்றன்றோ. அகத்தியர் கடல் பருகின வரலாறு புராணப்ரஸித்தம். ... .. (9)

अतसीसुमसुकुमारात् अवयवसौन्दर्यशक्तिमारात् ।

कोसलसुताकुमारात् कोऽप्यो देवः करोतु सुखमारात् ॥

அதஸீஸுமஸுகுமாராத் அவயவஸௌந்தர்யலேசஜீதமாராத்,

கோஸலஸுதாசுகுமாராத் கோஂயோ தேவ: கரோது ஸுகுமாராத்.

10

முற்காலத்தில் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவ பண்டிதர் ஒரு நீசப்ரபுவிடத்தில் யாசகத் திற்குச் சென்றார். அந்த பிரபுவுக்கு மாராத் என்று பெயர். 'என் பெயரை யிட்டுக் கவிபண்ணினீராகில் காசுகொடுக்கிறேன்' என்று கூறின அந்தப் பிரபுவை திருப்தி படுத்த விரும்பிய பண்டிதர் "வாய்கொண்டு மானிடம் பாடவந்த கவியெனல்லேன்"; என்கிற தமது உறுதியையும் விடமாட்டாதவராய் இந்தச் சலோகத்தை உடனே இயற்றிக் கொடுத்தாராம். 'மாராத்' என்கிற பெயர் இதில் அடிதோறும் வந்திருக்கின்றது. ஆனால் சலோகம் முழுவதும் ஸ்ரீராமபிரான் விஷயம். (அதஸீஸுமேத்யாதி.) காயாம் பூப்போல் ஸுகுமாரானாயும், வடிவழகின் ஏகதேசத்தினால் மன்மதனை வென்றவனாய் மிருக்கிற கௌஸல்யாகுமாரனைக் காட்டிலும் வேறு எந்த தெய்வம் விரைவில் நன்மை செய்யும் என்பது கருத்து. ... .. (10)

பெரியார்களுக்குரிய பெருமை.

பெரியார்களின் லக்ஷணங்களைப் பலவகையாக சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. அந்த லக்ஷணங்களுள் *ஸ்காலித்யே சாஸிதாரம்* என்பது மொன்றாகக் காண்கிறது. இது தலைமையான லக்ஷணமென்றும் கொள்ளத்தகும். இதன்பொருள் யாதெனில்; தெரியாதவர்கள் தவறுதலாக நடந்து கொண்டால் திருத்திப் பணிகொள்ளவேண்டியது பெரியாருடைய கடமையென்றபடி. *பனிமானம் பிழையாமே அடியேனைப் பணிகொண்ட* என்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்கிறார். அவ்விடத்து ஈட்டில் கிடாம்பியாச்சான் விஷயமான இதிஹாஸமுமொன்று காட்டப்பட்டுள்ளது, உண்மையில் பெரியார்கள் சிறியார்களின் தவறுகளை நிர்தாஷிண்யமாகக் கண்டித்துத் திருத்திப் பணிகொள்ளவேண்டும்.

*ஸுலபா: புருஷா யாஜக் ஸததம் ப்ரியவாதிக், அப்சியஸ்ய து பத்த்யஸ்ய வக்தா ச்ரோதா ச தூர்லப: * என்கிற ஸ்ரீராமாயணத்தின்படியே, ப்ரியமான வார்த்தைகளைச் சொல்லித் தவறுதல்களை வளரச்செய்பவர்கள் விசேஷமாகக் காணப்படுகிறார்களே யொழிய, ஹித வசனங்களைச் சொல்லி மீட்பாருமில்லை; சொன்னால் கேட்பாருமில்லை. கேட்பார் இல்லை யென்றாலும் பெரியார்கள் தங்கள் பணியை [அதாவது, ஹித வசனங்கள் சொல்லித் தவறுகள் திருத்துவதை] ஒரு நாளும் கைவிடக்கூடாது. அதற்கு உடனே பலன் கிடைக்காவிட்டாலும் தாமதித்தாவது பலன்கிடைத்தே தீரும். நல்ல குலத்திலே பிறந்தவர்கள் முகக்ஷேளரம் செய்துகொள்ளாதல், சிகையறுத்துக்கொள்ளாதல், பாழும் நெற்றியாயிருத்தல், ப்ராஹ்மண்ய லக்ஷணங்களையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வ லக்ஷணங்களையும் அறவே துறந்திருத்தல், வ்ராத்தியர்களோடு உடனுண்ணுதல் முதலியன செய்யக் கண்டால் பெரியார்கள் தங்களுடைய வாக்கு செல்லக்கூடிய இடங்களிலாவது கூசாமல் ஹிதங்களைச் சொல்லி மீட்கப்பார்க்கவேண்டும். அப்படி பார்ப்பது பயன்படாதென்று தோன்றினால் அன்னவர்களோடு உறவை அறவே அறுத்துக்கொள்வது வைதிகர்களான பெரியாருடைய முதற்கடமையாகும்.

விவாஹத்திற்கு ஏதோ சாரதாசட்டம் ஏற்பட்டிருந்தாலும் உபநயந்திற்கு இன்றுவரையில் ஒருசட்டமும் ஏற்பட்டிருக்கவில்லை. 16, 18, 20 வயதுக்குக்கூட உபநயனத்தைப்பற்றி ஆலோசனையே செய்யாத குடும்பங்கள் பல. அப்படிப்பட்ட குடும்பஸ்தர்களோடு ஸர்வாத்மநா கலந்துபழகுகிற வைதிகப் பெரியார்களே எங்கும் காணப்படுகிறார்கள். இதைக் கண்டிக்க நினைப்பாருமில்லை. 20 வயதுக்குமேல் நடக்கிற உபநயனமேஹாதஸ்வாங்களுக்கு முதல் பங்க்தியில் எழுந்தருளியிருந்து அமுதுசெய்ய வைதிகப்பெரியார்களே முன்னம் பவித்ரபாணிகளாய் எழுந்தருள்வதை எங்கும் காண்கிறோம்.

உத்யோகநிமித்தமாக தேசாந்தரமோ த்விபாந்தரமோ சென்று யதேச்சமாக வாழ்ந்துவருமவர் மனைவி கர்ப்பிணியானுளென்று பும்ஸவநஸீமந்தகலியாணத்திற்காக ஸ்வக்ருஹம்வந்து சேர்ந்தவாதே, நெருப்பையலம்புகிற திருத்தகப்பனார் அந்த சுப முஹூர்த்தத்தை முன்னின்று நடத்திவைக்கிறார். * ஸந்த்யாஹீநோகசிரீ கித்யம் அந்ஹஸ் ஸர்வகர்மஸு * என்கிறவசனம் அந்த ஸ்வாமியறியாததன்று. தம் திருக்குமாரருடைய உத்யோக ஸம்பிரமத்தில் ஸந்தியாவந்தனூதிகளை நெஞ்சால் நினைக்கவும் அவகாசம் கிடையாதென்பதையும் அவர் அறியாதவரல்லர். எல்லாமறிந்தும், இதுகண்டிக்க முடியாதவிஷயமென்றும், கண்டித்தும் பயன்படமாட்டாத விஷயமென்றும் திடமாக எண்ணி ஆனந்தமாகக் கலந்துபரிமாறுகிறார். உலகம் முழுவதுமே இந்த நிலையிலுள்ளது. இப்படிப்பட்ட மக்களோடு கலந்துபரிமாற மனம்பிடிக்காமல் விட்டு அகலும் பெரியார்கள் * ஸஹஸ்ரேஷு கச்சித் * என்றிருக்கலாம். நிலைநிரிந்த ஆசாரங்களை நிம்மதியாக ஸஹித்திருப்பவர்களே எங்கும் நிறைந்துள்ளார்கள்.

அப்படிப்பட்ட மஹான்கள் * ஸ்காலித்யே சாஸிதாரம் * என்று முன்னே ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட தங்கள் கடமையை எவர் விஷயத்தில் முக்கியமாகச் செலுத்துகிறார்களென்றால், ஸன்னிதிகளுக்குச் சென்று பெருமாள்ஸேவை செய்பவர்களிடத்திலேயே தாராளமாகச் செலுத்திவருகிறார்கள். சில வருஷங்களுக்கு முன்பு ஸன்னிதிகளின் ஸேவையைத் துறந்து பெரியார் விலகநேர்ந்தது யாவருமறிந்ததே. எந்த எண்ணத்தோடு விலகினார்களெனில்; ' இனி ஸன்னிதிகளை ஆயுள் உள்ளவரையில் இழந்தேயிருப்பது ' என்கிற எண்ணத்துடன் விலகினார்களல்லர். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அவ்வெண்ணமிராது.

“அதர்க்கணமாக நடக்கும் தர்மசேஷாபத்தை வைதிகர்களுங்கூட அடியோடு ஆக்ஷேபியாமல் ஆமோதித்துவிட்டார்களே!” என்று பலரும் அபவாதம் சொல்லுவார்களே யென்றும், இவ்வபவாதம் நீண்டகாலம் நிலைத்திருந்து நம்குடிக்குப்பெரிய அவத்யமாய் முடியுமெயென்றும் அஞ்சி அதற்காகவே விலகினார்கள். அப்படி விலகினவர்களுள் அடியேனும் ஒருவன். ‘தர்மசேஷாபமாக நடந்த காரியம் சாஸ்த்ர விருத்தமானது’ என்பதை விபுலமாக நிரூபித்துச் சமைசமையாகப் பலபாஷைகளில் எழுதி வெளியிட்ட வனுமடியேன். சாஸ்த்ரார்த்த தத்துவமிருக்கும்படியைக் காட்டித் தீரவேண்டுவது நமது கடமை என்று அவ்வளவும் செய்ததேயொழிய “இனி தீவ்யதேசங்கள் ஸர்வாத்மநா நமக்கு த்யாஜ்யம்” என்கிற எண்ணம் நெஞ்சில் ஒரு மூலையிலும் ஒரு நிமிஷமும் உதித்ததில்லை. கணவன் முடிந்தானென்று கதவடைத்துக் கிடக்கும் காதலிகள் சில மாதங்களோ சில வருஷங்களோ அப்படியிடந்து பிறகு ஒருவாறு மனம்தேறித் திரளிலே வந்து தலைகாட்டவே காண்கிறோம். அப்படியே நம்முடைய தர்மதேவதை பங்கமடைந்து விட்டதே யென்கிற வருத்தத்தை நாமும் சில மாதங்களோ சில வருஷங்களோ காட்டலாமேயல்லது, இனி நமக்கு ஸன்னிதிகள் ஆபஸ்ஸுக்கும் வேண்டாமென்று குடநீர் வார்த்துக் கிடப்பது விவேகிகளின் கருத்யமாகாது. * நஸ்மாந் அபிஹார்யேந்தே ந த்வம் சோசிதமார்ஹஸி * என்று கீதையில் கண்ணன் அர்ஜுனனது கண்ணைத் துடைத்ததை அறியாதாரில்லையே.

சென்ற வருஷத்தில் ஸ்வாமி யெம்பெருமானுடைய மஹோதஸவத்திற்கு முன்னக அடியேன் ஸ்ரீபெரும்பூதாருக்கு விடை கொண்டு அங்கே விதவத்திலகராய விளங்கும் ஸ்ரீ. உ. வே. ஆஸூரி ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமி திருவடிகளில் தொழுது ஸ்வாமி மங்களாசாஸனத்தை இன்னமும் இழந்திருக்கலாகாதென்று ஸ்விசயம் விஜ்ஞாபித்தயோது அந்த ஸ்வாமி அற்புதமாகவும் ஸாரமாகவும் அருளிச்செய்த வார்த்தை மிக்க சுவையுடையதாயிருந்தது. வேறு எந்த விதவான்களும் அப்படியருளிச்செய்ய முடியாது. அது என்னவெனில்; ஸன்னிதி சுத்தமா? அசுத்தமா? நாம் போவது தகுமா தகாதா? என்கிற விசாரத்தில் அந்த ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம் இறங்கவேயில்லை. உண்மையைக் கண்டறிந்து அந்த ஸ்வாமி ஸாதித்ததாவது—

“ஏதோ ப்ரபலமான அபசாரம் செய்து அவனுடைய நிக்ரஹத்தை அநுபவித்து வருகிறோம்; அவனுடைய ஸங்கல்பம் உள்ளவரையில் இதை நாம் அநுபவித்ததானேயாகவேண்டும். இடையில் அதை அறந்துகொள்ள நாமார்? அப்படி நாமாக அறந்துக்கொண்டால் இன்னமும் கோடிய நிக்ரஹமன்றோ நேரும்” இத்யாதி.

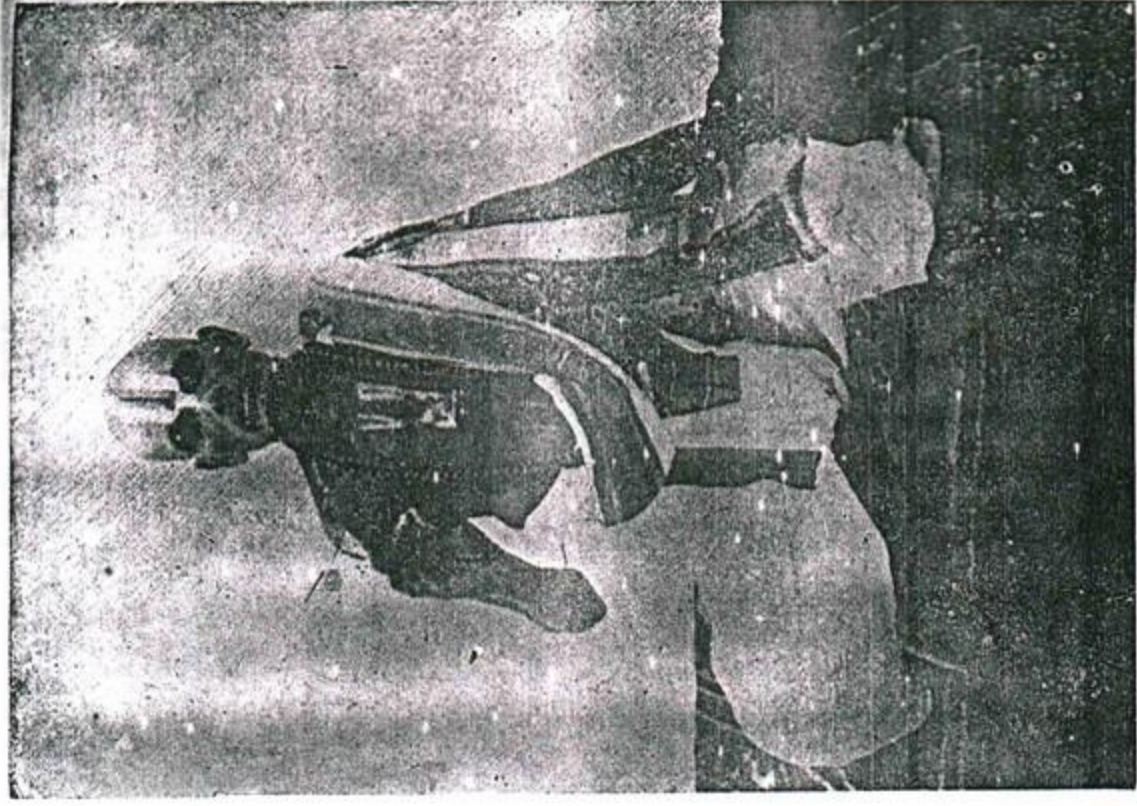
வாஸ்தவமாய் இதுதான் உண்மையான சாஸ்த்ரார்த்தம். மற்றுள்ள எந்த பெரியாரும் இங்ஙனே ஸாதிக்கக் கேட்டதில்லை. சிலர், தாங்கள் விலகின்று பிரதிநிதிகளையனுப்பி வருமானங்களுக்கு லோபமில்லாதபடி பார்த்துக்கொள்வாரும், பெருமாள் முகத்தில் விழியாமலேயிருந்து வாஹந ஜ்ஞானோத்தாரணதி கைங்கரியங்களுக்கு நியமிப்பாரும்.....இப்படியாக விருக்கும் இவ்வுலகில் * தர்மஸ்ய தத்வம் நிஹிதம் குஹாயாம்* என்றும் *ஸ:உக்ஷம்: பரமதூர்ஜ்யேயஸ் ஸதாம் தர்ம: ப்லவங்கம!* என்றும் நினைப்பதே தகுதி. சிலநாள்களிலும் சிலமாதங்களிலும் சிலவருஷங்களிலும் எவரெவருடைய நிக்ரஹம் முடிவுபெற்றதோ அவரவர்கள் *அங்கணிரண்டுக்கொண்டெங்கள்மேல் நோக்கினையால், எங்கள்மேல் சாபமிழிந்தேலோ ரெம்பாவாய்* என்று வாய்வெருவிக்கொண்டு மங்களாசாஸனம் செய்வதிலும் * குழாங்களாயடியாருடன் சூடியின்றருவதிலும் சிலர் பொருமைகொண்டு பழித்தாலும் அதைச் செவியேற்காமல் *இம்மைப்பிறவி செய்யாதே இவ்ஃப்போய்ச் செய்யும் தவந்தானென்? * என்கிற வறுதிருன்றமல், எங்ஙனே சொல்லிலுமின்பம் பயக்குமவையான கீர்த்திக்கனியென்னும் கவிக்கை உண்டுகளித்து, உம்பரென்குறை யென்று தோள்தட்டியிருப்பதே நன்று. * நமர்களோ சொல்லக் கேண்பின் * என்கிற ஆழ்வாருபதேசத்திலே ருசியுடையார்க்கு இவ்வளவே போதும். இன்னமும் வேண்டுமாயில், வேண்டுவன நல்குவோம்.

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரிய தாஸன்.

9.4.50

திருக்கண்ணபுரம்
பட்டப்பாஸ்வமியென்று பிரலித்தான
திருவேங்கடாசாரியர் ஸ்வாமி.
(வைகுண்டவாஸி.)

திருநீர்மலை கோமடம் கண்ணமாசாரியர் ஸ்வாமி
1860

கபிதி கமல } நிலமகளும் திருமகளுமாகிற
 நிவாலா- }
 கல்பவல்லி- } கற்பகக்கொடிகளின்
 வல்லி உல்லுடா } விலாஸத்தேரடி கடின் -ஆலிவ்
 கனத்தினால்
 தச திச உத்யத் } பத்துத்திசைகளிலும் விளங்கு
 கின்ற
 யௌவா ஆரம்ப } யௌவாத் தொடக்கத்தின்
 ஜரும்ப: } வைவக்யணயத்தைபுடைத்
 தாய்,

பத்ரல: இலைகள் நிரம்பியதாய்
 தத்தவரமய } அவரவர்கள் பெறும்
 பல கம்ர: } வரங்களாகிற பழங்களினால்
 வணக்கமுற்றதான
 ரங்கநாமா இதி } ஸ்ரீரங்காதன்னும் பாரிஜாத
 பாரிஜாத: } வருகமானது
 மே } என்னுடைய
 ச்ரமம் } விடாயை
 அபஹாதாம் } தொலைத்திகெ.

***-"நிவாஸவ்ருக்ஷஸ் ஸாதூநாம்" என்றும் "வாஸு-தேவதரு" என்றும், எம்பெருமானை நிழல்தரும் வ்ருக்ஷமாகச் சொல்லியிருப்பதுண்டு: "எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகம்" என்று கல்பவ்ருக்ஷமாகவும் நம்மாழ்வாரருளிச் செய்தார். அந்த ஸமாதியைக் கொண்டே இந்த ச்லோகமருளிச் செய்கிறார்; கல்பவ்ருக்ஷத்திலே கற்பகக்கொடிகள் படருமாகையால் இந்த ரங்கநாதனாகிற கல்பவ்ருக்ஷத்திலே திருமகளும் மண்மகளுமாகிற கற்பகக் கொடிகள் படரப்பெற்றன வென்கிறார். * கலசஜலதிக்யா வல்லரி கல்பசாக்* என்றார் தேசிகனும்.

[தசதிசோத்யத் யௌவநாரம்பஜ்ஜும்ப:] ஸ்ரீரங்கவிமானத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானுடைய யௌவநம் பத்துத்திசைகளிலும் வியாபித்ததென்றால் தாத்தப்ரியம் விளங்கவில்லையே யென்பர் சிலர்; பரபரஹ்மரூபியான ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய ஸ்வரூபம் ஸர்வதேச வ்யாபகமாகையாலே அவ்வஸ்துவுக்கு உண்டாகும் யௌவமும் ஸர்வவ்யாபகமாயிருக்குமிதே. பரமரஸிகைகளான பிராட்டிமாரோடே எம்பெருமான் லீலா ரஸங்கள் அநுபவிக்கும்போது ஸாதாரணமான திருமேனியோடு அநுபவிக்கப் பாத்ம் போராஸையாலே "தாள்களாயிரத்தாய் முடிகளாயிரத்தாய் துணைமலர்க்கண்களாயிரத்தாய் தாள்களாயிரத்தாய்" என்றுப் போலே விச்வரூபமெடுத்து அநுபவிக்க வேண்டியதாயிருக்கும்; அவ்விஷயத்தை இங்கு அநுஸந்திப்பது. இவர்தாமே ஸ்ரீகுணரத்நகோசத்தில் "அஹுகலநஹுகாண்டாலிங்கநாரம்ப சம்பத்ரதிதிசபுஜாக ஸ்ரீஸகாகோகஹர்த்தி" என்றும் * போகோபோத்தகாத கேலிகலகித பகவத் வைஸ்வ ரூப்பாநூடாவா" என்றும் * தசசத பாணி பாத .....விநிமஜ்ஜிதி தே * என்றும் அருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்திகளின் தாத்தப்ரியத்தையும் நோக்கினால் இந்த ச்லோகத்தின் கருத்து ஹ்ருதயங்கமமாகும்.

யௌவநாரம்பஜ்ஜும்ப: = யௌவநத்தின் ஆரம்பஸமயத்தில் இருக்கக்கூடிய மேனணிப்பே எப்போதும் நிலைத்திருக்குமென்பது விவகரிதம். நாள்செல்லச் செல்லத்தளருகையின்றியே நித்யயுவாவாயிருக்கை. ஆழ்வான் வரதராஜஸ்தவத்தில் (56) "ரம் பாஸ்தம்பா:..... தத்தி தததா யௌவநாரம்பஜ்ஜும்பா:" என்றருளிச்செய்தது இங்கே நினைவுக்குவரும்.

தத்தவரமயபலநம்ர: = வ்ருக்ஷமானது பழங்கள் நிரம்பப்பெற்றுக் கனத்தினால் வணங்கியிருக்கும்; எம்பெருமானும் "ஸகலபலப்ரதோ ஹி விஷ்ணு" என்கிறபடியே அவரவர் விரும்பும் பலவகைப் பலன்களையும் அளிக்கவல்ல சக்தியினால் புஷ்கலையிருப்பவனென்கை. பத்ரல: = வ்ருக்ஷத்தில் இலைகள் பசுருபசுக்கென்று செழித்திருக்கும். எம்பெருமான் பக்ஷத்தில் யௌவநப்ரதார்ப்பாவத்திற்கு உரிய நிவ்யாவயவங்களின் புகர் பத்ரசப்தலக்ஷ்யமாகும். ஆஃ இவ்வகைகளாலே பாரிஜாத வ்ருக்ஷமென்னலாம்படியுள்ள அழகிய மணவளன் தாபஹரத்வமாகிற வ்ருக்ஷகார்யத்தை எந்திரத்தில் செய்தருள வேணுமென்றதாயிற்று.

संभाषमाणमिव सर्वशिवदेन मन्दसितेन मधुरेण व वीक्षणेन ।

दिव्यास्त्रपुष्पितचतुर्भुजमल्युदारं रक्तास्पदं मम शुभाश्रयमाश्रयाणि ॥६९॥

ஸம்பாஷ்ணமாணாபிவ ஸர்வவசம்வதேந
மந்தஸமிதேந மதுரேண ச வீக்ஷணேந
திவ்யாஸ்த்ர புஷ்பிதசதூர்ப்புஜமத்யுதாரம்
ரங்காஸ்பதம் மம சுபாச்ரயமாச்ரயாணி.

ஸர்வ வசம்வ தேச	} எல்லாரையும் வசிக்கவல்ல	அதி உதாரம்	} மிகவும் உதாரமும்
மதுரேண		மம	
மந்தஸமிதேச	} இனிமையான புன்முறுவலாலும்	சுப ஆச்ரயம்	} கல்ல புகலிடமாயிருப்பவரு
வீக்ஷணேச ச		ரத்த ஆஸ்பதம்	
ஸம்பாஷ்ணமம்	} பேசுகிறவர்போலே யிருப்ப வரும்	ஆச்ரயாணி	} அரங்கமா கரமர்த்த பெருமானே ஆச்ரயிக்கக் கடவேன்.
இவ (ஸ்திதம்)		திவ்யாயுதங்களினால் பூத்திருக்கின்ற காண்கு திருக்கைகளை யுடையவரும்	

* * *—அபிமதஜநதர்சநாநந்த வேகத்தாலே அர்ச்சாவதார ஸமாழியைக் கடந்து விம்மி வெளிவருகின்ற அவ்யக்தமதூர மந்தஹாஸவிவாஸத்தினாலும் பரமக்ருஹப்பொலி கின்ற திருக்கண்ணைக்கினாலும் நிறைந்த திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தை நோக்குங்கால் 'அழகிய மகணவாளப் பெருமாளர் அபிமத ஜநங்கனோடே சோதிவாய் திறந்து வார்த்தையருளிச் செய்திருரோ' என்று சங்கிக்கலாம்படியிருக்குமிறே. அந்த நிலைமையை அநுபவிக்கிறாரிதில்.

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

ஸர்வவசம்வதேந = தத்புருஷஸமாஸமாகக் கொண்டால் 'எல்லார்க்கும் எளிதான மந்தஹாஸம்' என்று பொருள்படும்; பஹுவர்ஹி ஸமாஸமாகக்கொண்டால் 'எல்லாரையும் வசப்படுத்திக் கொள்ளுகிற மந்தஹாஸம்' என்று பொருள்படும்.

திவ்யாஸ்த்ரபுஷ்பித சதூர்ப்புஜம் = திருவாய்மொழியில் "சன்மம் பலபல செய்து" (3-10-1.) என்றபாட்டின் கூட்டிலே 'ஒளவாள் தனனுகொண்டு' என்றவிடத்திலே— 'ஒரு கற்பகத்தரு பணைத்துக் கணுத்தோறும் அருன்பினாற்போலே யாயிற்று வடிவும் திவ்யாயுதங்களும்' சேர்ந்த சேர்த்தி இருப்பது "என்றருளிச் செய்தவை இங்கு அநுஸந்தேயம். கீழ்ச்லோகத்தில் எம்பெருமானைப் பாரிஜாதவ்ருஷமாகச் சொல்லி இலைகளும் பழங்களும் நிரம்பியிருக்கின்றமைபை அதுதன்னிலே அருளிச்செய்தார்; புஷ்பவம்ருத்தியை இதிலே அருளிச்செய்தாராயிற்று.

ரங்காஸ்பதம் = ஸ்ரீரங்கவிமானத்தை ஆஸ்பதமாக [இருப்பிடமாக] உடையவர். சுபாச்ரய மென்றது சுபமான ஆச்ரயமென்றபடி. ஒரு கெடுதலும் வினையாதே நன்மைகளே வினையத் தகுந்த புகலிடமென்கை. ... .. (69)

एते शङ्खादासुदर्शनमृतः क्षेमंकरा बाहवः पादद्वन्द्वमिदं शरण्यममं भद्रं च वो हे जनाः !
इत्युच्युप्यभयङ्करे करतले स्मेरेण वक्त्रेण तद्याकुर्वन्निव निर्वहेनम धुरं श्रीरङ्गसर्वसहः ॥७०॥

ஏதே சங்ககதாஸு தர்சநக்குத : கேட்கமங்கரா பாஹவ,
பாதத்வநீத்வமிதம் சரண்யமபயம் பத்ராஞ்ச வோ ஹே ஜநா:
இத்யுசுஷ்யபயங்கரே காதலே ஸ்மேரேண வத்தேண தத்,
வ்யாகுர்வந்நிவ நர்வஹேந்மம தூம் ஸ்ரீரங்கஸர்வம்ஸஹ:

ஓஹ ஜஃ: " ஓ ஜனங்களே !,
 சங்க சக்ரஸு { சங்க கதை சக்ரம் ஆகிய
 தர்சக ப்ருத: { இவற்றை ஏத்தியிருக்கின்ற
 ஏதே பாஹவ: { இத்தத் திருக்கைகள்
 வ: { உங்களுக்கு
 கேமங்கரா: { கேமமளிப்பன ;
 இதம் பாத { இத்திருவடிபிணைகள்
 தவத்தவம் }
 (வ:) { உங்களுக்கு
 சரண்யம் { புகலாயம்
 அபயம் { அபய மளிப்பதாயும்
 பத்ரம் ச { கண்மை தருவதாயு யிருக்கின்றது"

இதி { அபயம்கரே { அபய முத்தரையோடு கூடிய
 அபயம்கரே { காதலே { திருக்கையானது தெரி
 ஊகவந் ஸதி { விக்குமளவில்
 தத் { அங்விஷயத்தை
 ஸ்மேரேண { புன்முறுவல்கொண்ட
 வத்தரேண { திருமுக மண்டலத்தினால்
 வ்யாகூர்வத் { இவ { வியாக்யானம்செய்பவர்
 (ஸ்சித:) { போன்றள்ள
 ஸ்ரீரங்க ஸர்வம் } திருவரங்கப் பெருமாள்
 ஸஹ: {
 மம தூரம் { அடியேனுடைய பாரங்களை
 நிர்வஹேத் { தாமே நிர்வஹிக்கக் கடவர்.

* * *—நம்பெருமானுடைய நான்கு திருக்கைகளுள் ஒன்று அபயமுத்தரையோடு கூடியது; மற்ற மூன்று திருக்கைகள் திருவாழி, திருச்சங்கு, கதை ஆகிய மூன்று திவ்யாயுதங்களையுடையன. ஆகவிந்த நான்கு திருக்கைகளுள் அபயமுத்தரிதமான ஒரு திருக்கையானது ஸகல ஜநங்களையும் நோக்கி 'வாரிசுகள்! சங்க சக்ரகதைகளை ஏந்தியுள்ள இந்தக் கைகளானவை உங்களுக்கு எல்லா வகையான கேமங்களை, புன்முறுவல்களையும் விளைப்பன; ஸர்வஸமாச்சரயணீயமாய் விளங்குகின்ற இந்த அடிபிணையானது உங்களுடைய பயங்களை யெல்லாம் தொலைத்து அநிஷ்டநிலைகளை நீர்வமாக இஷ்டங்களை யளிக்க வல்லது' என்று ஸூசனை செய்வது போன்றுளதாம்; இவ்விதமாக அபயஹஸ்தத்தினால் ஸூசிப்பிக்கப்பட்ட விஷயத்தைப் புன்முறுவல் கொண்ட திருமுக மண்டலமானது ஸந்தேஹமற வியாக்யானம் செய்வது போன்றுளதாம். இப்படிப்பட்ட நிலைமையோடே ஸைவஸாதிக்கின்ற அழகிய மணவாளப் பெருமாள் "யோககேமம் வஹாம்யஹம்" என்று கீதையில் வாயோலைசெய்து கொடுத்தபடியே அடியேனுடைய யோககேமம் நிர்வாஹகராக ஆகவேணுமென்றதாயிற்று.

இத்த்யூசிவி என்ற பாடம் பிழை; இத்த்யூசிவி, என்று ஒதுக. ஊசிவாந் என்பது ப்ரதமை; ஊசிவி என்பது ஸப்தமி.

ஸ்ரீரங்கஸர்வம்ஸஹ: = ஸர்வம்ஸஹரென்றது ஸர்வலோக நிர்வாஹகரென்றபடி; ஸ்ரீரங்கத்தி லெழுந்தருளியிருக்கும் ஸர்வலோக துரந்தரரான பெருமாள் என்கை. அன்றியே, 'ஸர்வம்ஸஹ' என்று பூமிக்குப்பெயர்; திருவரங்கத்தை கேத்ரமாகவுடையவர் என்றாகவுமாம். அப்போது பஹுவர்ஷிஸமாஸம். ... (70)

अक्षरप्रथमिकाचरितामदानैरामोदमाननव्यौवनसावलेपैः ।

है । पारिजातमिव नूतनतायमानशाखाशतं (हृदि दधी) कथमधीमहि रङ्गसुखम् ॥७१॥

அங்கைஹும்ப்ரதயிகாசரிதா தம்தாஹை;
 சூமோ தமாநகவயளவகஸாவலேபை;
 ஹை பாரிஜாதமீவ நூதநதாயமாந
 சாகாசதம் ஹ்ருதி ததீமஹி (கதமதீமஹி) ரங்கநர்யம்.

அஹம்ப்ரதயிகா சூசரித ஆத்ம தாஹை:	{ (அறுபவவிஷயமாவதற்கு) 'கான் முன்னே கான் முன்னே'யென்று முற்பட்டு வந்து தம்மை அறுபவிக்கக் கொடுக்கின்றவைகளும்	ஆமோதமாக கவ யௌவக ஸாவலேபை: அஹை:	{ பரிமளிக்கின்ற புதிய யௌவ னத்தினால் செருக்குக் கொண்டவைகளுமான அவயவங்களினால்
--------------------------------------	--	--	---

ஊத நாயமாந் சாகாசதம்	{ புதிய புதிசாகச் செழித்தி வளர்வின்ற பல கிளைகளை புடைத்தான	ரக் தூயம் ஹ்ருதி ததீமஹி ? ஹை	ஸ்ரீரக்கராதீன் கெஞ்சிலே தாக்கக்கடலோமோ? [எப்படி தாஹ்ருவது] கஷ்டம்]

* * * இந்த ச்லோகத்தின் சுற்றடியில் "கதமதீமஹி" என்றும் "ஹ்ருதி ததீமஹி" என்றும் இரண்டு வகையான பாடங்கள் வழங்கிவருகின்றன. வ்யாகரண சாஸ்த்ரப்படி * அதீமஹி* என்றாவது அதீமஹே என்றாவது ரூபம் நிஷ்பந்நமாகுமேயல்லது அதீமஹி என்று ரூபம் நிஷ்பந்நமாக வழியில்லை யென்கிற அபிப்ராயம் பல வித்வான்களுடையது; இந்த ஸ்தவத்தின் முதல்ச்லோகத்தின் உரையிலே அடியேன் விமர்சித்து எழுதியுள்ள வ்யாகரணவிசாரத்தினால் 'அதீமஹி' என்கிற ரூபநிஷ்பத்தி ஒருவாறு பொருந்தலாம் என்று காட்டியுள்ளதனால் இங்கு கதமதீமஹி என்னும்பாடமும் இருக்கலாமென்க. ப்ரக்ருதத்தில் அர்த்தஸ்வாரஸ்யம் அதிசயித்திருப்பதும் இப்பாடத்திலே யாகையாலே இதுவே முக்யபாடமாக இருக்கத் தகுமென்பதும் விவக்ஷிதம். பூர்வவ்யாக்யாதாக்கள் கொண்டபாடமும் இதுவே. சில ஏட்டுப்பிரதிகளில் ஹ்ருதி ததீமஹி என்கிற பாடமும் காண்கிறது. நிற்க.

அழகிய மணவாளனுடைய யௌவநச் செருக்குக் கொண்ட திவ்யாவயவங்கள் என்னைக்கொள், என்னைக்கொள்' என்று ஒவ்வொன்றும் முற்பட்டு மேல்விழுந்து அநுபவிப்பிக்கவே, பெருங்காற்று மழையிலே கனிகள் ஒருங்கே உதிர்ந்தால் எதையெடுத்து முடிவது! என்று தடுமாறிநிற்குமாபோலே தமக்குத் தடுமாற்றம் நேர்ந்தமை இந்த ச்லோகத்தில் விளங்கும்.

த்ருதியாவிபத்திக்கு அபேதம் அர்த்தமாகக் கொள்வதுண்டு: 'நாந்யக் நகவாந்' இத்யாதிகளிற் காணலாம். அப்படியே இங்கும் 'அங்கை: ' என்ற த்ருதியைக்கு அபேதம் பொருளாகும். 'என்னை முன்னே அநுபவி' என்னை முன்னே அநுபவி' என்று முற்பட்டு மேல்விழுந்துவருகிற திவ்யாவயவங்களாகிற புதிய பரந்தசாகைகையுடைத்தான ஸ்ரீரங்கநாத பாரிஜாதத்தை எப்படி அநுபவிப்பேன் என்கிறார். "தோள்கண்டார் தோளே கண்டார்.....தாள்கண்டார் தாளேகண்டார்" என்னுமாபோலே ஒவ்வோரவயவந்தன் னிலே அமுந்திலிடலாயிருக்கு மத்தனையொழிய லகலாவயவங்களிலும் ஊன்றிப் பூர்ண நுபவம்பண்ணுகை அரிது என்று தெரிவித்தபடியாம். அங்ஙனாகில் ஸர்வாவயவங்களையும் க்ரமேண இவர் அநுபவித்துப் பேசுகிறாரே, அஃது எப்படி? என்று கேட்போர், மேலே "ஏகைகஸ்மிந் பரமவயவே*" என்ற (89) ச்லோகம் கண்டு தெரிக.

"ஊதநாயமாந்....." என்றவிடத்து, 'ஊதநா-புதிதாய்ருக்கையை, அயமாந்—அடைகின்ற' என்று சிலர் உரைப்பது பொருந்தாது. 'தாயர்—ஸந்தானே' என்றதாவதில் நிஷ்பந்நமாகின்ற நாயமாந் பதம் இங்கு உரைத்தற்குது.

ஹ்ருதி ததீமஹி' என்றபாடத்தில் காகுஸ்வரமாகக் கொண்டு உரைத்தால் பொருந்தும்' ஹை—விஷாதஸூசகமான அவ்யயம். ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க அநுபவிக்கக் கிடைக்கவில்லையே! என்கிற வருத்தம். ... (71)

आलोक्य हृदयालवो रसवशादीशानमीषत्सितं प्रच्छायानि वचांसि पवनिलयाचितशरस्य वयुः ।

चक्षुष्मन्ति गतागतानि त द्मे श्रीरङ्गुञ्जार ! ते भावा यौवनगन्धिनः किमपरं सिद्ध्यन्ति चेतांसि नः ॥७२॥

ஆலோகா ஹ்ருதயாலவோ ரஸவசாதீசாக்ஷிஷத்ஸ்மிதம்,
ப்ரச்சாயானி வசாம்ஸி பத்மநிலயாசேதச்சரவ்யம் வயு:
சக்ஷுஷ்மந்தி கதாகதானி த இமே ஸ்ரீரங்கச்சக்ருங்கார தே
பாலா யௌவநகத்திந: கிமபரம் ஸிஞ்சத்தி சேதாம்ஸி ந:

<p>தேவஸ்ரீரங்கச்சுருக் கார { கோயிலில் ச்ருங்கார ரஸமே வடிவெடுத்து நிற்பது போன்றுள்ள பெருமானே!</p> <p>தே உன்னுடைய ஆலோகா: கடாக்ஷங்கள் ஹருதயானவ: { (ஆச்சரிதர்களிடத்தில்) அன்போடு கூடியவை;</p> <p>ஈஷத் ஸ்மிதம் மந்த ஹாஸமானது ரஸவசாத் ப்ரணயரஸத்தினால் ஈசாசம் { (அணைவரையும்) வசப்படுத்திக் கொள்ளுமது;</p> <p>வசாம்வி வாப்பொழிகள் ப்ரச்சாயாநி { (ஸம்ஸார தாபாநூர்களுக்கு) நிழல் தருவன:</p> <p>வபு: திருமேனியானது</p>	<p>பத்மநிலயா { பங்கயத்தாளான பிராட்டியின் சேதஸ் சரவ்யம் { திருவுள்ளத்திற்கு இலக்கா யிருக்குமது; (திருவீதிப் புறப்பாடுகளில்) எழுந்தருள்வதும் மீண்டெ ழுந்தருள்வதும் கண்ணத்தினரிமையானவை; வேற என்ன ? ஆக இப்படிப்பட்ட யௌவக கத்திச: { யௌவக ஸூசகங்களான பாவா: { விஷயங்கள் அடியோங்களுடைய சேதாம்வி கொஞ்சகளை விஞ்சத்தி குளிர்ச்செய்கின்றன,</p>
---	--

* * *—வாரீர் அழகிய மணவாளப்பெருமாள் ! தேவீருடைய யௌவநகரந்தி கங்களான ஸ்வபாவவிசேஷங்கள் அடியோங்களுடைய நெஞ்சைக் குளிர்ச்செய்கின்றன வென்கிறார், தேவீருடைய திருக்கண்ணோக்கங்கள் ஸாமான்யமாக இல்லை, விசேஷாபிப் ராயங்களோடு கூடியிருக்கின்றன; விரலமான பெருஞ்சிரிப்பன்றிக்கே லரஸமான புன் சிரிப்பானது கல்நெஞ்சரையும் வசப்படுத்திக்கொள்ளவற்றாயிரா நின்றது ; அபிமதஜந ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே அர்ச்சாவதார ஸமாநியைக் கடந்து சோதிவாய் திறந்தருளிச் செய்யும் வார்த்தைகள் ஸம்ஸாரதாபத்தர்களுக்கு நிழல்கொடுத்து இளைப்பாற்றுவன வாயுள்ளன; திருமேனியானது பங்கயச் செல்வியான பெரியபிராட்டியார் நெஞ்சைக் கொள்ளுகொண் டிராநின்றது; [“ அகலநிலைநிறையுமென்று அலர்மேல்மங்கை ஈறறமார்பா” என்கிறபடியே தாமரைப்பூ அடிக்கொதிநிறதென்று அதனை விட்டு இங்கேவந்து அணையும்படியாக நிரதிசயபோக்யமா யுள்ளதென்கை.] புறப்பாடுகளில் திருவீதியலங்கரிப்பதும் மீண்டும் கோயிலுக்கு எழுந்தருள்வதுமான நடைகள் கண்ணைக் கவர்வன ; இப்படி வகையிட்டுச் சொல்லுவதென் ? தேவீருடைய யௌவனச் செருக் குக்கு உள்ளிடான ஸ்வபாவவிசேஷங்களெல்லாம் அடியோங்களின் ஹருதயத்தை யுருக்குகின்றன—என்றாராயிற்று.

ஸ்ரீரங்கச்சுருங்கார ! என்ற ஸம்போதனம் இந்த ச்லோகத்தின் பொருளுக்கு மிக்க பொருத்த முடையது. ச்ருங்காரரஸமே வடிவெடுத்து நிற்பது போன்றுள்ள நம்பெரு மானே! என்கை. இந்த ச்லோகத்திலுள்ள பதப்ரயோகங்க ளெல்லாம் பரம கம்பீர மாக அமைந்த அழகு காண்மின். எம்பெருமான் திருக்கோலத்தை ஸேவிக்கும்போது அஸமதாதிகள் அநுஸந்திக்க வேண்டிய ச்லோகங்களுள் இது முதன்மை பெறும். (72)

आयकिरीटमलिकोल्लसदूधैपुण्ड्रमाकर्णलेचनमनुसुकार्णीपाशम् ।
उत्सुखक्षसमुदायुषवाहुमर्हन्नीवि च रङ्गपतिमञ्जपदं भगामः ॥७३॥

ஆயக்கிரீடமளிகோல்லஸநூர்த்வபுண்டரம்
சூகர்ணலோசநமகங்குசகர்ணபாசம்,
உத்புல்லவகூலமுதாயுதபாஹுமர்ஹத்-
வீலிஞ்ச ரங்கபதிமப்ஜபதம் பஜாம:.

ஆயத் திரிடம் { நீண்ட திரு வயிஷேகத்தை
 அளிக உல்லஸத் { யுடையவரும்
 ஊர்த்வ புண்ட் { திருசெற்றியில் விளங்குகின்ற
 ரம் { ஊர்த்வ புண்டரத்தை
 ஆதர்ண லோசகம் { யுடையவரும்
 { திருச்செவியளவும் நீண்ட
 அசங்குச கர்ண பாசம் { திருக்கண்களை யுடையவ
 { தட்டுத் தடக்கலற்ற நிறத்த
 { திருச்செவிகளை யுடையவ
 { ரும்

உத்புல்ல வகஸம் { விசாலமான திரு மார்பைப்
 உத ஆயுத { யுடையவரும்
 பாஹும் { திவ்யாயுதங்களைக் கொண்ட
 அர்ஹத் நீவிம் { திருக்கண்களை யுடையவரும்
 { எற்றிருக்கின்ற வஸ்தர பத்
 அப்ஜ பதம் ச { தமரைபோன்ற திருவடினை
 { யுடையவருமான
 ரக்க பதிம் { அழகியமணவாளப் பெரு
 { மான
 பஜாம: { ஸேவிக்கிரேயும்.

***—திருமுடிதொடங்கித் திருவாடியிருக லயங்கரஹேண அநுபவித்துப் பேசும் ச்லோகமிது. "முடிச்சோதியாயுனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ" என்னும் படியாய் *கதிராயிரமிரவி கலந்தொரித்தாலொத்த நீண்முடியும், திருநெற்றியில் விளங்குகின்ற திவ்யோர்த்வபுண்டரமும், திருச்செவிமடல்களளவும் நீண்டு யுடைபரந்து விளங்குகின்ற திருக்கண்களும், அத்திருக்கண்கள்போலே ஒருவரம்பிலே நிற்க வேண்டாமல் தடையின்றிப் பரந்து விளங்குகின்ற திருச்செவிகளும், (மார்பில்) கோலமாமணியாரமும் முத்துத் தாமமும் குருமாமணிப்பூணும் குலாவித் திகழ்வதைப் பார்த்தால் அழகியதொரு பொழில் பூத்துக்கிடக்கின்றதோ! என்னலாம்படியுள்ள திருமார்பும், "அன்னே! ஆழியொடும் பொன்னார் சார்ங்கமுடைய வடிகளை இன்னாரென்றறியேன்", என்று மதிமயக்கவல்ல திவ்யாயு தாழ்வாரங்களைக் கொண்ட திருக்கைகளும், மிகப்பொருத்தமான திருப்பரிவட்டச்சாத்தும், செந்தாமரைப் பூப்போன்ற திருவடிகளுமான திவ்யாவயவாதி சோபையை யநுபவித்துப் பேசினாராயிற்று.

அநங்குசகர்ணபாசம் = கர்ணபாசமென்றது—நிறந்த காது என்றபடி. கண்களுக்கு அளவு சொல்லும்போது கர்ணத்தலிச்சாந்த மென்று சொல்லப்படுவதால் கண்களின் பரப்பு ஓரளவோடு கூடியதாயிருக்கும்; திருச்செவிகளுக்கு அங்ஙனே ஒருவாம்பு குறிக்கவேண்டியதில்லை யென்பது 'அநங்குச' என்னும் விசேஷணத்தின் கருத்து. (73)

अन्यस्तपदाञ्जमितकटीसंवादिशैयकं किञ्चित्पाण्डुगन्धिसहननकं निर्व्याजमन्दसितम् ।

चूडाचुम्बिमुखान्बुजं निजमुजाविश्रान्तदिव्यायुधं श्रीरङ्गे शरदशतं तत इतः पश्येम रक्ष्मीसखम् ॥७४॥

அப்ஜ்யஸ்தபதாப்ஜமஞ்சிதகடலம்வாதிக்கேளசேயகம்,
 சிஞ்சித்தாண்டவகந்திஸம்ஹநககம் நிர்வ்யாஜமந்தஸ்யிதம்,
 சூடாசும்பிமுகாம்புஜம் நிஜபுஜாவிச்சாந்ததிவ்யாயுதம்,
 ஸ்ரீரங்கே சரதச் சதம் ததஇத: பச்யேம லக்ஷ்மீஸகம்.

74

அப்ஜ்யஸ்தபதாப்ஜம் { ஆணபதம்த்தி லமுத்தின
 { திருவடித்தாமரைகளை
 { யுடையவரும்
 அஞ்சித கஃ ஸம் { நிறத்த திருவரைக்குப் பால்
 வாதி கௌசே { காண பட்டுத் திருப்பரிவட்
 யகம் { டத்தை யுடையவரும்
 சிஞ்சித்தாண்டவ கத்தி ஸம் { நிறித ஈர்த்தனஞ் செய்வது
 ஹகககம் { போல் விளங்குகின்ற திரு
 { மேனிணைய யுடையவரும்
 நிர்வ்யாஜ மந்தஸ்யிதம் { இயற்கையான புண்முறவலை
 { யுடையவரும்

சூடா சும்பி முக அம்புஜம் { திருவயிஷேகத்தைத் தழுவி
 { யிருக்கின்ற முகமலத்தை
 { யுடையவரும்
 நிஜபுஜா விச் சரத்த திவ்ய ஆயுதம் { தம்திருக்கையில் இணைப்பாற
 { கின்ற திவ்யாயுதங்களை
 { யுடையவருமான
 லக்ஷ்மீஸகம் { சம்பெருமான
 ஸ்ரீரங்கே { திருவரைக்கத்தில்
 சதம் சரத: { இன்னமொரு தாற்றண்டள
 { வும்
 தத: இத: { அங்குமிக்கும்
 பச்யேம { ஸேவிக்கட்சடவோம்.

* * *—இந்தச் ச்லோகமும் கீழ்ச் ச்லோகம்போலவே நம்பெருமானுடைய திவ்யாவய வாதி ஸந்திவேசங்களை யநுபவித்து விலக்ஷணமாகப் பேசுவதாம். திவ்யமங்களவிக்ர ஹத்தில் திருவடிகளுக்கு ஆதாரமாயுள்ள பீடம் ஆஸநபத்ம மெனப்படும்; அதில் அழுத்தின திருவடிக் தாமரைகளும், திருவரைபூத்தாற் போன்றுள்ள திருப்பரிவட்ட மும், அபிமதஜூதர்சநாநந்த வேகத்தாலே கொஞ்சம் கூத்தாடுவதுபோல் விளங்குகின்ற திருமேனியும், செயற்கையாகவன்றிக்கே இயற்கையாகவே யுள்ள புன்முறுவலும், திரு வபிஷேகத்தோடணந்த திருமுகமண்டலமும், விரோதிரிசலநங்கள் குறையறச் செய்து தலைக்கட்டுகையாலே வியாபாரமற்று இளைப்பாறு நிற்கும் திவ்யாயுதங்களைக் கொண்ட திருக்கைகளுமான அழகையநுபவித்து, இங்ஙனே பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத் தாண்டு பல் கோடி நூறாயிரமும் நித்யாநுபவம் பண்ணப் பெறவேணுமென்று ஆசும் ஸித்தாராயிற்று.

“ * வ்ருக்ஷேஷு வ்ருக்ஷேஷு பச்யாமி சீராக்ஷுஷ்ணைஜிகாம்பரம் * என்ற மாரீசனுக்குப் போலே எங்குப் பார்த்தாலும் இந்த திவ்ய ஸேவையேயாகவேணு மென்பது தத்திதக் பச்யேம’ என்பதன் உள்ளுறை. .... (74)

अग्ने तादृशेण पश्चादहिपतिशयनेनात्मना पार्श्वयोध श्रीभूमिभ्यामवृत्त्या नयनचुलकनैस्सेव्यमानामृतौषम् ।

वक्त्रेणाविःसितेन स्फुरदभयादाशङ्कचक्रेर्भुजाग्रैर्विधुसै तिष्ठमानं शरणमशरणा रक्षराजं भजामः ॥१७५॥

அக்ரே தார்க்ஷயேண பச்சாதஹிபதிசயநேநாத்மநா பார்ச்வயோச்ச, பூரிபூமிப்யாமத்ருப்ச்யா நயநசுலககைஸ் ஸேவ்யமானாமருதளகம், வக்த்ரேணாவீ:ஸிதேந ஸ்புரதபயகதாசங்கசக்ஷாரர் பஜாக்ரை: விச்வஸ்மை திஷ்டமாநம் சரணமசரண ரங்கராஜம் பஜாம:, 75

அக்ரே	திருமுன்பே	வக்த்ரேண	திருமுகமண்டலத்தினாலும்
தார்க்ஷயேண	பெரிய திருவடியாலும்	ஸ்புரந்	அபய
பச்சாத்	பின்புறத்தில்	கதா	சக்ஷ
அஹிபதி சயநேசு	சேஷசாயியான தம்மாலும்	சக்ரை:	சங்கமும் சக்ரமும் விளங்
ஆத்மகா			கப்பெற்ற
பார்ச்வயோ:	இரண்டருகும்	பஜாக்ரை:	பஜாக்களினாலும்
பூரிபூமிப்யாம்ச	பூரிதேவி பூதேவிகளாலும்	விச்வஸ்மை திஷ்ட	எல்லார்க்கும் தம் திருவுள்
அத்ருப்ச்யா	பார்யாநி யின்றிக்கே	டமாகம்	எத்தை வெளியிடுகின்றவ
கயக சனகரை:	(ஊனத்தர்யமாகிற) அமுத	ரங்கராஜம்	கம்பெருமானே
ஸேவ்யமாக	வெள்ளத்தைக் கண்ணாரப்	அசரண: வயம்	புகலற்ற காம்
அம்ருத ஓகம்	பருகப்பெற்றவராய்,	சரணம் பஜாம:	சரணமடைகின்றோம்.
ஆவி: ஸிதேச	புன்முறுவல் தேற்றப் பெற்ற		

* * *—உதஸவமூர்த்தியாகிய நம்பெருமானை மூலமூர்த்தியான பெரியபெருமாள் பின்புறத்திலும், பெரியதிருவடி முன்புறத்திலும் திருமடந்தை மண்மடந்தைகள் இரண்டருகு மிருந்துகொண்டு எவ்வளவு அநுபவித்தாலும் த்ருப்திபிறப்பதே யில்லையென் கிறார் பூர்வார்த்தத்தால். எம்பெருமானுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹாநுபவம் பிறர்க்கு எப்படி ஸ்ப்ருஹணீயமோ அப்படி ஸ்வாத்மாவுக்கும் ஸ்ப்ருஹணீயமாயிருக்கு மென்பது விளங்க ‘அஹிபதிசயநேநாத்யா பச்சாத்’ எனப்பட்டது. நான்கு திசைகளிலும் நால்வர் இருந்துகொண்டு கண்ணாரப்பருகும்முதமாம் நம்பெருமானுடைய ஸௌந்தர்யமாகிற திவ்யாமருதம். “ * ஏததேவாம்ருதம் த்ருஷ்ட்வா த்ரூப்யந்தி * ” என்றப்போலன்றியே “அத்ருப்ச்யா ஸேவ்யமானாமருதளகம்” என்றும்படியுள்ளது இவ்வம்ருதவைலக்ஷணம். * ந ததர்ப்ப ஸமாயாநீதம் பச்யமாகோ நராதிப: * என்று சக்ரவர்த்தி பெருமானைக் கண்டு த்ருப்திபெறவேயில்லை யென்றது காண்க.

விச்வஸ்மை திஷ்டமாநம் = நிற்பதனாலே தன்கருத்தை உலகத்தார்க்கு உணர்த்துகிறுனென்றபடி. அபயமுத்தரையையும் நிவ்யாயுதங்கனையும் கொண்ட திருக்கைகளாலும் புன்முறுவல் கொண்ட திருமுகமண்டலத்தாலும் ஐநங்களுக்குத்தன் திருவுள்ளத்தைத் தெரிவித்தருள்கிறானும்—'நீங்கள் அஞ்சவேண்டா; உங்களைக் காத்தருள்வதற்கன்றோ நான் உபயகாவோமத்யத்தில் வந்து படுகாடுகிடக்கிறேன்' என்று தெரிவிப்பவன் போன்றுளானும்.

आर्ताप्राथम्यार्थिकरूपकमसद्भागस्करक्षमातलं सधसंश्रितकामधेनुमभित्सर्वस्वमसद्गन्म् ।
श्रीरक्षमाश्रयम कमलाचक्रुर्महीजीवितं श्रीरक्षे स मुक्ताकरोतु सुचिरं दास्यं च घतां मयि ॥७६॥

ஆர்த்தாபாசர்யமர்த்திகல்பகமஸஹ்யாகஸ்கரஸ்குமாதலம்,
ஸத்யஸ் ஸம்சரிதகாமதேநுமபியத்ஸர்வஸ்வமஸ்மத்தநம்,
ஸ்ரீரங்கேச்வரமாசர்யமே கமலாசக்ஷுர மஹீஜீவிதம்
ஸ்ரீரங்கே ஸ ஸுகாரோது ஸுசிரம் தாஸ்யம் ச தத்தாம் மயி.

76

ஆர்த்த அபாசர்யம்	{ ஆர்த்தர்களுக்குப் புகலிடமாயும்	அஸ்மத் தகம் கமலாசக்ஷு.	{ எமது செல்வமாயும் பிராட்டியார்க்குக் கும்
அர்த்தி கல்பகம்	{ அர்த்திகளுக்குக் கல்பவ்ருக்ஷமாயும்	மஹீ ஜீவிதம்	{ பூமிப்பிராட்டியின் பூமிக்குற்ற
அஸஹ்ய ஆகஸ்கரக்ஷமா தலம்	{ அஸஹ்யாபராதிகள் விஷயத்திலே பொறுமைபுள்ளவராயும்	ஸ்ரீரங்கேச்வரம் ஆசர்யமே	{ கம்பெருமானை ஆசரயிப்போம்; அந்த கம்பெருமான் கொடுகாளனவும் திருவரங்கத்தில் (அடியேனை) சுடப்படுத்த வேணும், அடியேனிடத்தில் தாஸவ்ருத்தியையும் அருளவேணும்.
ஸத்ய: ஸம்சரித காமதேநம்	{ அன்றேவத்தடைத்தவர்கட்கும் காமதேநுபோலே வேண்டியவற்றைக் கொடுப்பவராயும்	ஸ: ஸுகிரம் ஸ்ரீரங்கே	{ ஸுகாரோது மயி தாஸ்யம் ச தத்தாம்
அபியத் ஸர்வஸ்வம்	{ ஆழ்வார்கள் போல்வார்க்கு 'எல்லா கண்ணன்' என்றும்படி ஸர்வஸ்வமாயிருப்பவராயும்		

* * *—ஆகக் கீழ்ப் பதின்மூன்று ச்லோகங்களால் அழகிய மணவாளனை உபாயத்வேர அநுஸந்தித்து. அவனது திருவடிகளின் கீழ் குற்றேவல் செய்வதே உபேயமாக அநுஸந்தேய மென்னுமிடத்தை இந்த ச்லோகத்தால் வெளியிடுகிறார். "ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்வி வடிவிலா வடிவம செய்யவேண்டு நாம்" என்கிற கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையே புருஷார்த்தமென்று காட்டுகிறபடி..

பகவத்கேதயில் 'ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ ச பாதர்ஷப, சதுர்விதா பஜத்தே * என்று நால்வகை யதிகாரிகள் எம்பெருமானைப் பணிகின்றவர்களாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளனர்—ஏற்கெனவே ஐச்வரியமிருந்து அது மீண்டும் வேண்டுமென்று ஆசரயிப்பவர்; புதிதாக ஐச்வரியம்வேண்டி ஆசரயிப்பவர்; ஆத்மாநுபவமாகிற கைவல்யமோகூத்தை விரும்பி ஆசரயிப்பவர்; பரமபுருஷார்த்தமான நித்யகைங்கர்யத்தை விரும்பி ஆசரயிப்பவர்; ஆக நான்குவகைப்பட்ட அதிகாரிகள் அங்குச் சொல்லப்பட்டனர்; அந்த நால்வகை யதிகாரிகளுக்கும் ஸ்ரீரங்கநாதன் அபேகித பலங்களை அளித்தருள்பவனென்கிறுநிலில்.

ஆர்த்தாபாசர்யம் = இமந்த ஐச்வரியத்தை மீண்டும் பெறவிரும்புமவர்களான ஆர்த்தர்களுக்குப் புகலிடமாயுள்ளவ ரென்கை. அர்த்திகல்பகம் = அபூர்வமான ஐச்வரியத்தை விரும்புமவர்களான அர்த்திகளுக்குக் கல்பவ்ருக்ஷம் போன்று அதனைக்குறையறக் கொடுத்தருள்பவரென்கை. அஸஹ்யாகஸ்கரஸ்குமாதலம் = பரமபோக்யனான தன்னிடத்தில்

68. எண்ணெய்க்குடத்தையுருட்டி. இளம்பிள்ளை கிள்ளியெழுப்பிக்
கண்ணைப் புரட்டி. விழித்துக் கழைகண்டு செய்யும் பிரான். ... (2-4-5)
69. கன்றினை வாலோலைகட்டிக் கனிகளுதிரவெறிந்து பின்தொடர்ந்
தோடியோர்பாம்பைப் பிடித்துக்கொண்டாட்டினான். ... (2-4-7)
70. பேயின் முலையுண்டபிள்ளை, மாயச்சகடும் மருதுமிறுத்தவன். ... (2-5-2)
71. திண்ணைக்கலத்துத்திரையுறிமேல் வைத்த வெண்ணெய் விழுங்கி
விரையவுறங்கிடுமண்ணலமரர் பெருமான். ... (2-5-3)
72. பள்ளத்தில் மேயும் பறவையுருக்கொண்டு கள்ளவசரன் வருவானைத்
தான் கண்டு புள்ளிது வென்று பொதுக்கோ வாய்கீண்டிட்ட
பிள்ளை. ... (2-5-4)
73. கற்றினம்மேய்த்துக் கனிக்கொருகன்றினைப் பற்றியெறிந்த பரமன் ... (2-5-5)
74. கிழக்கிற் குடிமன்னர் கேடிலாதாரையழிப்பான் நினைந்திட்டு அவ்
வாழியதனால் விழிக்கு மளவிலே வேரறுத்தான். .... (2-5-6)
75. வேலிக்கோல் வெட்டி விளையாடு வில்லெந்தித் தாலிக் கொழுந்தைத்
தடங் கழுத்திற்பூண்டு பீலித்தழையைப் பிணைத்துப் பிறகிட்டுக்
காவிப்பின் போவான். ... (2-6-1)
76. கறுத்திட்டு டெதிரின்ற கஞ்சனைக்கொன்றான், பொறுத்திட்டு டெதிர்
வந்த புள்ளின் வாய்கீண்டான், நெறித்த குழல்களை நீங்க முன்
னோடிச் சிறுக்கன்று மேய்ப்பான். .... (2-6-3)
77. ஒன்றே யுரைப்பான் ஒருசொல்லே சொல்லுவான். பாரதங்கை
யெறிந்தான். .... (2-6-4)
78. பாரதங்கைசெய்து பார்த்தற்குத் தேரொன்றை யூர்ந்தான். .... (2-6-4)
- 79; பாலப்பிராயத்தே பார்த்தற்கருள் செய்த கோலப்பிரான். .... (2-6-6)
80. தேனிலினிய பிரான். ... (2-7-1)
81. மச்சொடு மாளிகையேறி மாதர்கள் தம் மிடம்புக்குக் கச்சொடு
பட்டைக் கிழித்துக் காம்புதுகிலவைகீறி நிச்சலும் திமைகள்
செய்வான். .... (2-7-3)
82. புள்ளினைவாய் பிளந்திட்டான், பொருகரியின் கொம்பொசித்தான்..... (2-7-5)
83. கருதிய திமைகள் செய்து கஞ்சனைக் கால்கொடுபாய்ந்தான், தெருவின்
கண் திமைகள் செய்து சிக்கன மல்லர்களோடு பொருது
வருகின்றபொன். ... (2-7-6)
84. குடங்கொடுத்துதேற விட்டுக் கூத்தாட வல்லவெங்கோ, மடங்கொள்
மதிமுகத்தாரைமால் செய்யவல்ல வென்மைந்தன். ... (2-7-7)
85. சிமாலிகளவனோடு தோழமைக் கொள்ளவும் வல்லான் சாமாறவனை
யெண்ணிச் சக்கரத்தால் தலை கொண்டான், ... (2-7-8)
86. கள்ளச் சகடும் மருதும் கலக்கழிய உதைசெய்த பிள்ளையரசு. ... (2-8-7)
87. கஞ்சன் கறுக்கொண்டு வஞ்சிப்பதற்கு விடுத்த கருநிறச் செம்மயிர்ப்
பேயைப் பிடித்து முலையுண்ட பரமன். ... (2-8-6, 2-8-7)
88. சும்பக்களிற்றட்டகோ, கொடுங்கஞ்சன் நெஞ்சினில் கூற்று. ... (2-7-8)
89. வெண்ணெய் விழுங்கி வெறுங்கலத்தை வெற்பிடையிட்டு அத
னோசை கேட்கும் கண்ணபிரான். ... (2-9-1)
90. வளைதுகில் கைக்கொண்டு காற்றிற் கடியனானோடி யகம்புக்கு மாற்ற
மும் தாரான்! .... (2-10-1)

91. வண்டமர் பூங்குழலார் துகில்கைக்கொண்டு விண்டோய்
மரத்தான். ... (2-10-2)
92. தடம்படு தாமரைப்பொய்கை கலங்கி விடம்படுநாகத்தை வால்
பற்றியீர்த்துப் படம்படுபைந்தலை மேலெழப் பாய்ந்திட்டு
உடம்பையசைத்தான். ... (2-10-3)
93. தேனுகனாவி செருத்துப் பனங்கனி நானெறிந்திட்ட தடம் பெருந்
தோளினால் வானவர்கோன்விட வந்த மழைதடுத்து ஆனிரை
காத்தான். .... (2-10-4)
94. ஆய்ச்சியர்சேரி அனைதயிர் பாலுண்டு பேர்த்தவர் கண்டுபிடிக்கப்
பிடியுண்டு வேய்த்தடந்தோளிணர் வெண்ணெய்கொள்மாட்டர்
தங்காப்புண்டிருந்தான். .... (2-10-5)
95. தள்ளித்தளர்நடையிட டிளம்பிள்ளையாய் உள்ளத்தினுள்ளே
அவனையுற நோக்கிக் கள்ளத்தினால் வந்த பேய்ச்சி முலையுயிர்
துள்ளச் சுவைத்தான். ... (2-10-6)
96. தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடு தளர்நடையிட்டு வருவான் பொன்
னைய் நெய்யொடு பாலமுதண்டு ஒரு புள்ளுவன் பொய்யே
தவழும் மின்னோர் நுண்ணிடை வஞ்சமகள் கொங்கை தஞ்ச
வாய் வைத்த பிரான். ... (3-1-1)
97. வன்பாரச்சகடபிறச்சாடி வடக்கிலகம்புக்கிருந்து மின்போல்
நுண்ணிடையாளொரு கன்னியை வேற்றுருவஞ் செய்து
வைத்த அன்பன். ... (3-1-2)
98. சும்மாயத்தொடு வெண்ணெய் விழுங்கிக் குடத்தயிர் சாய்த்துப்
பருகிப்பொய்ம்மாயமருதான அசுரரைப்பொன்றுவித்தான். ... (3-1-3)
99. மையார் கண் மடவாய்ச்சியர் மக்களைமையன்மை செய்து அவர்பின்
போய்க் கொய்யார் பூந்துகில் பற்றித்தனி நின்று குற்றம் பல
பல செய்தான். .... (3-1-4)
100. முப்போதும் கடைந்திண்டிய வெண்ணெயினோடு தயிரும் விழுங்கிக்
கப்பாலாயர்கள் காவிற் கொணர்ந்த கலத்தொடு சாய்த்துப்
பருகி மெய்ப்பாலுண்டழு பிள்ளைகள்போல விம்மி விம்மி யழு
கின்றவப்பன். .... (3-1-5)
101. கரும்பார் நீள்வயல் காய்க்கதிர்ச் செந்நெலைக் கற்றாநிரை மண்டித்
தின்ன விரும்பாக்கன்றென்று கொண்டு விளங்கனி விழ
வெறிந்த பிரான். ... (3-1-6)
102. கரும்பார் மென் குழல் கன்னியொருத்திக்குச் சூழ் வலை வைத்துத்
திரியுமரம்பன். ... (3-1-6)
103. சுருட்டார் மென் குழல் கன்னியர் வந்து சுற்றுந்தொழ நின்றசோதி.... (3-1-7)
104. பிறர் மக்களை மையன்மை செய்து தோளாவிட்டவரோடு தினைத்துச்
சொல்லப்படாதன செய்தான். .... (3-1-8)
105. காய்வார்க்கென்று முகப்பனவே செய்து கண்டார் கழறத்திரியு
மாயன். .... (3-1-9)
106. தொத்தார் பூங்குழல் கன்னியொருத்தியைச் சேலைத்தடங்கொண்டு
புக்கு முத்தார் கொங்கை புணர்ந்து இரகாழிகை மூவேழு
சென்ற பின் வந்தான். .... (3-1-10)

107. அஞ்சன வண்ணன், ஆயர் கோலக்கொழுந்து. .... (3-2-1)
108. பற்று மஞ்சள் பூசிப் பாவமாரொடு பாடியில் சிற்றில் சிதைத்
தெங்கும் தீமை செய்து திரிவான். ... (3-2-2)
109. நன்மணிமேகலை நங்கைமாரொடு நாள்தொறுப் பொன் மணி மேனி
புழுதியாடித் திரிவான். ... (3-2-3)
110. வண்ணக் கருங்குழல் மாதர்வந்தலர் தூற்றிடப் பண்ணிப்பல செய்து
ஆய்ப்பாடியெங்கும் திரிவான். .... (3-2-4)
111. அவ்வவ்விடம் புக்கு அவ்வாயர் பெண்டிர்க்கணுக்கணுய்க் கொவ்
வைக் கனிவாய் கொடுத்துக் கூழைமை செய்வான். ... (3-2-5)
112. மிடறு மெழுமெழுத்தோட வெண்ணெய் விழுங்கிப்போய்ப் படிறு
பல செய்து ஆய்ப்பாடி. யெங்குந்திரிவான். ... (3-2-6)
113. வள்ளிநுடங்கிடமாதர் வந்தலர் தூற்றிடத் துள்ளி விளையாடித்
தோழரோடு திரிவான். ... (3-2-7)
114. பன்னிருதிங்கள் வயிற்றில் கொண்டவப்பாங்கினால் அசோதையமு
தாட்டி யெடுத்த இளஞ்சிறங்கம். ... (3-2-8)
115. குடையும் செருப்பும் கொடாதே கடியவெங்காவிடைக் காலடி
நோவக் கன்றின்பின் போகரிய பிள்ளை. ... (3-2-9)
116. பேடையிற் சாயல் பிண்ணைமணுளன். .... (3-3-3)
117. பற்றார் நடுங்க முன் பாஞ்ச சன்வியத்தை வாய்வைத்த போரேறு .... (3-3-5)
118. பொய்கைபுக்கு நஞ்சமிழ் நாகத்தினோடு பிணங்கினான். ... (3-3-6)
119. கன்றினுருவாதி மேய்புலத்தே வந்த கள்ளவசுரன் தன்னைச் சென்று
பிடித்துச் சிறுக்கைகளாலே விளங்காயெறிந்தான். ... (3-3-7)
120. ஊவலரிந்திரற்குக் காட்டிய சோறும் கறியும் தயிரும் கலந்துட
னுண்டான். ... (3-3-8)
121. அட்டுக்குவிசோற்றுப் பருப்பகமும் தயிர்வாலியும் நெய்யளறும்
அடங்கப் பொட்டத்துற்றி மாரிப்பகை புணர்த்த பொருமா
கடல் வண்ணன். ... (3-5-1)
122. செப்பாடுடைய திருமாலவன். ... (3-5-6)
123. தடங்கை விரலைந்தும் மலர வைத்துத் தடவரை தாங்கு தாமோ
தரன். ... (3-5-7)
124. வன்பேய் முழையுண்டதோர் வாயுடையன். .... (3-5-9)
125. வாலிளவரசு வைகுந்தக்குட்டன் வாசுதேவன் மதுரை மன்னன்
நந்தர் கோவிளவரசு கோவலர் குட்டன் கோவிந்தன். ... (3-6-3)
126. தேனுடன் பிலம்பன் காளியனென்னுந் தீப்பப் பூடுகளடங்கவுழுக்கிக்
கானகம்படி யுலாவி யுலாவிக்க குழலூதின கருஞ்சிறுக்கன், ... (3-6-4)
127. செம்பெருந்தடங்கண்ணன் திரடோளன் தேவகி சிறுவன் தேவர்கள்
சிங்கம். ... (3-6-6)
128. அருங்கலவுருவினாயர் பெருமான். .... (3-6-10)
129. மல்லரையட்டவன். ... (3-8-1)
130. சாடிறப்பாய்ந்த பெருமான். ... (3-8-6)

131. நந்தகோபன் மகன் கண்ணன். ... (38-8)
132. என்னாதன் தேவிக்கு அன்றின்ப்பூவியாதான் தன்னாதன் காணவே தண் பூமரத்தினை வன்னாதப் புள்ளால் வலியப்பறித்திட்ட என்னாதன். ... (3-9-1)
133. உருப்பினி நங்கையத் தேரேற்றிக் கொண்டு விருப்புற்றங்கேக விரைந்தெழிர் வந்து செருக்குற்றான் வீரஞ்சிதையத் தலையைச் சிரைத்திட்டான். ... (3-9-3)
134. பஞ்சவர்தூதனாய் பாரதங்கை செய்து நஞ்சமிழ் நாகங்கிடந்த நற்பொய்கைபுக்கு அஞ்சப் பணத்தின்மேல் பாய்ந்திட்டருள் செய்த அஞ்சனவண்ணன். .... (3-9-5)
135. காளியன் பொய்கை கலங்கப் பாய்நிட்டு அவன் நீண் முடியைத் திலும் நின்றநடஞ் செய்து மீளவவனுக்கருள் செய்த வித்தகன். ... (3-9-7)
136. மாயச்சகடமுதைத்து மருதிறுத்து ஆயர்களோடு போய் ஆநிரை காத்து அணிவேயின் குமுலாதி வித்தகனாய் நின்ற ஆயர்க ளேறு. ... (3-9-9)
137. கொலையானைக் கொம்பு பறித்தான். .... (4-1-3)
138. ஆயர்மடமகள் பின்னைக்காகி அடல்விடையேழினையும் வியப் பொருது வியர்த்து நின்றான். ... (4-1-4)
139. வாரேறு கொங்கைபுருப்பினியை வலியப்பிடித்துக்கொண்டு தேரேற்றிச் சேனை நடுவுபோர் செய்தான். .... (4-1-5)
140. பொல்லா வடிவுடைப் பேய்ச்சிதுஞ்சப் புணர்முலை வாய்மடுக்க வல்லான் பல்லாயிரம் பெருந்தேவிமாரோடு பெளவமெறி துவரை எல்லாரும் குழ்ச்சிங்காசனத்தே யிருந்தான். ... (4-1-6)
141. வெள்ளைப் புரவிக்குரசுக்கு வெல் கொடித்தேர்பிசை முன்பு நின்று கள்ளப்படைத்தணையாகிப் பாரதம் கைசெய்தான். ... (4-1-7)
142. நாழிகை கூறிட்டுக் காத்து நின்ற அரசர்கள் தம்முகப்பே நாழிகை போகப்பட பொருநவன் தேவகிதன் சிறுவன், ஆழிகொண்டு அன்று இரவி மறைப்பச் சயத்திரதன் தலையைப் பாழிலுருளப் படைபொருதவன். .... (4-1-8)
143. ஆனாயர் கூடியமைத்த விழவை அமரத்தம் கோனூர்க் கொழியக் கோவர்த்தனத்துச் செய்தான். ... (4-2-4)
144. கஞ்சன் தனொருவாரண முயிருண்டவன். ... (4-2-5)
145. ஏவிறறுச் செய்வான் ஏன்றெதிர்ந்து வந்த மல்லரைச் சாவத் தகர்த்த சாந்தனிதோள் சதுரன். .... (4-2-6)
146. மன்னர் மறுக மைத்துன்னமார்க்கொருதேரின்மேல் முன்னங்கு நின்று மோழை யெழுவித்தவன். .... (4-2-7)
147. எட்டுத் திசையுமெண்ணிறந்த பெருந்தேவிமார் விட்டுவிளங்க வீற்றிருந்த விமலன். .... (4-2-10)
148. உருப்பினிநங்கைதன்னை மீட்பான் தொடர்ந்தோடிச் சென்ற வருப்பனை யோட்டிக் கொண்டிட்டுறைத்திட்ட வுறைப்பன். .... (4-3-1)

மணிசய-	{ அரவணமேற் பன்ளி கொள் ளும் பெரிய பெருமானாகிற	உத்தி-	மூத்திரத்தில் நீண்டும்
மரதகமணி-	மரதகப் பச்சையினுடைய	ப்ரசலித-	பரம்பின
கிரணகணை:	காந்திஸூறமானது	லஹரிவத்	அலைகள்போன்ற
ந்ருத-	(காய்த்து) உருகின	அஹமஹமிகயா	முற்கோலி வந்து
சேகஜுகி-	பொன்மலையோடு	இமம் ஜகம்	அடியேனை
பரியிலத்-	கூடாசின்ற	ஸ்கபயதி	வ்ராக்ஞ செய்கின்றது
		தம;	அகவிருளை
		அபஹாதி	அகற்றுகின்றது.

* * *—“முடிவில்லதோரெழில் நீலமேனி ஐயோ! நிறைகொண்டதென்னெஞ் சினையே” என்ற திருப்பாணுழ்வார் பாசரம் நீனைவுக்கு வருகின்றது. அந்த நீலமேனி யிலீடுபட்டு ஆச்சரியமாக அருளிச்செய்திருர்.

“பணிசய மரதகமணி கிரணகணை:” என்றதற்கு—அநந்தசாயியான பெரியபெரு மாளுடைய மரதகப்பச்சையின் கிரண ஸூறமென்று சிலர் பொருள்கொள்வர்; அங்ங னன்று: ‘பணிசய ஏவ மரதகமணி?’ என்றாய் அநந்தசாயியான பெரியபெருமாளாகிற மரதகமணியின் காந்திஸூறமென்று பொருளாகக்கூடவது. “வள்ளலே மதுகுதனா என்மரதகமலையே!” என்றும் “விளக்கொளியை மரதகத்தை” என்றும் ஆழ்வார்கள் பலவிடங்களிலும் எம்பெருமானை மரதகமணியாகவே அருளிச்செய்வது காண்க. ஆக, ஸ்ரீரங்கநாதனாகிற மரதகமணியின் காந்திஸூறமானது எங்ஙனே சொல்லலாம்படி யிருக்கிறதென்னில், [ந்ருதககஜுகி பரியிளதுத்தி ப்ரசலித லஹரிவத்] உருகிப் பெருகு கின்றதொரு பொன்மலையோடு சேர்ந்த ஸமுத்தரத்தின் அலைவரிசையோ! என்னலாம்படி யிருக்கின்றது. பொன்னரைநான் முதலிய திவ்யாபரணங்கள், ஹிரண்யவர்க்கணயான பிராட்டி, பீதகவாடை ஆகிய இவற்றின் பொன்னிறமான ஒளியோடு கலசின நீலமேனி நீறத்திற்கு இவ்வுபமானம் மிகப்பொருந்தும். ந்ருதககஜுகிஸ்தாநத்தில் பீதாம்பராதி களும், உத்தி ஸ்தாநத்தில் திவ்யமங்கள விக்ரஹமும் லஹரி ஸ்தாநத்தில் கிரணஸூற மும் கொள்ளத்தக்கன. இப்படிப்பட்ட விலகணமான புகர்வெள்ளங்களானவை ஒன்றின் முன் ஒன்றாகப் போட்டிபோட்டுக்கொண்டு அடியேன்மீது பாய்கின்றன; அக விருகையும் அகற்றுகின்றன என்றராயிற்று. அதாவது இத்திவ்யமங்கள விக்ரஹ சோபையிலே அடியேனீடுபட்டு ஞானவொளி நிரம்பப்பெற்றேனென்கை. (86)

भोगीन्द्रनिःश्रसितसौरभवर्धितं श्रीनित्यानुषकपरमेधरमावगन्धि ।

सौरभ्यमाप्युतदिशावधि रङ्गनेतुरानन्दसंपदि निमज्जयते मनांसि ॥८७॥

போகீந்த்ரநி:ச்வஸித ஸௌரபவர்த்தீதம் ஸ்ரீ நித்யாநுஷக்தபாமேஸ்வரபாவகந்தி, ஸௌரப்யமாப்யுததிசாவதி ரங்கநேது ஜகந்தஸம்பதி நிமஜ்ஜயதே மநாம்ஸி, (87)

போகீந்த்ர-	{ (பன்ளி மெத்தையான) திரு	கந்தி	{ பரிமளித்துக் கொண்டிருப்
நி:ச்வஸித-	வணத்தாழ்வானுடைய	ஆப்லத	{ பதாய்
ஸௌரப-	மூச்சக் காந்திஸூறமைய	திசா	{ திசைகளின் எல்லைகளை விடா
வர்த்தீதம்	பரிமளத்தாலே	அவதி	{ பித்ததான
ஸ்ரீ நித்ய அது	வளர்த்தப்பட்டதாய்,	ரங்கநேது:	{ பெரிய பெருமானுடைய பரி
உத்த-	பிராட்டியின் நித்ய ஸம்ச்	ஸௌரப்யம்	{ மனம்
பாமேஸ்வரபாவ-	{ லேஷத்தா லுண்டான	மகாம்ஸி	{ (ஸே விப்பவர்களுது)
	ஸர்வேச்வரத்தவத்தினால்		{ உள்ளத்தை
		ஆகந்தஸம்பதி	{ ஆகந்தச் செல்வத்தில்
		நிமஜ்ஜயதே	{ மூழ்குவீக்கின்றது.

* * *—கீழ்ச்லோகத்தில் ‘ஸ்கபயதி’ என்று ஸ்நாநம் ப்ரஸ்துதமாயிற்று; ஸ்நாந மானதும் சாந்தணிகத் அபேகரிதமாபுரிநே; பெரியபெருமானுடைய திவ்யகந்தமே தம்

மைக் கமழ்விக்கின்ற தென்மீருரிநில். காந்தி ஸமுத்ரத்திலே மூழ்கினமை சொன் னார் கீழ்ச்லோகத்தில். ஆரந்த ஸாகரத்தில் மூழ்குகின்றமை சொல்லுகிறுரிநில்.

ஸ்ரீவக்ந்தஸ் ஸர்வரஸு என்கிறபடியே எம்பெருமானுடைய திருமேனியானது பரிமளமயமாயிருக்கும், அப்படிப்பட்ட திருமேனியின் பரிமளத்திற்கு இன்னமும் புஷ்டி உண்டாகும் படியை இரண்டு விசேஷணங்களா லருளிச்செய்கிறார். [போகீந்தா நிச்சலஸித ஸௌரபவர்த்திதம்] எம்பெருமானோடு பரமஸாம்யாபந்நயிருக்கும் திருவளந் தாழ்வானுடைய முச்சக்காற்றின் பரிமளம் சிறந்தது; அதுவும் இத்திருமேனி நறு மணத்தோடே கூடியதனால் அபிவ்ருத்தியாயிற்றென்கை. பூநித்தியாநுஷக்த பரமேச்வர பாவகந்தி.] 'கந்தத்வாராம்' என்று ச்ருதிப்ரஸித்தையான பிராட்டியின் நித்யஸம்பந்தத் தினால் பரிமளப்ராசர்ய முண்டாகச் சொல்லவேணுமோ? * அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாந்மஜா * இத்தயாதிப்படியே பிராட்டியின் நித்யயோகத்தினால் எம்பெரு மானுக்குப் பரமேச்வரத்வம் பொலிகின்றது; பரமேச்வரத்வப்ரயுக்தமான பரிமளம் எம் பெருமானுக்குள்ளது; பரமேச்வரத்வமில்லையாயில் பரிமளமில்லை; பிராட்டியின் நித்ய யோகமில்லையாயில் பரமேச்வரத்வமில்லை என்கிற இம்முகத்தாலே பிராட்டியின் ஸம்பந் தம் பெரிய பெருமானுடைய பரிமளத்திற்கு அபிவர்ந்தகமாகிற தென்று திருவுள்ளம். [ஆப்லுததிசாவதி] பரப்ரஹ்மத்தினுடைய பரிமளமாகையாலே ஒரு மூலையடியே விசராந்தமாகாமல் திசைகள் தோறும் பரவுகின்ற தென்கிறார். ... (87)

रामरूपि लोचनचर्चा साहसवलिषु लेख्यमानम् ।

पुण्यहास इति नाम दुहानं सौकुमार्यमतिवाच्यनसं नः ॥८८॥

ரங்கபர்த்துரீ லோசகசர்ச்சாம் ஸாஹஸாவளிஷு லேகயமானம்,
புஷ்பஹாஸ இதி நாம துஹானம் ஸௌகுமார்யமதிவாங்ங்நஸம் நஃ.

(88)

லோசகசர்ச்சாம்	(தன்மேல்) கண்கள் படுவதை	துஹானம்	விளைவிப்பதுமான
அபி	பும்	ரங்கபர்த்து:	பெரிய பெருமானது லௌ
ஸாஹஸ	ஸாஹஸகாரியங்களின்	ஸௌகுமார்	குமார்யமானது
ஆவலிஷு	வரிசைகளிலே	யம்	
லேகயமானம்	எழுதும்படி செய்யாநிற்பதும்,	ஃ: அதிவாக்	மஃ (கம்முடையவர்க்குக்கும் சித்
புஷ்பஹாஸ:	'புஷ்பஹாஸ:' என்கிற திரு	ஸம்	தைக்கும் விஷய மன்ற.
இதி நாம	நாமத்தை		

* * *—கீழ்ச்லோகத்தில் பெரியபெருமானுடைய திருமேனியின் பரிமளத்தைப் பேசினார்; அதன் பிறகு அத்திருமேனியின் ஸௌகுமார்யத்தைப்பற்றிப் பேசினதைத் தார்; வாக்குக்கும் சிந்தைக்கும் விஷயமன்றிக்கே பரமலிலக்ஷணமாயிருக்கின்ற ஸௌகுமார்ய குணம் நெஞ்சால் நினைப்பரிதாயிருக்க அதனை எங்ஙனே வாய்கொண்டு பேசப்போகிறே னென்கிறார். பேசமுடியாதென்று சொல்லிக்கொண்டே சிறிது பேசிவிடுகிற வழக்க முண்டே; அப்படியே சிறிது பேசுகிறார் [லோசகசர்ச்சாமயீ ஸாஹஸாவளிஷு லேகய மானம்] ஸேவார்த்திகள் கண்ணால் உறைக்கப்பார்த்தாலுங்கூட 'இப்படியும் ஒரு ஸாஹ ஸமான காரியம் செய்யலாகுமோ' என்ன வேண்டும்படியிருக்குமாம் ஸௌகுமார்யம். பார்ப்பதே ஸாஹஸம். கண்ணால் உற்றுநோக்கினால் திருமேனி வாடிப்போகும்படியான மார்த்தவமென்கை. *சேட்ப்ருசா லோகிதை ரங்க ம்லாகிஃ* என்ற ஸ்ரீகுணரத்தன்கோச ஸலக்தியும் காண்க.

ரங்கபர்த்து' என்ற பக்தத்திற்கு ஸௌகுமார்யபதத்தில் அந்வயம். மூலத்திலுள்ள படியே அவ்வலிஷிதமாக அந்வயத்தும் பொருள் கொள்ளலாம். அதாவது பெரியபெரு மான் தாம் தம்மருக்கண்களாலே தம்மைநோக்கினாலும் வாடிப்போம்படியான மென் மை என்றபடி.

[புஷ்பஹாஸுஇதி காம துஹாநம்] ஸஹஸ்ரநாமத்தில் எம்பெருமானுக்குப் புஷ்பஹாஸு: என்றொரு திருநாமமுண்டு. [புஷ்பஹாஸு: ப்ரஜாகா] அந்தத் திருநாம முண்டானதற்கு அடி இந்த ஸௌகுமார்யமே யென்கிறார். பூப்போலே ஸுகுமாரமான திருமேனியையுடையவன் என்பது அதன் தேர்ந்தகருத்து. இப்படிப்பட்ட ஸௌகுமார்ய மில்லாவிடில் அந்தத்திருநாமம் அந்வர்த்தமாகாதிதே. ... (88)

एकैकस्मिन्परमवयवेऽनन्तसौन्दर्यमथं सर्वं द्रष्टुं कथमिति मुधा मामथा मन्दच्छुः । ।

त्वां सौभ्राह्मव्यतिकरकरं रजराजाङ्गकानां तल्लाव्यं परिणमयिता विश्वपारीणवृत्ति ॥८९॥

ஏகைகஸ்மிந் பரமவயவேந்தஸௌந்தர்யமக்கம் ஸர்வம் த்ரக்ஷ்யே கதமீதி முதா மா மதா மந்தக்ஷு: த்வாம் ஸௌப்ராத்ரவ்யதிகரகரம் ரங்கராஜாங்ககாநாம் தல்லாவண்யம் பரிணமயிதா விஸ்வபாரீணவ்ருத்தி.

89

தேற மந்தக்ஷு: ஓ மூடமான கண்ணே !,
 ஏகைகஸ்மிந் ' ஒவ்வொரு
 அவயவே பரம் அவயவத்திலே
 அந்த- எல்லையற்றதான
 ஸௌந்தர்ய- அழகிலே
 மக்கம் முழுக்கிருக்கிற
 (அறமம்) கான்
 ஸர்வம் எல்லா அவயவத்தையும்
 கதம் எப்படி
 த்ரக்ஷ்யே அநுபவிக்கப்போகிறேன் ?
 இதி என்ற
 முதா வீணை

மா மதா: சக்தியாதே ;
 ரங்கராஜ அங்க { பெரிய பெருமானுடைய அவ
 காசாம் } யவக்களுக்கு
 ஸௌப்ராத்ர { எப்பின்தொடர்வை விளைவித்
 வ்யதிகர கரம் } தின்ற
 தத் லாவண்யம் { அந்த ஸமுதாயசோபை
 யானது
 த்வாம் உண்ண
 விஸ்வபாரீண { எல்லா அவயவங்களையும்
 வ்ருத்தி } பூர்த்தியாக அநுபவித்தவ
 னாக
 பரிணமயிதா நிறைவேற்றிவிடும்.

* * *—வடிவழகில் இரண்டுவுகையுண்டு; ஸௌந்தர்ய மென்பது ஒன்று, லாவண்யமென்பது ஒன்று. தனித்தனி ஒவ்வொருவயவத்தின் அழகு ஸௌந்தர்யமெனப் படும்; எல்லா அவயவங்களினுடையவும் ஸமுதாயத்தில் தோன்று மழகு லாவண்ய மெனப்படும். (இதற்கு நீரோட்டமென்றும் பெயருண்டு.) ஆக இவ்விரண்டுவுகையான அழகும் பெரியபெருமான் பக்கலிலே குறையற்ற தென்னுமிடத்தை ஒரு சமத் காரமாக அருளிச்செய்கிறாநிலில்.

பட்டர் தம்முடைய திருக்கண்களை விளித்து உபதேசிப்பதாக அமைந்தது இந்த ச்லோகம். கம்பராமாயணத்தில் (பாலகாண்டம் உலாவியற்படலம் 12.) "தோள்கண்டார் தோள்கண்டார் தொடுகழற் கமலமன்ன, தாள்கண்டார் தாள்கண்டார், தடக்கைகண்டாருமலிதே, வாள்கொண்ட கண்ணார் யாரே வடிவீனை முடியக் கண்டார்?, ஊழ்கொண்ட சமயத்தன்னானுருவு கண்டாரை யொத்தார்." என்று சொல்லப்பட்டுள்ள படியே, எம்பெருமானுடைய ஓரவயவத்திலே கணவைத்தால் மறுபடியும் கண்ணை அதில் நின்றும் பேர்த்து வேறொருவயவத்தில் செலுத்தப்போகாமல் ஓரொன்றிலேயே கண் பதிந்து போகும்படியிருக்கும். ஆகவே பெரிய பெருமானுடைய எல்லா அவயவங்களையும் முழுக்க அநுபவிக்க வேணுமென்றும் விருப்பமுடைய தமது கண்கள் 'ஐயோ! ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய ஒவ்வொரு அவயவத்தின் அழகே என்னைக்கொன்னை கொண்டுபோகிறதே!, ஒன்றைவிட்டு வேறொன்றிலே செல்லமுடியவில்லையே! எல்லா அவயவங்களையும் நான் எப்படி அநுபவிப்பேன்?' என்று வியாகுலப்பட்டனவாகக் கொண்டு, அக்கண்களுக்குத் தேறுதல் கூறுகிறார்-கண்ணே! இப்படி நீ வியாகுலப்பட வேண்டா; பெரிய பெருமானுடைய ஒவ்வொரு அவயவமும் உன்னைத் தன்விடத்து ஆழங்காற்படுத்திப் பக்கநோக்கறியவொட்டாமே செய்துவிடுமென்பது உண்மையே;

பரத்யங்க சோபை அப்படி செய்துவிட்டாலும் லாவண்யமென்கிற ஸமுதாய சோபையென்பதொன்றுண்டே, அது உன் நினைவைத் தலைக்கட்டிலவக்கும்; அது எல்லா அவயவங்களையும் தொடர்ந்ததொரு ஸூத்ரம் போன்றிருப்பதால் ஒரு அவயவத்தில் நின்றும் மற்றோரவயவத்திற்கு மெல்லமெல்ல உன்னைக்கொண்டுபோவதாகி கரமேண ஸகலாவயவங்களையும் பூர்ணமாக அநுபவிப்பிக்கும். ஆகையாலே ஒரு குறையுமிராது; இதனையறியாமல் மூடத்தனமாய் நீ ஏன் வருந்துகிறாய்? வருந்தாதே என்று தேற்றும் முகத்தில், தாம் அந்த லாவண்யத்தையே வழிகாட்டியாகக் கொண்டு பெரிய பெருமாளுடைய ஸர்வாவயவங்களையும் அநுபவிக்க இழிகின்றமையும் வெளியிட்டருளிராயிற்று.

திருப்பாணழ்வார் முதலானோர் அமலனாதிபிரான் முதலான நிவ்யப்ரபந்தங்களில் பெரியபெருமாளுடைய ஒவ்வொரு அவயவத்திலும் தனித்தனி ஆழ்ந்து, பேர்க்கவும் பேராத சிந்தையராயிருந்தும் ஒரு அவயவத்தையும் விடாதே எல்லா அவயவங்களையும் அநுபவித்துத் தீர்த்தது இந்த லாவண்யத்தை அண்டைகொண்டே போலும்.

[ஸௌப்ராத்ரவ்யதிகரகரம் லாவண்யம்] ஸநேஹாதரர்கள் பலரிருந்தால் அவர்கட்குப் பரஸ்பரம் பிணக்கமின்றியே ஸநேஹமேயிருந்தால் அது ஸௌப்ராத்ரமெனப்படும், இங்கு அவயவங்களைப் ப்ராதாக்களாகக் கொள்க; ஒவ்வொரு அவயவமும் 'என்னைவிட்டு அப்பால் நகராதே, என்னைவிட்டு அப்பால் செல்லாதே' என்று கண்ணைக் கொள்ளை கொள்வதனால் இவை பரஸ்பரம் ஸநேஹரஹிதமாய்ப் பிணக்கமுற்றிருந்தன; அந்தப் பிணக்கத்தை நீக்கி அன்பை வளர்த்ததாம் லாவண்யம். எல்லா அவயவங்களோடும் கலந்து பரிமாறப் பாங்குசெய்ததினே. ... (89)

व्युम्न्दारस्य प्रथमकुसुमोद्गाससमयः क्षमालक्ष्मीवृक्षीसकलकण्ठोन्मादानामथु ।

विकाससौन्दर्यसजि रसिकताशीयुचुलको युवत्वं रञ्जदोसुरभयति नित्यं सुमताम् ॥९०॥

வயும்தாரஸ்ய ப்ரதமகுஸுமோல்லாஸஸமய:
 க்ஷமாலக்ஷ்மீப்ருங்கீஸகலகாணோந்மாநாமத,
 விகாஸஸ் ஸௌந்தர்யஸ்ரஜி ரஸிகதாசீதுசலக:
 யுவத்வம் ரங்கேத்தோஸ் ஸுரபயதி நித்யம் ஸுபகதாம்.

(90)

வயு: மக்தாரஸ்ய	{ திருமேனியாகிற கல்பக்ருஷத் திற்கு	மது	{ தேன்போன்றதாயும்,
ப்ரதமகுஸும	{ முதல்பூஷ்பம் புஷ்பிக்கும்	வெளந்தர்யஸ்ரஜி	{ அழகாகிற பூமாலையிலே
உல்லாஸஸமய:	{ பருவமாயும்,	விகாஸ:	{ உண்டான
காமா-	{ பூமிப்பிராட்டியென்ன	ரஸிகதா சித	{ விகாஸம் போன்றதாயும்
லக்ஷ்மீ-	{ திருமுகமென்ன	களக:	{ ராஸிக்யமாகிற மதுவை
	{ (இவர்களாகிற)		{ அடைக்கலைத்துத்
ப்ருங்கீ-	{ பேடை வண்டுகளுக்கு	ரங்கேத்தோ: நித்	{ கொண்டிருப்பதாயுமுள்ள
ஸகலகாண-	{ எல்லா இத்திரியங்களையும்	யம் யுவத்வம்	{ பெரியபெருமாளுடைய நித்ய
உத்மாநக-	{ உம்மத்தமாகக்கவால்	ஸுபகதாம்	{ யௌவனமானது
		ஸுரபயதி	{ வெளபாக்யத்தை
			{ பரிமளிப்பிக்கின்றது.

***—பெரிய பெருமாளுடைய யௌவநாவஸ்தையை வருணிக்கிறார். புராணப்ருஷராயிருக்கிற பெருமாளுக்குத் திருமேனி தளர்த்திருக்குமே, கீழ்ச்லோகத்திற் கூறியபடி செளந்தர்ய லாவண்யங்கள் சிறந்திருக்கும்படி யெங்கனே? என்று ஒரு சங்கை உண்டாக, யௌவநம்வந்து தலைகாட்டுவதாயிற்ற யௌவநப்ராதர்ப்பாவஸமயமே எம் பெருமானிடத்தில் எப்போதுமுள்ளது என்கிறார் [வயும்தாரஸ்ய ப்ரதமகுஸுமோல்லாஸஸமய:] பெரிய பெருமாளுடைய யௌவநப்ராதர்ப்பாவஸமயை இங்ஙனே சொல்ல

லாம்படி யிருக்கிற தென்கிரூர். திருமேனியாகிறவொரு கல்பவ்ருஷத்திற்கு முதல் முதலாகப் புஷ்பம் புஷ்பிக்கும் ஸமயம்போலும். ப்ரதமகுஸுமோல்லாஸ ஸமயத்தில் கல்பவ்ருஷம் எங்ஙனே இளமை வாய்ந்து சோபிக்குமோ அங்ஙனே சோபிக்கிறாரென்றபடி..

[கக்மாஸக்ஷமீபூக்ஷீஸகலகரணைமாநமது.] முதல் பாதத்தில் புஷ்பம் ப்ரஸ்துதமாயிற்றிறே, புஷ்பந்தான் மதுவை விட்டாராதிறே, பெரிய பெருமானுடைய யௌவநம் மதுவாகவும் பேசலாயிருக்கிறதென்கிரூர். மதுவைப்பருகுமவை வண்டுகளே. திருமகனும் மண்மகளுமாகிறவண்டுள் ஸர்வேந்திரியங்களாலும் பருகி உன்மாதமடையும்படியான மதுவோ இந்தயௌவநம்!. நித்யயௌவநவிசிஷ்டமான இந்தத்திருமேனியைப் பிராட்டிமார்கள் அநுபவித்துப் பிச்சேறுகின்றனரென்கை.

[விகாஸஸ் ஸௌஞ்சர்யஸ்ரஜி] ஸௌந்தர்யமாகிற ஒரு பூமாலை விகஸிக்கும் நிலைமையை ஒக்குமாய்த்து யௌவநாவஸ்தை. [ரஸிகதாசீதுகளக:] ராஸிக்யமாகிற அமுதவௌள்ளம் அடங்கியிருக்கும்படியைச் சொன்னவாறு. ஆசைநம் செய்வதற்குப் பாங்காக உள்ளங்கையை அமைத்துக் கொள்வது கலகமெனப்படும்; கையைப்பரப்பிவிடுகை யன்றிக்கே அடக்கமாகச் சுருக்கிக் கொள்வதைச் சொல்வதான இந்த கலகசத்தத்தை இங்கு ப்ரயோகித்து மிகவுமுடியுது. ராஸிக்யத்தை வெட்ட வெளிச்சமாகப் பரப்பிவிடாமல் அடக்கமாகக் காட்டிக்கொள்ளும் நிலைமையிறே யௌவநப்ராதர்ப்பாவ ஸமயம். இங்ஙனே பட்டர் ஆழந்த கருத்தை யடக்கிப் பதப்ரயோகம் செய்யுமாபோலவேயிறே பெரிய பெருமானுடைய ராஸிக்யமு மிருக்கிறபடி. இப்படிப்பட்ட யௌவந மில்லையாகில் பெரியபெருமானுடைய ஸௌபாக்யம் பரிமளிக்க வகையில்லையாதலால் "யுவத்வம் ரங்கேந்தோஸ் ஸுரபயதி நித்யம் ஸுபகதாம்" என்று தலைக்கட்டினார். பெருமானுடைய பெருமைக்கு நறுமண மூட்டுகிறதாய்த்து இந்த யௌவநம். ... .. (90)

கிரிதூடரந்நராஜிராஹிராஜ்யஜல்பிகா ।

मुखेन्दुवन्तिरुमुखं तरङ्गितेव रङ्गिणः ॥९१॥

கிரீடகுடரந்நராஜி: ஆதிராஜ்யஜல்பிகா,
முகேந்துகாந்திரூக்முகம் தரங்கிதேவ ரங்கிண:

91

ரங்கிண:	பெரிய பெருமானுடைய	உக்முகம்	மேல்முகமாக
ஆதிராஜ்ய	ஸர்வேச்வரத்தவத்தைத் தெரி	(யதாததா)	
ஜல்பிகா	விச்சிந்த	தரங்கிண	பரம்பின
கிரீட குட ரந்நராஜி:	திருமுடிவேகம் திருமுடிப் பட்டை ஆகிய இவற்றி லமுத்தின ரந்ந பந்தி யானது	முக இத்துகாந்தி:	முகசந்திரானுடைய இவ் சோதியோ !.

* * *—இனி இந்த சதகம் முடியாத திருமுடி தொடங்கித் திருவடியிருக வடிவழகியேயுட்பட்டுப் பேசும் ச்லோகங்களாம். திருமுடிச்சோதியி லாழ்ந்து பேசும் ச்லோகமிது திருவாய்மொழியில் "முடிச்சோதியாய் உனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ? (3-1-1.) என்ற ஓரடியையே இந்தச்ச்லோகமாக்கி யருளிச் செய்திருக்கிற ரென்றுணர்க.

[கிரிதூடரந்நராஜி: ; तस्मिन् रङ्गराजि:] திருவாழிவேகத்தின் அடியில் சாதும் முகப் பட்டைக்கு 'குடா' என்று பெயர். கிரீடத்திலும் திருமுகப் பட்டையிலும் அமுத்தியுள்ள ரத்நங்களின் சோதியை நோக்கினால், திருமுகமாகிற சந்திரானுடைய காந்தி ஸமுஹந்தான் மேல்முகமாகக் கிளர்ந்து முடிச்சோதியாகக் காண்கிறதோ! என்று உத்ப்ரேக்ஷிக்கிறபடி. 'உண்மையில் திருமுக மண்டலத்திற்கு மேல் திருவாழிவேகம் கிடை

யாது, திருமுகச்சோதிதான் திருமுடியாகத் தோற்றுகிறது என்பது இந்த உத்ப்ரேகையின் உட்கருத்து. ... .. (91)

सिखारतोदीपं दिशिदिशि च माणिक्यमकरीरसच्छृङ्गं रत्नभुमणिकிரीटं मनुमहे ।

समुत्सृज्यतीति चिदचिदधिराजश्रिय इव पियाक्रीड चूडामणिमपि नितम्बं तमपितः ॥९२॥

சிகாரத்நோத்தீப்ரம் திசிதிசி ச மாணிக்யமகரீ
லஸச்ச்சுங்கம் ரங்கப்ரபுமணிகிரீடம் மதுமஜேற,
ஸமுத்துங்கஸ்பீதம் சிதசிததிராஜசீரிய இவ
பீரியாக்ரீடம் சூடாமணிமபி நிதம்பம் தமபித:.

(92)

திசிடிசி	திசைகள் தோற்றம்	ஸமுத்துங்க	{ உத்தமாயும் பருத்து மிருக் தள்ள
சிகாரத்- உத்தீப்ரம்	சூ. மாணியினால் மிகவும் விளங்கா நிற்பதாய்	பீரியாக்ரீடம்	
மாணிக்ய மகரீ லஸத் ச்சுங்கம்	மகரவடிவமான மாணிக்கமணி யினால் விளங்குகின்ற துளி கையடிடைய துமரான	மதுமஜேற தம் அபித.	{ இனிய லீலா சைலமாக எண்ணுகிறோம் ; அத்த கிரீடத்தைச் சுற்றிலும் (இருக்கின்ற)
ரங்கப்ரபு மணி கிரீடம்	பெரிய பெருமானுடைய சன்ன கிரீடத்தை—	சூடாமணிம் அபி	{ திருமுகப் பட்டையிலுள்ள ரத்தனத்தையும்
சித அசித அதி ராஜ சீரிய:	ஸகலசிததா சேதகங்களுக் கும் நியமகளு யிருக்கை யாகிற ஸாம் ராஜ்ய லக்ஷ மிக்ரு	நிதம்பம்	{ அத்த க்ரீடா பர்வதத்தின் சுற்றுப் பிரதேசமாக எண்ணுகிறோம்.
		மதுமஜேற	

(93)

* * *—' எம்பெருமானுடைய ஸர்வேச்வரத்தவ லக்ஷியின் ஸ்வேச்சாவிஹாரார்த்
தமாக நிருபித்ததொரு மலையோ இது!' என்னவாய்ப்படி யிருக்கிறதுதாம் நிருவாபிஷேகம்.
உபயவிபூதி நாயகத்தவதுக்கு ல-உசகமாகக் கிரீடமணிந்நிருக்கிறபடியைப் பேசினவாறு
கிரீடத்தை மலையாகப் பேசினதற்குப் பொருத்தமான விஷயங்களை யருளிச்செய்கிறார்
சிகாரத்நோத்தீப்ரம் இத்தயாதி விசேஷணங்களால்.

[திசிதிசி சிகாரத்நோத்தீப்ரம்] ரத்தனங்கள் கடலில் உண்டாவது போல மலை
களிலு முண்டாவதுண்டி.றே; ஆகவே எங்கும் ரத்தனவொளி நிரம்பியிருக்கும் மலை. இது
நிருவாபிஷேகத்திற்குச் சொல்லவேணுமோ? [மாணிக்யமகரீலஸத் ச்சுங்கம்] மலையின்
கொடுமுடியானது மாணிக்கங்களினால் விளங்காநிற்கும்; நிருவாபிஷேகமும் மகராகார
மாக அமைந்த மாணிக்கத்தினால் விளங்குகின்ற நுலியை யுடைத்தாயிருக்கின்றது. கீழ்
(83) "ஆமெள்விரத்த மகராத்" என்றது இங்கே ஸமரிக்கத்தரும். [ஸமுத்துங்கஸ்பீதம்]
உயர்த்தியும் செழிப்பு முடைத்தாயிருக்கும் மலை; நிருவாபிஷேகமும் அங்ஙனே யிரா
கின்றது.

ஆக்ரீடமென்று வினையாடுவதற்குரிய தோப்புகள் மலைகள் பொய்கைகள் முத
லானவற்றுக்குப் பெயர்; இங்கு மலையைக்குறிக்கும். [சூடாமணிமபி நிதம்பம் தமபித:]
மலையாகில் நிதம்பப்ரதேசமிருக்குமே, இங்கு அது உண்டோவென்ன; திருமுகப்பட்டை
யின் ஒளிப்பரப்பே கிரீடப்ரவதத்திற்கு நிதம்பப்ரதேச மென்றவாறு. நிதம்பத்தம் என்று
ஒரு பதமாகவுமாம். நிதம்பவத் ஆசாந்தம் என்றபடி. ... .. (92)

विहर्तु मयि रक्षिणश्चूलाभ्रमरकतिलकोर्ध्वपुण्ड्रोज्ज्वलम् ।

मुखममृततटाकचन्द्राभुजसयहरशुचिमुग्धमन्दस्मितम् ॥९३॥

விஹத்து மயி ரங்கிணச் சூலிகா ப்ரமரகதிலகோர்ஹ்புண்ட்ரோஜ்ஜ்வலம்,
முக்மம்குத்தடாகசந்த்ராம்புஜ ஸ்மயஹரசசிமுக்தமந்தஸ்மிதம்.

(93)

சூலிகா- திருக்குழல்சுற்றையென்ன
 ப்ரமரக- { திருநெற்றியில் தொங்கும்
 திலக- திருக்குழலென்ன
 ஊர்த்தவ- திலகாபரணமென்ன
 புண்டர- { திருமண காப்பென்ன (இவற்
 உஜ்ஜவலம் { ருல்)
 அம்ருத தடாக- { விளங்கா நிற்பதும்
 சந்திர- { அம்ருதமயமான தடாக
 மென்ன
 சந்திரனென்ன

அம்புஜ- { தாமரைப்பூவென்ன இவற்றி
 ஸ்மய- { னுடைய
 ஹர- { செருக்கை
 சரி- { போக்கடிக்கின்றதாய்
 முத்த- { வெண்ணிறமாய்
 மத்தஸ்மிதம் { அழகியதான
 ராந்தின: முகம் { புன்முறுவலையுடையதுமான
 மயி { பெரிய பெருமானுடைய திரு
 விஹரத { முக மண்டலமானது
 என்னிடத்தில்
 விஹாரம் செய்க.

***—பெரிய பெருமானுடைய திருமுகமண்டலமானது சூலிகா, ப்ரமரகம், திலகம், ஊர்த்தவபுண்டரம் இவற்றால் விளங்குகின்றது. அத் திருமுகமண்டலத்தினின்று முண்டாகின்ற புன்முறுவலானது அமுதத்தடாகம், சந்திரன், தாமரைப்பூ ஆகிய இவற்றின் செருக்கையடக்கிப் பரமபோக்யமாய் விளங்குகின்றது. இப்படிப்பட்ட புன்முறுவல் விளங்கப்பெற்ற திருமுகமண்டலமானது அடியேனுடைய நெஞ்சைவிட்டு அகலாதே யிருக்கவேணுமென்கிறார்.

'சூலிகா' என்பதற்கு—கேசபாசபந்த ஸந்ரிவேசவிசேஷ மென்று ஸம்க்ஸ்ருத் வியாக்கியானத்தில் பொருளுரைக்கப்பட்டுள்ளது. 'சூடிகா' என்பதே 'லடயோரபேதீ' என்கிறபடியே 'சூலிகா' என்றிருப்பதாகக்கொண்டு திருமுடியைச் சொல்லுகிறதாகக் கொள்வது நன்கு பொருந்தும். * அலகாச் சூர்ணசூந்தலா, தே லலாடே ப்ரமரகா: * என்கிற அமரகோசத்தின்படியே திருமுகமண்டலத்தில் அகையும் திருக்குழல்கள் ப்ரமரக மெனப்படும்.

[அம்ருததடாகேத்யாதி.] அம்ருத தடாகத்திற் காட்டிலும் சந்திரமண்டலத்திற் காட்டிலும் தாமரைமலரிற்காட்டிலும் விஞ்சின ஆஹ்லாதஜநகமான புன்முறுவலென்று கருத்து. இப்பொருளில் 'ஸ்மயஹர' என்பது மந்தஸ்மிதத்திற்கு விசேஷணமாகும். இங்ஙனன்றிக்கே 'ஸ்நாதாஸூலிப்த: ' என்றவிடத்திற் போல விசேஷணையபதகர்ம தாரய ஸமாஸமாக உரைப்பது ப்ரமரஸமாகும். திருமுகமண்டலம் எப்படிப்பட்ட தென்றால், அம்ருததடாகம், சந்திரன், கமலம் இவற்றினும் வீறு பெற்றதாயும் கசிமுத்த மந்தஸ்மிதத்தை யுடைத்தாயுமிருக்கிறது என்றபடி.

"மயி விஹரது" என்றது—இத்திருமுகமண்டலத்திற்கு என்னுள்ளத்திலிருப்பதே ப்ரமபோக்யமாகக்கூடவது என்றவாறு. ... (93)

मुखपुण्डरीकमुपरि त्रिकण्टकं तिलकाद्य केसरसमास्समौक्तिका: ।
 इह रङ्गभर्तुरभियन्मधुव्रतपकरश्रियं भ्रमरकाणि विभ्रति ॥९४॥

முகபுண்டரீகமுபரி த்ரீகண்டகம் திலகாச்ச கேஸரஸமாஸ் ஸமௌக்திகா:,
 இஹ ரங்கபர் த்துரபியம்மதுவ்ரதப்ரகரச்சீயம் ப்ரமரகாணி பிப்ரதி, (94)

ரங்கபர்த்து: பெரிய பெருமானுடைய
 த்ரீகண்டகம் புன்று ரேகைகளோடு கூடியன
 முக புண்டரீகம் } முகாவித்தத்தின் பேரில்
 உபரி }
 ஸமௌக்திகா: முத்துக்களோடு கூடியன
 திலகா: திலகாபரணங்கள்
 கேஸரஸமா: தாதுகள்-போலும்;

இஹ
 ப்ரமரகாணி
 அபியத்-
 மதுவ்ரத ப்ரகர-
 சீயம்
 பிப்ரதி
 இத்திருமுக மண்டலத்தில்
 தொங்குகின்ற திருக்குழல்கள்
 { முகபுண்டரீகத்தை } கோக்கி
 வருகின்ற
 வண்டினக்களுடைய
 சேரையை
 வலிக்கின்றன.

***—பெரியபெருமானுடைய திருமுகம் தாமரைப்பூப்போலிருக்கின்றது; தாமரைப்பூவில் தாதுகள் இருக்கும், வண்டுகள் வந்து மொய்க்கும்; அவை இது லுண்டோ வென்னில் உண்டு; தாதுகள் நீண்டனவாய் நுனியில் சிறிய அரும்பு போன்ற ஆகாரங் கொண்டனவாயிருக்கும். இங்கு, திருவபிஷேகத்திற்குச் சேரத் தொங்கவிடப்பட்ட திலகாபரணங்கள் நீண்டனவாய் நுனியில் முத்துக்களை யுடையனவாயிருக்கையாலே கேலரஸ்தாநீயங்களாகின்றன. "செங்கமலப்பூவில் தேனுண்ணும் வண்டேபோல், பங்கிகள் வந்துள் பவளவாய்மொய்ப்ப" என்றாற்போலே திருப்பவளத்திலே வந்து படிக்கின்ற திருக்குழல்கள் வண்டுகளொக்கும். ப்ரமுகசப்தம் நபும் ஸகலிங்கத்திலும் சில நிகண்டுகளில் ப்ரஸித்தமென்பர். இதில் முதற்பாதத்தின் பொருளை இன்னமும் தெளிவாக வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. (பங்கி--திருக்குழல்) (1)

हृदयं प्रसा(ध)दयति रङ्गते: मधुरोर्ध्वपुण्ड्रिलिक् ललितम् ।

अलिकाधिचन्द्रदलं वस्त्राममृतसुतिं यदमिश्रयते ॥९५॥

ஹ்ருதயம் ப்ரஸாதயதி ரங்கபதே மதுரோர்த்வபுண்ட்ரதிலகம் லலிதம், அலிகார்த்தசக்த்ரதலஸம்வலிதாம் அம்ருதஸ்குநிம் யதபிசங்கயதே.

யத்	{	யாதொரு ஊர்த்தவ புண்ட்ர	தத்	உத்த,
அலிக-	{	மானது	ரங்கபதே:	பெரிய பெருமானுடையதாய்
தர்த்த சக்த்ர தல	{	திருநெற்றியாகிற	லலிதம்	குஜ்-லாய்
ஸம்வலிதாம்	{	அர்த்த சக்த்ரகண்டத்தில் நின்	மதூ--	போக்யமாயிருக்கிற
அம்ருதஸ்குநிம்	{	றம்	ஊர்த்தவ புண்ட்ர	ஊர்த்தவபுண்ட்ர திலகமானது
அபிசங்கயதே	{	பெருகின்	திலகம்	
	{	அமுதப்பெருக்கை	ஹ்ருதயம்	கெஞ்சை
	{	சங்கைக்கு விஷயமாக்கு	ப்ரஸாதயதி	ப்ரஸங்கமாக்குகிறது.
	{	கின்றதோ,		

***—பெரிய பெருமானுடைய திருநெற்றியில் விளங்கும் தில்யோர்த்வபுண்ட்ர திலகத்தை யநுபவிக் கிறார். இத்திலகமானது அமுதப்பெருக்கோ! என்று சங்கிக்கலாம் படியிருக்கின்றது; திருநெற்றியில் அமுதப்பெருக்கு உண்டாவதற்கு ப்ரஸக்தி ஏதெனில்; [அலிகார்த்தசக்த்ரதலஸம்வலிதாம்] சந்திர மண்டலத்தில் அமுதம் உண்டாகும்; திருநெற்றி யா அர்த்தசக்த்ராகாரமா யிருக்கின்றது; ஆகவே திருநெற்றியாகிற சந்திரமண்டலத் திலநின்றும் பெருகின் அமுதப்பெருக்கோ! என்று சங்கிக்க அவகாச முண்டிதே. இப் படிப்பட்ட ஊர்த்தவ புண்ட்ரதிலகத்தை அநுபவிக் கின்ற என்னுடைய நெஞ்சு தெளிவு பெற்ற தென்றாயிற்று.

‘ப்ரஸாதயதி’ என்றும் பாட்டுண்டு, என்னுடைய ஹ்ருதயத்தை அலங்கரிக்கின்றது என்றபடி, ஊர்த்தவ புண்ட்ரதிலகமானது பெரியபெருமானுடைய திருநெற்றிக்கு அலங்காரமன்று, என்னுடைய ஹ்ருதயத்திற்கே அலங்காரமென்கை. ஆழ்வான் வரதராஜஸ்தவத்தில் கர்ணிகா த்வ கரிச கீமேஷா... மாஃஸஸ்ய மமவா பரிகர்ம் * என்றருளிச்செய்தது அநுஸந்தேயம், ... (95)

सरसीरुहे समवनम्य मदादुपरि प्रनृत्यदक्षिण्किनिमे ।
स्फुरतो भ्रुवावुपरि, लोचनयोः सखिलासख्यस्यगति रङ्गमृतः ॥९६॥

ஸரஸீரூஹே ஸமவநாம்ய மதாத் உபரி ப்ரங்கூத்யதளிபங்க்திரிபே, ஸ்ப்ராதோ ப்ருவாவுபரி லோசக்யோஃ ஸவிலாஸ லாஸ்யகதி ரங்கப்குதஃ.